

КЕНДАР БЛЕЙК КРАЛИЦА НА КОШМАРА

Част 2 от „Анна“

Превод от английски: Георги Иванов, 2015

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

Мисля, че ми прилича на едно момиче, което убиха преди време.

Ами да. Казваше се Емили Данагър. Тийнейджърка, убита от някакъв строителен работник, който ремонтирал къщата на родителите ѝ. Натъпкал тялото ѝ в една от стените на тавана и я покрил със замазка.

Премигвам и мърморя общи приказки в отговор на някакъв въпрос, който момичето до мен току-що зададе. Скулите на Емили бяха по-очертани. И носът ѝ беше различен. Но формата на лицето е толкова сходна, че сякаш се вирам в момичето, което причаках в спалнята за гости на горния етаж. Отне ми почти цял час, забивах камата във всички стени наоколо, докато тя се процеждаше от тях и се опитваше да ми излезе в гръб.

— Обожавам филми за чудовища — казва момичето до мен, чието име не мога да си спомня. — „Убийствен пъзел“ и „Петък 13-и“ определено са ми любимите. А ти?

— Аз не съм много фен — отговарям, без да отбележа, че технически нито „Пъзела“, нито Джейсън от „Петъка“ са чудовища. — Предпочитам експлозии и специални ефекти.

Кайт Хект. Това е името на момичето. Ирландско е. И тя е предпоследна година в гимназия „Уинстън Чърчил“. Очите ѝ са светлокафяви, с една идея твърде големи за лицето ѝ, но хубави. Не знам какъв цвят са били очите на Емили Данагър. Когато я срещнах, вече бяха изтекли, както и всичката ѝ кръв. Помня как лицето ѝ — бледо, но не мъртвешко — се материализира изпод избелелите тапети на цветя. Сега звучи смешно, но тогава си беше най-напрегнатата игра на „тука има — тука няма“ с едно мъртво момиче. Бях станал вир-вода. Беше отдавна, когато бях по-малък и по-лесно се панирах. Чак след години щях да се изправя пред призраци с истинска сила — такива като Анна Корлов, момичето, което можеше да ми изскубне гръбнака, когато си поиска, но вместо това в крайна сметка ми спаси живота.

Седя в едно сепаре в дъното в кафенето на някаква пресечка на Бей Стрийт. Срещу мен е Кармел с двама нейни приятели, Джоана и Чад, които май ходят от седми клас. Ужас. А с тази Кайт Хект до мен сме на нещо като среща. Връщаме се от кино; не помня какво гледахме, но май беше с някакви гигантски кучета. Тя ми обяснява нещо с много жестикулации, повдигнати вежди и зъби, които несъмнено са придобили сегашния си перфектен вид благодарение на неизменни скоби в детството. Опитва се да задържи вниманието ми. Но единственото, за което си мисля, е колко много прилича на Емили Данагър, само дето е доста по-безинтересна.

— И? — пита тя сконфузено. — Как е кафето?

— Добро е — отговарям.

Опитвам се да се усмихна. Тя не е виновна. Кармел е тази, която ме навиваше да участвам в този фарс, а аз съм човекът, който се нави, за да я накара да млъкне. Чувствам се като гъз за това, че губя времето на Кайт. Чувствам се като още по-голям гъз за това, че тайно я сравнявам с мъртво момиче, което убих преди четири години.

Разговорът замира. Отпивам дълга глътка от кафето си, което наистина е добро. С много захар и сметана, и лешници. Кармел ме ритва под масата и почти се поливам. Когато вдигам поглед, виждам, че говори с Джо и Чад, но знам, че ме ритна нарочно. Не се държа като на среща. Под лявото ѝ око се появява тик.

За момент обмислям варианта да подхвана любезен разговор. Но не искам да поощрявам това, нито да подвеждам Кайт. И без това е мистерия защо поиска да излезе с мен. След случилото се миналата година с Майк, Уил и Чейс — Майк го изкорми Анна, а Уил и Чейс ги изяде призрактът, който уби баща ми — аз съм отшелникът на гимназията. Така и не ме свързаха с убийствата, но всеки подозира нещо. Всеки знае, че тези пичове ме мразеха, а сега са мъртви.

Всъщност има цели теории, предположения какво може да се е случило, циркулиращи слухове, които с времето стигат до толкова нелепи пропорции, че се самоунищожават. „Дрога“, шепнат хората. Не, не, било е тайно секс общество. Кас им продавал амфетамини, за да издържат по-дълго. Нещо средно между дилър и сводник.

Хората се разминават с мен в коридорите и избягват погледа ми. Шепнат си зад гърба ми. Понякога се чудя дали не сбърках, като останах да изкарам гимназия в Тъндър Бей. Не мога да търпя всички

тези идиоти с техните супер измислени теории, а никой да не се сеца да спомене историята за призрака, който всички знаеха. Никой не говори за Анна в нейната рокля от кръв. Това поне би било слух, който си заслужава да се чуе.

Има дни, в които отварям уста да кажа на майка ми да стяга багажа, да намерим къща в друг град, където ще мога да гоня безброй опасни мъртъвци. Щяхме да сме тръгнали още преди месеци, ако не бяха Томас и Кармел. Въпреки усилията ми се привързах към Томас Сабин и Кармел Джоунс. Странно ми е, като си помисля, че момичето на масата срещу мен, което сега тайно ме стрелка с вбесени погледи, в началото беше само средство към друга цел. Просто начин да опозная града. Странно ми е, като се сетя, че Томас, най-добрият ми приятел, в началото за мен беше просто един досаден навлек с телепатични способности.

Кармел пак ме сритва и поглеждам часовника. Минали са само пет минути, откакто последно погледнах. Май е спрял. Когато пръстите на Кайт докосват китката ми, се отдръпвам и отпивам от кафето. Не пропускам да забележа, че тя се отмества засрамено и неловко, когато го правя.

Изведнъж Кармел казва на висок глас:

— Мисля, че Кас все още не е разглеждал университети. Бъркам ли, Кас?

Този път ме сритва доста силно. За какво говори тя? Имам още една година. За какво ми е да мисля за университети? Разбира се, бъдещето на Кармел сигурно е планирано още от предучилищната.

— Аз си мисля за „Сейнт Лорънс“ — казва Кайт, когато вижда, че аз няма да отговоря. — Баща ми казва, че „Сейнт Клеър“ може би е по-добър. Но не знам какво има предвид под „по-добър“.

— Мхм — казвам аз.

Кармел ме гледа сякаш съм някой идиот. Иде ми да се разсмя. Знам, че иска да помогне, но аз нямам какво да си кажа с тези хора. Ще ми се Томас да беше тук. Когато телефонът в джоба ми започва да вибрира, аз подскачам и ставам от масата малко по-рязко от приличното. Ще започнат да ме обсъждат в момента, в който изляза навън, чудейки се какъв ми е проблемът, а Кармел ще им каже, че просто се притеснявам. Все тая. Търси ме Томас.

— Хей — казвам. — Пак ли ми четеш мислите, или просто уцели момента?

— Толкова ли е зле положението?

— Не и по-зле, отколкото очаквах. Какво става?

Сякаш усещам през телефона как свива рамене.

— Нищо. Просто си помислих, че може да ти трябва извинение да се ометеш. Взех колата от сервиза следобед. Може би сега има шанс да ни закара до Гранд Марей.

На езика ми е да попитам какво значи „има шанс“, когато вратата на кафенето се отваря и Кармел се изнизва навън.

— Мамка му — промърморвам.

— Какво?

— Кармел идва.

Тя спира пред мен, скръстила ръце. Тънкият гласец на Томас чурулика в ухото ми, пита ме какво става, да минава ли през къщи да ме вземе или не. Преди Кармел да успее да каже каквото и да било, аз вдигам пак телефона до ухото си и му казвам: „да“.

Кармел се извинява на останалите от името и на двама ни. Возим се в нейното ауди и тя успява да удържи да не ми говори цели четиридесет секунди, карайки по улиците на Тъндър Бей. Докато се движим, се случва това странно съвпадение уличните лампи да светват точно пред нас, като някакъв магичен ескорт. Асфалтът е мокър, хрускав от остатъчни залеждания по краищата на платното. Лятната ваканция започва след две седмици, но сякаш някой е пропуснал да каже това на града. Наближава край на май, а температурите все още падат под нулата през нощта. Единственият знак, че зимата свършва, са бурите: вятърът с писък се спуска към езерото, сякаш да вземе засилка, и пак се снишава над града и в комбина с дъжда отмиват отломките от зимната киша. Не бях подготвен за толкова много студени месеци. Студът е стиснал града като свит юмрук.

— Защо изобщо дойде — пита Кармел, — щом ще се държиш така? На Кайт ѝ стана много тъпо заради теб.

— На Кайт ѝ стана много тъпо заради нас. От самото начало не исках да излизаме. Ти си тази, която ѝ даде празни надежди.

— Тя те харесва още откакто карахме химия заедно миналия срок — казва намръщено Кармел.

— Тогава да ѝ беше казала какъв задник съм. Можеше да ме опишеш като тъпо говедо.

— Това и сама го видя. Дали ти се събират пет думи за цялата вечер?

Присвила е очи, по лицето ѝ е изписано странно изражение — бие на отвращение. После омеква и отмята русите си коси над рамото.

— Просто си мислех, че ще е добре да излезеш малко и да срещнеш нови хора.

— Срещам много нови хора.

— Имам предвид живи хора.

Взирам се право напред. Може би имаше предвид Анна, а може би не. Но ме ядоса. Кармел иска да забравя. Да забравя, че Анна спаси живота на всички ни, че пожертва себе си и завлече обиямана надолу към ада. С Томас и Кармел се опитвахме да разберем какво се е случило с нея след онази нощ, но без особен успех. Може би Кармел мисли, че е време да спрем с търсенето и да се откажем от нея. Но аз няма да го направя. Независимо дали трябва или не.

— Не беше нужно да тръгваш с мен, нали знаеш — казвам. — Можеше да повикам Томас да ме вземе. Или да ходя пеша.

Кармел прехапва красивата си устна, свикнала е нещата да стават по нейния начин. Приятели сме от почти година, а тя все още придобива това объркано изражение като на сладко кученце, ако не направя това, което тя каже. По странен начин това ме размеква.

— Навън е студено. А и ми беше скучно така или иначе.

Тя е невъзмутима със светлокафявото си късо палто и червените ръкавици. Червеният шал на врата ѝ е вързан безупречно, въпреки че си тръгнахме набързо.

— Просто правех услуга на Кайт. Нали ѝ уредих среща с теб? Не сме виновни ние, че не успя да те омае с чара си.

— Има хубави зъби — казвам в знак на примирие.

Кармел се ухилва.

— Може би беше лоша идея. Трябва ти още време, нали? — казва тя.

Правя се, че не забелязвам обнадеждения поглед, който ми хвърля, с покана да продължим този разговор. Но разговорът няма накъде да отиде.

Когато стигаме къщата ми, очуканият форд темпо на Томас е паркиран в алеята отпред. Виждам силуета му вътре, говори с този на майка ми. Кармел спира точно зад него. Очаквах да ме остави на завоя.

— Ще отидем с моята кола. Идвам с вас — казва тя и излиза.

Не се противя. Въпреки първоначалните ми намерения Кармел и Томас вече са замесени в това. След всичко, което се случи с Анна и обиамана, нямаше как да ги отрежа.

Влизаме в къщата. Томас се е излегнал на дивана и прилича на проснато намачкано пране. Изправя се, когато вижда Кармел, и очите му, както обикновено, чак се разфокусират от вълнение, преди да намести очилата си и да си върне нормалния вид. Майка ми седи на стол, настанила се е удобно и има загрижен вид, загърната в дебела жилетка. Не знам откъде на хората им хрумва идеята, че вещиците си слагат един пръст очна линия и подскачат наоколо с кадифени наметала. Усмивва ни се и тактично пита дали ни е харесал филмът, но не и как е минала срещата. Свивам рамене.

— Нещо не го загрях — казвам.

Тя въздъхва.

— Томас ми каза, че ще ходите в Гранд Марей.

— И без това няма какво да правим тази вечер — казвам и поглеждам Томас. — И Кармел ще дойде. Може да отидем с нейната кола.

— Добре — отговаря той. — Ако вземем моята, сигурно ще останем на пътя още преди да сме стигнали границата.

Следва конфузен момент, докато чакаме майка ми да ни остави. Тя е абсолютно наясно какво се случва, но гледам да не я тревожа с излишни подробности. След като едва не умрях миналата есен, в кестенявата ѝ коса се появиха бели кичури.

Най-после тя става и поставя три малки, но много миризливи кадифени торбички в шепата ми. Знам какво е, без да поглеждам. Прясна билкова смес с любимото ѝ защитно заклинание, по една за всеки от нас. Докосва челото ми с върха на пръста си.

— Да ги пазиш — прошепва тя. — И ти се пази.

Обръща се към Томас:

— Сега се захващам да правя още свещи за магазина на дядо ти.

— Тези за просперитет се харчат много бързо, не можем да сварим да ги извадим по щандовете — ухилва се той.

— А са толкова прости за правене. Лимон и босилек. И в средата магнит. Ще мина с новата доставка във вторник.

Тя се качва по стълбите на горния етаж към стаята, която е отделила за работа по заклинания. Пълна е с големи блокове парафин, масла и прашни буркани с билки. Чувам, че другите майки си имат цели стаи, пригодени за шиене. Сигурно изглеждат странно.

— Ще ти помогна да сложим свещите в кашони, като се върна — казвам аз, докато тя изчезва по стълбите.

Ще ми се пак да си вземе котка. По стъпките ѝ витае една празнина с форма на котка, където преди беше Тибалт, който я следваше навсякъде. Но са минали само шест месеца, откакто той умря. Може би е твърде рано.

— Готови ли сме? — пита Томас.

През рамото му виси брезентова чанта. В нея Томас тъпче всичко, което открием за даден призрак, по дадена задача. Не ми се мисли как веднага биха го завързали и изгорили на клада, ако някой се докопа до тази чанта. Без да поглежда в бъркотията вътре, той бърка и вади точно каквото му трябва. Всеки път ме побиват тръпки от телепатичните му способности — като онова момиче от „Полтъргайт“.

— Гранд Марей — промърморва Кармел, когато той ѝ подава няколко листа хартия.

По-голямата част от тях са писмо от един професор по психология в университета „Роузбридж“, стар приятел на баща ми, който, преди да улегне и да се заеме с формирането на миогледа на младите, разширявал своя, като участвал в трансесии, водени от родителите ми в началото на осемдесетте. В писмото си той говори за някакъв призрак в Гранд Марей, щата Минесота, за който се носят слухове, че витае в някаква изоставена плевня. На това място са регистрирани шест смъртни случая за последните трийсет години. Определението за три от тях е „при подозрителни обстоятелства“.

Не че е голяма работа — шестима убити. Такива цифри обикновено не влизат в списъка ми с приоритети. Но откакто пуснах корени в Тъндър Бей, възможностите ми са ограничени до няколко по-дълги пътувания в годината и места, докъдето мога да стигна и да се върна за един уикенд.

— Значи то ги убива, като предизвиква някаква злополука? — казва Кармел, докато четете писмото.

Повечето от смъртните случаи изглеждат като инцидент. Един фермер поправял трактор, но той някак си тръгнал по инерция въпреки тухлите, които били подложени пред гумите, и го прегазил. Четири години по-късно съпругата му паднала по корем върху вила за сено.

— Откъде сме сигурни, че наистина не са нещастни случаи? Има доста път до Гранд Марей, само за едната разходка.

Кармел винаги нарича призраците „то“. Никога „той“ или „тя“ и рядко по име.

— Имаме ли нещо по-добро за правене? — казвам аз.

Усещам тежестта на камата в раницата си. Фактът, че е там, затъкната в кожената ножница, остра като бръснач, без някога да е имало нужда да бъде наточена, ме изнервя. Почти ми се ще да бях останал на скапаната среща.

След сблъсъка с обиамана, когато разбрах, че камата е свързана с него, аз... не знам. Не че се страхувам от нея. Все още я чувствам своя. А Гидиън ме уверява, че връзката между нея и обиамана е прекъсната, че призраците, които убивам сега, вече не отиват при него, вече не го хранят и не увеличават силата му. Сега отиват там, където им е мястото. Ако някой изобщо разбира по въпроса, то това е Гидиън — там в Лондон, затрупан с мухлясалите му книги. Той е бил с баща ми от самото начало. Но поисках и второ мнение, затова с Томас отидохме в антикварния магазин на дядо му Морфран и той ни изнесе цяла лекция как енергията се съдържа в определени равнини и как обиаманът и камата не съществуват вече в една и съща равнина. Каквото и да значи това.

Така че не ме е страх. Но понякога усещам как силата ѝ се протяга към мен и ме побутва. Камата е нещо повече от неодушевен предмет и понякога се чудя какво иска.

— И все пак — продължава Кармел, — дори да е призрак, то убива само веднъж на няколко години. Ами ако не поиска да ни убие?

— Ами — казва смутено Томас, — след като миналия път се върнахме с празни ръце, започнах да работя по това.

Той бърка в джоба на войнишкото си яке от магазин втора ръка и вади кръгло парче цветен камък. Плосък е и дебел около три

сантиметра, като голяма, тлъста монета. На едната му страна е издълбан символ, нещо, което прилича на модифициран келтски възел.

— Рунически камък — казвам аз.

— Красив е — казва Кармел и Томас ѝ го подава.

Наистина е майсторски направен. Символът е точно издълбан и Томас го е полирал, така че сега блести в бяло.

— Това е примамка.

Кармел ми го дава. Рунически камък примамка, нещо като стръв за призраци. Много умно, стига да работи. Обръщам го в дланта си. Хладен е на пипане и тежи колкото кокоше яйце.

— Е? — казва Томас, като взима камъка и го прибира обратно в джоба си. — Искате ли да го пробваме?

Поглеждам ги и кимам.

— Да тръгваме.

Пътят до Гранд Марей, Минесота, е дълъг и скучен в тъмното. Клони на иглолистни дървета профучават пред светлините на фаровете, а като гледам еднотипните морзови сигнали на осевата линия ме хваща морска болест. През повечето време се мъча да дремя на задната седалка, или поне се правя, че спя, като от време на време подслушвам разговора им, а после пък се опитвам да не ги слушам. Когато шепнат, знам, че говорят за Анна, но никога не споменават името ѝ. Чувам Кармел да казва, че това е безнадеждна история, че никога няма да разберам къде е отишла и че дори да има как, може би не бива да разбираме. Томас не ѝ противоречи кой знае колко; рядко го прави, когато говори с Кармел. Преди тези разговори ме ядосваха. Сега ми е просто досадно.

— Завий тук — казва Томас. — Мисля, че е натам.

Надигам глава над седалката, докато Кармел се опитва да избегне дупките по нещо, което е силно казано път — по-скоро кална пътека, широка около три метра. Колата е с 4x4 задвижване, но все пак рискът да заседнем, е голям. Сигурно се е скъсало да вали тук последните няколко дни и следите от гуми са издълбали коловози, осеяни с локви. Точно се каня да кажа на Кармел да зареже всичко и да се опита да върне на заден, когато нещо черно проблясва пред фаровете. Кармел натиска спирачки, гумите се хлъзват малко и колата спира.

— Това ли е? — пита Кармел.

„Това“ е огромна черна плевня, в края на голо поле с изсъхнали стръкове на растения, които стърчат като косми по плешиво теме. Къщата, към която е принадлежала плевнята заедно с някакви други постройки, отдавна е порутена. Всичко, което е останало, е плевнята — мрачна и самотна, силуетът ѝ ни чака пред гора с притихнали дървета.

— Отговаря на описанието — казвам аз.

— Остави описанието — казва Томас, докато рови в чантата си, — нали имаме рисунка?

Вади лист и Кармел включва лампата в купето. Ще ми се да не го беше правила. Веднага се появява усещането, че някой ни гледа, че тази светлина току-що издаде всичките ни тайни. Кармел се пресяга да я угаси, но аз слагам ръка на рамото ѝ.

— Вече няма смисъл.

Томас вдига листа към предното стъкло и сравнява рисунката с тъмната фигура на плевнята. Според мен няма кой знае каква полза. Рисунката е просто груба скица с въглен в различни нюанси на черното. Дойде по пощата заедно с писмото и е правена по време на транс. Някой е рисувал виденията си, докато ги е преживявал. По-добре да беше отворил очи и да беше гледал малко какво рисува. Драсканицата наистина изглежда като привидение, с размазани ръбове и резки черти. Все едно е на четиригодишно дете. Но колкото повече ги сравнявам, плевнята и рисунката все повече започват да си приличат, сякаш не толкова формата е важна, а усещането, което стои зад нея.

Това е глупаво. Баща ми сто пъти ми е казал, че местата не могат да бъдат зли. Бъркам в раницата си и грабвам камата, после излизам от колата. Затъвам в локвите до връзките на обувките и краката ми вече са мокри, когато стигам задния багажник на аудито. Колите и на Кармел, и на Томас са оборудвани като за оцеляване в екстремни условия, със сигнални ракети, одеяла и толкова много материали за първа помощ, че биха задоволили и най-параноичния хипохондрик. Томас е до мен и газии енергично в калта. Кармел отваря багажника и вади три джобни фенерчета и голям лагерен фенер. Движим се заедно в тъмното, като усещаме как краката ни изтръпват от студ и как чорапите ни жвакат в обувките. Мъгливо и мокро е. Все

още има упорити преспи сняг около стволите на дърветата и до стените на плевнята.

Отново съм впечатлен колко злокобно изглежда мястото. Полошо е и от порутената викторианска къща на Анна. Застинало е като огромен паяк, който ни чака да се приближим и се прави на умрял. Но това е глупаво. Просто студът и тъмнината ми влизат под кожата. И все пак не бих протестираше, ако случайно някой дойде с туба бензин и клечка кибрит.

— Ето — подавам на Томас и Кармел торбичките със защитната билкова смес, завързани на връв като медальони.

Томас пъха своята в джоба на панталоните си. Кармел държи нейната като броеница. Включваме големия фенер и джобните фенерчета, когато сме близо до входната врата, която скърца и се клати напред-назад като показалец, който подканва „ела насам“.

— Стойте близо до мен — прошепвам и те се прилепят от двете ми страни.

— Всеки път си казвам, че сме луди да правим това — мърмори Кармел. — Всеки път си казвам, че просто ще чакам в колата.

— Не е в твой стил да гледаш отстрани — прошепва Томас и усещам как Кармел се усмихва от другата ми страна.

— Вие няма ли да се взимате вече? — промърморвам и се пресягам да отворя вратата.

Томас има досадния навик да влита в стаята като в екшън филм и да светка с фенерчето си във всички посоки, сякаш очаква да стащи призрака, докато се е надвесил над плячката си или нещо такова. Но призраците са срамежливи. Или ако не срамежливи, то поне предпазливи. Никога досега не ми се е случвало да отворя вратата и да се озова лице в лице с мъртвец. Случвало ми се е обаче да вляза и веднага да усетя, че някой ме гледа. Както например в момента.

Както онова странно чувство, онова напрегнато усещане, че някой е зад теб. Когато те гледа мъртвец, усещането е още по-странно, защото не можеш да прецениш от коя посока идва. Просто е някъде там в пространството. Дразнещо е, но нищо не може да се направи. Както и с премигващото фенерче на Томас.

Отивам в средата на плевнята и слагам големия фенер на земята. Въздухът е тежък от миризмата на прах и старо сено, с което е осеян мръсният под. Когато се завъртам бавно в кръг, лъчът на фенерчето ми

не трепва и внимателно обикаля стаята, подът хрущи под подметките ми. Кармел и Томас следят движенията ми и стоят близо зад мен. Знам, че Томас поне, като се има предвид, че е вещица, също усеща, че някой ни гледа. Фенерчето му шари нагоре-надолу по стените, като проучва ъглите и прикритите места. Но така само ни издава, вместо да използва светлината за отвличане на вниманието, а същевременно да наблюдава мрака. Шумът от дрехите ни се чува силно; косата на Кармел шумоли по раменете ѝ, когато върти глава и се оглежда наоколо — като някакъв водопад.

Отпускам ръце и се отдръпвам, за да направя път на светлината от фенера, около който сме се скупчили. Очите ни са свикнали с тъмното и с Кармел гасим фенерчетата си. Плевнята е празна, с изключение на нещо, което прилича на скелет на стар плуг в южния ъгъл. Големият лагерен фенер осветява помещението в приглушена жълта светлина.

— Това ли е мястото? — пита Кармел.

— Ами, май става да пренощуваме тук — казвам аз. — Утре ще отидем някъде с повече обхват и ще звъннем на пътна помощ.

Кармел кима. Загряла е. Номерът със закъсалия пътник работи по-често, отколкото бихте си помислили. Точно затова го има в толкова филми на ужасите.

— Тук не е много по-топло, отколкото навън — коментира Томас и най-последно също гаси фенерчето си.

Над нас се чува пърхане и блъскане и той подскача до небето, вади фенерчето си като стрелец в уестърн филм и насочва лъча му към тавана.

— Май са гълъби — казвам. — Супер. Ако се наложи да се заседим, може да си направим скара.

— Това е... отвратително — казва Кармел.

— Безплатно пилешко. Да проверим.

Изгнила, крива стълба води до повдигаща се вратичка към таванско помещение. Предполагам, че всичко, което ще открием там, са бали слама и накацали гълъби и врабчета. Но е излишно да казвам на Томас и Кармел да бъдат нащрек. Движат се точно зад мен, на една ръка разстояние. Когато върхът на обувката на Кармел закача зъбите на вила, наполовина забита в купа сено, тя прави гримаса. Споглеждаме се и тя клати глава. Няма как да е същата вила, на която се е научила

жената на фермера. Така се успокояваме наум, макар че не е изключено и да е.

Аз се качвам пръв. Лъчът на фенерчето ми осветява голямо празно помещение, подът е осеян със сено, а няколко бали слама са натрупани до южната стена. Когато насочвам светлината към острия скат на покрива, виждам поне петдесет гълъба, накацали по покривните греди, като никой от тях не е особено притеснен от присъствието ни.

— Качете се — казвам.

Томас се качва след мен и двамата с него подаваме ръка на Кармел.

— Гледайте си в краката; пълно е с птичи лайна.

— Супер — мърмори тя.

Вече и тримата сме горе и се оглеждаме, но няма много за гледане. Просто голямо отворено пространство, осеяно със сено и курешки. Има някакъв механизъм с макари, който сигурно е бил използван да се местят балите; дебели въжета висят от покривните греди.

— Знаете ли защо мразя фенерчетата? — пита Томас и гледам как лъчът от неговото шари наоколо, осветявайки птичи глави и потрепващи крила, а после паяжинявали дъски. — Все те карат да се чудиш какво не виждаш. Какво остава в тъмното.

— Вярно — казва Кармел. — Това е най-гадният кадър във филмите на ужасите. Когато фенерчето най-последно осветява това, което търсиш, и тогава ти се ще да не го беше виждал.

И двамата трябва да млъкнат. Не е сега моментът да се плашат взаимно. Минавам малко встрани, за да прекратя този разговор, а също и да проверя колко здрави са дъските. Томас прави няколко стъпки в обратна посока, като стои близо до стената. Движа лъча на фенерчето по балите, като следя внимателно за скришни места. Не забелязвам нищо, освен колко противно изглеждат, покрити с кафяви и бели точки. Зад мен се чува продължителен стържещ звук и когато се обръщам, студен полъх ме удря в лицето. Томас е открил една от страничните врати — капандура, през която едно време са хвърляли балите долу — и я е отворил.

Усещането, че някой ни наблюдава, се изпарява. Просто три хлапета в изоставена плевня, които се преструват на закъсали по пътя

— и то даже няма за пред кого. Може би това дори не е правилното място, а усещането, когато минах през вратата, е било измамно.

— Май твоите руни не вършат много работа — казвам.

Томас свива рамене. Пъха разсеяно ръка в джоба на панталоните си, където камъкът изпъква през плата.

— Не съм давал гаранции. Не работя често с руни. А и досега не съм издълбавал такава сам.

Той се навежда и поглежда през капандурата в нощта навън. Станало е още по-студено; дъхът му вдига облачета пара.

— Може би няма значение. В смисъл, ако това е мястото, реално колко хора са в опасност? Кой би дошъл тук? Може на призрака да му е писнало и да е отишъл да предизвиква нещастни случаи на друго място.

Нещастни случаи. Думите дращят по мозъчната ми кора.

Аз съм пълен идиот.

Едно въже се спуска от покривните греди. Обръщам се да извикам на Томас, но думите не излизат достатъчно бързо. Успявам само да изрека името му и вече тичам, спринтирам към него, защото въжето се спуска, а с него и призракът, който придобива телесна форма за части от секундата, преди да блъсне Томас през капандурата, който пада през глава към студената, твърда земя петнайсет метра по-долу.

Плонжирам. Стръкове сушено сено се забиват като иглички в якето ми и убиват инерцията ми, но не мога да мисля за нищо друго, освен за гледката как тялото на Томас изчезва през капандурата и когато протягам ръце през нея, успявам да сграбча крака му. Изисква се всичката ми сила, за да го задържа, докато тялото му се блъска в стената на плевнята. В следващия момент Кармел е до мен, също надвесена през вратичката.

— Томас! — крещи тя. — Кас, издърпай го!

Всеки хванал по един крак, успяваме да го издърпаме на два напъна; първо пръстите на краката му опират в пода, после и коленете. Томас се държи много добре, нито крещи, нито нищо. Почти сме го довлекли вътре, когато Кармел изпищява. Не ми е нужно да поглеждам, за да знам, че е призракът. Нещо леденостудено притиска гърба ми и изведнъж въздухът замирихва на месарница.

Обръщам се и той е точно пред лицето ми: млад мъж с избелял гащеризон и дочена риза с къс ръкав. Дебел е, има шкембе, а ръцете му

са като огромни наденици. Нещо не е наред с формата на главата му.

Острието на камата проблясва, когато я вадя от задния си джоб, готов да я забия в шкембето му, и тогава чувам смеха ѝ. Тя се смее. Този смях, който познавам толкова добре, въпреки че съм го чувал само няколко пъти. Идва от зейналата уста на този селяндур. Почти изпускам камата. Тогава смехът секва рязко, а призракът отстъпва и започва да реве думи, които звучат като казани на обратно през рупор. Някъде горе ятото гълъби се свлича като лавина, пляскайки с крила към нас.

Сред облака от мокра перушина крещя на Кармел да не пуска Томас, да продължава да дърпа, но знам, че тя няма да го остави, въпреки че в косата ѝ вече се оплитат малки човки и нокти. Веднага щом издърпваме Томас обратно вътре, избутвам и двамата към стълбата.

Краката ни трополят панически надолу по нея сред плющене на десетки крила. Напомням си да погледна назад, да се уверя, че копелето няма да се опита пак да ни блъсне в гръб.

— Къде отиваме? — вика Кармел дезориентирана.

— Вратата. Просто излез навън — крещим Томас и аз.

Докато стигна най-долното стъпало, Кармел и Томас вече са доста напред и тичат. Усещам как призракът се материализира вдясно от нас и се обръщам. Сега разбирам какво не е наред с формата на главата му — задната част е хлътнала навътре. Виждам също така, че държи вилата.

Точно преди той да я хвърли, аз изкрещявам нещо на Кармел. Явно е било правилната инструкция, защото тя се извърща да види какво става и се отмества леко вляво, точно преди зъбите на вилата да се забият в стената. Тя отваря уста и започва да пици и най-после този звук ме сепва; замахвам и с камшично движение хвърлям камата. Тя разсича въздуха и се забива право в корема на фермера. За момент той ме поглежда, гледа в мен и право през мен, с безчувствени очи като локвички вода. Този път не чувствам нищо. Не се чудя къде ще го изпрати ножът ми. Не се чудя дали обиаманът все още го усеща. Когато призракът се изпарява като мараня, просто се радвам, че вече го няма. Той почти уби приятелите ми. Да върви на майната си.

Камата пада на земята с меко тупване и се навеждам да си я прибера, преди да отида при Кармел, която още пищи.

— Кармел! Ранена ли си? Уцели ли те? — крещи Томас.

Той оглежда тялото ѝ, докато тя се клати напред-назад в паника. Вилата е минала на милиметри. Толкова близо, че един от зъбите е пробил ръкава на палтото ѝ, приковавайки я за стената. Пресягам се и издърпвам вилата, а тя отскача настрани и отупва палтото си сякаш е мръсно. В еднакви количества е изплашена и ядосана, когато крещи:

— Тъп гъз!

Май крещи на мен.

ГЛАВА ВТОРА

Камата е забита в обичайния си буркан със сол, заровена до дръжката в белите кристали. Утринното слънце влиза през прозореца и лъчите му се пречупват във всички посоки от стъклото на буркана, ярки и златни, почти като ореол. С баща ми обичахме да седим и да я гледаме, натъпкана в същия буркан, как се пречиства на лунна светлина. Баща ми шеговито я наричаше Ескалибур. Аз не я наричам никак.

Зад мен майка ми пържи яйца. Най-новата партида омайни свещи е подредена на кухненския плот. В три различни разновидности, три цвята и три аромата. Зелените са за просперитет, червените за страст, белите за просветление. До тях има купчина малки свитъчета, на които са изписани три различни заклинания, които ще бъдат завързани с конец за всяка от свещите.

— Да препечем ли филиите? — пита тя.

— Да ги препечем — отговарям. — Имаме ли още конфитюр „Саскатуун“?

Тя вади един буркан, а аз слагам четири филийки в тостера. Когато са готови, ги мажа с масло и конфитюр и ги нося на масата, където майка ми вече слага чиниите с яйца.

— Ще извадиш ли сок, ако обичаш? — казва тя и докато главата ми е пъхната в хладилника, добавя: — Няма ли да ми разкажеш какво стана в събота?

Изправям се и наливам две чаши портокалов сок.

— Ами, чудя се.

Тримата почти не продумахме на връщане от Гранд Марей. Когато се прибрахме, вече беше неделя сутрин и аз заспах като заклан на мига, като дойдох в съзнание само за да гледам една от „Матриците“ по кабелната, и после пак задряхах, чак до следващата сутрин. Това се оказа и най-добрият план за избягване на всякакви обяснения, който някога ми беше хрумвал.

— Ами — чурулика майка ми, — спри да се чудиш и давай. Трябва да си в училище след половин час.

Сядам на масата и оставям чашата със сок. Очите ми упорито се взират в яйцата, които отвръщат на погледа ми с жълтъчените си зеници. Набождам ги с вилицата. Какво да й кажа? Как да й го обясня, като сам не мога да го проумея? Това беше смехът на Анна. Ясен и звънлив, не мога да го сбъркам, и идваше от черното гърло на фермера. Но това е невъзможно. Анна я няма. Само дето аз не мога да оставя спомена за нея да си тръгне. Затова мозъкът ми е започнал да си измисля разни неща. Това ми казва мъдрото утро. Това би ми казал всеки разумен човек.

— Издъних се — казвам, забил поглед в чинията. — Трябваше да внимавам повече.

— Но се справи с него, нали?

— Не и преди да блъсне Томас през един прозорец и почти да направи Кармел на шиш кебап.

Изведнъж апетитът ми изчезва. Дори сладкото „Саскатуун“ не ме блазни.

— Не бива да идват с мен повече. Не биваше изобщо да го допускам.

Майка ми въздъхва.

— Не мисля, че въпросът беше дали ще го „допуснеш“, Кас. Не мисля, че можеше да ги спреш.

Тонът ѝ е любвеобилен, тотално ѝ липсва обективност. Грижа я е за тях. Разбира се. Но е и радостна, че вече не ходя съвсем сам.

— Просто е ново за тях и им е интересно — казвам.

Ненадейно в мен се надига гняв, който стискам зад зъбите си.

— Но това не е шега работа и можеше да умрат, и какво мислиш ще се случи, като го вдянат?!

Лицето на майка ми е спокойно, не изразява почти никаква емоция, освен че леко е свила вежди. Набожда късче пържено яйце и го дъвче тихо. После казва:

— Мисля, че ги подценяваш.

Може би е така. Но не бих ги обвинил, ако избягат след това, което се случи в събота. Нямах да ги обвиня и ако бяха избягали, след като Майк, Уил и Чейс бяха убити. Понякога ми се ще аз да бях избягал.

— Трябва да тръгвам за училище — казвам и бутвам стола назад, оставяйки храната недокосната.

Камата вече е пречистена и е готова да излезе от буркана, но я подминавам. Може би за пръв път в живота си не я искам.

Първото нещо, което виждам, като взимам завоя към коридора с шкафчетата, е как Томас се прозява. Облегнал се е на моето шкафче с книга под ръка, облечен в сива тениска, която е на път да се прокъса на няколко места. Гледката ме кара да се усмихна. Толкова сила, събрана в човек, който изглежда като да се е пръкнал от кош с мръсно пране. Като ме вижда, той ми маха и лицето му се разтяга в широка, приветлива усмивка. После пак се прозява.

— Извинявай — казва. — Нещо ми е зор да се наспя след събота.

— Якото парти, а, Томас? — чува се саркастичен глас зад нас.

Като се обръщам, виждам тумба хора, повечето от които не познавам. Ехидният коментар идва от Кристи някоя си — аз си мисля „на кого му пука“, но Томас е свил устни и е забил поглед в шкафчетата, сякаш иска да потъне в тях. Поглеждам небрежно към Кристи.

— Продължавай да говориш така и няма да живееш дълго.

Тя премигва, не може да прецени дали се шегувам или не, което ме кара да се ухилия нагло. Тъпите слухове са доста полезни. Групичката отминава безмълвно.

— Не им обръщай внимание. Ако бяха там, щяха да напълнят гащите.

— Така е — казва той и изправя гръб. — Виж, съжалявам за събота. Много съм тъп, да се надвеса така през капандурата. Благодаря, че ми отърва кожата.

За момент в гърлото ми засяда буца, която има вкус на благодарност и изненада. После я преглъщам.

— Няма за какво да ми благодариш — казвам и си мисля: „Спомни си кой те набута там на първо място.“ — Не беше кой знае какво.

— Сигурно — свива рамене той.

С Томас караме заедно първи час по физика този срок. С негова помощ може и да вържа петица. Всички тези глупости за лостове и опорни точки, за скоростта и масата все едно ми вървят на китайски,

но Томас ги попива като гъба. Може би защото е вещица, но определено разбира силите и как те работят.

На път към стаята минаваме покрай Кайт Хект, която проявява особено старание да гледа в максимално противоположна посока. Чудя се дали сега и тя ще започне да разправя слухове за мен. Предполагам, че не мога да ѝ се сърдя, ако го направи.

Само за момент мяркам Кармел преди пети час самостоятелна подготовка, който караме заедно. Въпреки че е третата глава на нашето странно трио ловци на призраци, статутът ѝ на кралица на гимназията е непокътнат. Социалният ѝ календар е запълнен, както винаги. Член е на ученическия съвет и на няколко други скучни училищни клубове. Интересно е да я гледам как прескача от единия свят в другия с такава лекота.

Влизам в стаята и, както обикновено, сядам срещу Кармел. Томас още го няма. Веднага ми става ясно, че тя не е толкова щедро настроена, колкото него. Погледът ѝ едва-едва се надига от тетрадката, когато сядам.

— Трябва да се подстрижеш.

— Харесва ми по-дълга.

— Да, ама така ти влиза в очите — казва тя и поглежда право в мен. — И ти пречи да виждаш като хората.

Следва кратка схватка на индиански поглед, по време на която решавам, че когато почти са те заболи като пеперуда в хербарий, заслужаваш поне едното извинение.

— Съжалявам за събота. Беше глупаво и не прецених правилно. Знам това. Тази работа е опасна...

— Стига глупости — срязва ме Кармел, като пука балонче с дъвката си. — Какво ти става? Видях те там в плевнята, поколеба се. Можеше да го убиеш още горе. Беше на метър пред теб, търбухът му висеше все едно ти го поднасяше на тепсия.

Преглъщам. Разбира се, че е забелязала. Кармел никога не пропуска нищо. Устата ми се отваря, но думи не излизат. Тя плъзга ръка и докосва рамото ми.

— Ножът вече не е зъл — казва меко тя. — Морфран ти го каза. Твоят приятел Гидиън също се съгласи. Но ако имаш съмнения, тогава може би ти трябва почивка. Иначе някой ще пострада.

Томас се намества до Кармел и гледа ту мен, ту нея.

— Какъв е случаят? — пита той. — Изглеждате като че ли някой е умрял.

Боже, Томас, доста рискован подбор на думи.

— Нищо — казвам. — Кармел просто се чуди защо се поколебах в събота.

— Какво?

— Двоумеше се — отговаря Кармел. — Можеше да убие онова нещо още на горния етаж.

Тя млъкна и изчаква двама ученици да минат покрай нас.

— Но не го направи и затова видяхме отблизо остроото на вилата.

— Но всички сме добре — усмихва се Томас. — И свършихме работата.

— Не му е минало — казва Кармел. — Все още се чуди дали ножът не е зъл.

Всички тези приказки все едно не съм там започват да ми лаят по нервите. Двамата ме обсъждат още минутка-две, Томас вяло ме защитава, а Кармел настоява, че ми трябва поне шест сеанса с психолог, специалист по свръхестественото, преди да мога да продължа работата си.

— Абе, проблем ли ще ви е, ако ни задържат малко за наказание след училище? — питам аз изведнъж.

Когато хвърлям многозначителен поглед към вратата и ставам, те двамата ме последват. Отговорникът на занималнята вика нещо след нас — къде си мислим, че отиваме, или какво по-точно правим, — но ние не се спираме. Кармел само казва през рамо:

— Ами, забравила съм си записките! — докато излизаме през вратата.

Седим в сребристото ауди на Кармел, паркирано в една отбивка на магистрала 61. Аз седя отзад, а те двамата са се извъртели в седалките, за да ме виждат. Чакат търпеливо, което само влошава нещата. Поне да ми даваха зор.

— Права си, че се поколебах — казвам най-накрая. — И си права, че все още имам съмнения за ножа. Но не беше това проблемът в събота. Тези съмнения не ми пречат да си върша работата.

— Тогава какво беше? — пита Кармел.

Какво беше? Самият аз не знам. Веднага щом чух смеха ѝ, Анна изплува в съзнанието ми и видях всичко, което тя беше: умното, бледо

момиче в бялата рокля и ужасяващата богиня с изпъкнали черни вени в роклята от кръв. Сякаш можех да я докосна. Но сега адреналина го няма и наоколо е светло. Така че може би съм си въобразил. Може да е било просто халюцинация, мираж. Но щом ги накарах да дойдем дотук, за да им разкрия истината, все пак нещо трябва да им разкажа.

— Ако ви кажа, че не мога да спра да мисля за Анна — казвам, гледайки към черните стелки на аудито под краката си, — че имам нужда да знам, че е намерила покой, ще ме разберете ли?

— Да, абсолютно — казва Томас.

Кармел извърща поглед.

— Не съм готов да се откажа, Кармел.

Тя прибира русата коса зад ухото си и свежда виновно поглед.

— Знам. Но ти търси отговор с месеци. Всички търсихме.

Усмиввам се печално.

— И какво? Измори ли се?

— Разбира се, че не — отвърща рязко тя. — Аз харесвах Анна. А дори и да не беше така, тя ни спаси живота. Но това, което направи, това, че пожертва себе си — това беше за теб, Кас. Тя го направи, за да живееш ти. Не за да се мъкнеш насам-натам ни жив, ни умрял и да вехнеш по нея.

Нямам какво да кажа. Тези думи ме скапват бързо и ме скапват яко. Това, че не знам какво се случи с Анна, ме докара почти до лудост през последните няколко месеца. Представял съм си всеки възможен ад, който човек може да си представи, възможно най-ужасната съдба. Лесно може да се каже, че това е причината да ми е трудно да спра да мисля за нея. И ще е вярно. Но това не е всичко. Факт е, че Анна я няма. Тя беше мъртва, когато я срещнах, и смятах да я върна в студената земя, но в крайна сметка не исках да си тръгне. Може би е било писано начинът, по който си замина, да сложи край на всичко. Сега е по-мъртва от всякога и аз трябва да съм доволен; но вместо това съм толкова бесен, че две не виждам. Чувството не е като да си е тръгнала. Чувството е като да са ми я отнели.

След около минута клатя глава и думите се нареждат в устата ми, спокойни и отрететирани:

— Знам. Вижте, може би е по-добре за известно време малко да поотпуснем. В смисъл, прави сте. Опасно е и адски съжалявам за това, което стана в събота. Наистина.

Казват ми да не се тревожа за това. Томас казва, че не е станало кой знае какво, а Кармел пуска някаква шега, че е била като риба, нанизана на харпун. Реакцията им е стандартна — точно каквато трябва да бъде реакцията на най-добрите ти приятели, и изведнъж се чувствам като пълен задник. Трябва да си прочистя главата. Трябва да свикна с факта, че никога повече няма да видя Анна, преди някой наистина да пострада.

ГЛАВА ТРЕТА

Звукът от този смях. Чувам го в главата си сигурно за стотен път. Това беше нейният глас; гласът на Анна, но звучеше някак диво и пронизително. Почти отчаяно. А може би ми се струва така, защото го чух да идва от устата на един мъртвец. Може би само си въобразявам, че изобщо съм го чул.

Остро изпукване ме кара да премигна и да погледна надолу. Една от свещите за просветление на майка ми лежи на две половини в краката ми, едното парче се е дотъркаляло до палеца ми. Редя ги в кашони, за да ги занесем в магазина на Морфран.

— Какво стана, синко мой?

Майка ми ме гледа с нейната полуусмивка и повдигната вежда.

— Какво те разсейва толкова, че трошиш прехраната ни?

Навеждам се, вдигам парчетата от свещта и гузно притискам двата назъбени края един към друг, сякаш по магичен начин ще се съединят. Защо магията не работи така?

— Съжалявам — казвам.

Тя се надига от масата, където връзва свитъчетата със заклинания, взима свещта от мен и я помирисва.

— Няма нищо. Ще си я запазим за нас. И счупени вършат същата работа.

Отива до прозорчето над мивката и я слага на перваза.

— А сега отговори на въпроса ми, малкия. Какво има? Проблеми в училище? Или тази твоя среща е минала по-добре, отколкото си казваш?

Личи по изражението на лицето ѝ, че по-скоро ме дразни, но се чете и известна надежда.

— Откъде такъв късмет, мамо.

Най-лесно би било да кажа, че си мисля за училище. Или че нещо съм се замечтал. Вероятно така би било и най-добре. Майка ми е щастлива тук. След като разбрахме, че убиецът на баща ми се е бил нанесъл на тавана ни, и след като същият изяде котката ѝ, мислех, че

ще поиска да се преместим. Или да изгорим къщата. Но тя не го направи. Вместо това направи тази къща удобна и наша в много по-голяма степен от която и да било друга след смъртта на баща ми. Изглеждаше сякаш почти е чакала този момент.

А може би и двамата сме чакали този момент. Защото сега всичко свърши. Приключи.

— Кас? Добре ли си? Случило ли се е нещо?

Дарявам я с най-успокояващата си усмивка.

— Нищо кой знае какво. Просто си мисля за някакви минали работи.

— Ммм.

Тя вади кибрит от чекмеджето за всичко.

— Защо не запалиш свещта за просветление? Да разкараш малко паяжините в главата си.

— Що не — захилвам се аз и взимам клечка кибрит. — Не трябва ли първо да кажа заклинанието?

Тя маха с ръка.

— Думите невинаги са най-важни. Важното е да знаеш какво искаш.

Тя ме побутва с показалец в гърдите и аз паля клечката.

— Играеш ужасно — казва ми Томас, седнал на дивана през една възглавница от мен.

— Голяма работа, това е просто „Пакман“ — отговарям, докато с последния си живот се набивам право в едно духче и умирам.

— Ако разсъждаваш така, никога няма да биеш рекорда ми.

Изсумтявам. Така или иначе никога няма да мога да бия рекорда му. Това момче има стряскащо прецизна координация очи-ръце. Горедолу се оправям с „шутърите“, с които стреляш все едно от твоя гледна точка, но на старите аркадни игри всеки път ме разбива. Томас взима джойстика и началната музичка започва отначало. Гледам как Пакман яде череша и точици и праща духчетата обратно в кошарката.

— Просто си запомнил нивата наизуст.

— Може и така да е — ухилва се той.

Телефонът му вибрира и той спира играта на пауза. Този телефон е новост за Томас. Подарък от Кармел, който тя използва, за да му изпраща непрекъснато съобщения и да ни навива да се срещнем с нея

в мола. Но молът е мъчение, което можем да си спестим. Може би ако не броим канелените охлювчета на „Синабон“.

Томас въздъхва.

— Искаш ли да се видим с Кармел и Кати в „Синабон“?

Поемам дълбоко въздух. Той дойде, за да ми остави една книга с теории за отвъдния живот, която открил. До „Ексбокса“ е, още опакована в целофан. Изморих се да чета и да стигам само до нови и нови въпроси и до никакви отговори. Изморих се да досаждам на старите съмишленици на баща ми и да получавам само бегли предположения. Това се превърна в дълга, изтощителна задънена улица и колкото и виновен да се чувствам, че си го мисля, това е самата истина.

— Хайде — казвам.

В мола осветлението е ярко и мирише на лосион. Всеки магазин, покрай който минаваме, явно продава едва ли не смисъла на живота. Кармел ни чака отпред сама. Кати е отпрашила в момента, в който е разбрала, че идваме.

— Притеснява ли те, че най-добрата ти приятелка ме мрази? — пита Томас с уста, толкова препълнена с канелени охлювчета, че едва му се разбира.

— Тя не те мрази. Просто не си се опитал да я опознаеш. Освен това, когато сте двамата, я карате да се чувства нежелана.

— Не е вярно — възразява Томас.

— Донякъде е — промърморвам малко зад тях.

И е така. Когато сме само аз, Кармел и нейните приятели, няма проблем. Аз мога да се социализирам, ако се налага. Но когато сме и тримата заедно, сме малко като затворен клуб. На мен това ми харесва и дори не се чувствам виновен. Когато сме само тримата, се чувствам в безопасност.

— Видя ли? — казва Кармел.

Тя забавя ход, за да се изравня с тях и да вървим заедно. Томас казва още нещо за Кати и чувам, че се споменава и името на Натали, но не ги слушам много. Техните си неща не ми влизат в работата. Изоставам до обичайната си позиция, малко зад тях. И без това молът е твърде претъпкан, за да вървим трима в редица, без да се налага да се бутаме с хората.

Множество гласове извикват името на Кармел и вдигам поглед от канеленото си охлювче, за да видя Аманда Шнайдер, Хайди Трико и една друга Кати Нещо-си, които размахват ръце. Дерек Пимс и Нейт Бъргстром също са с тях; момчета, които Томас би определил като следващата вълна Армия на троянците. Почти чета мислите му в момента, чувам как скърца със зъби, докато вървим към тях.

— Хей, Кармел — казва Хайди. — Как е?

Кармел свива рамене.

— Хапнахме от „Синабон“ и се мотаем. Подхвърлям намеци за подаръци за рождения ми ден, които някои хора не загреват.

Тя сръгва свойски Томас. Което ми се ще да не беше правила. Или поне не в настоящата компания, защото Томас се изчервява като репичка, което от своя страна кара Дерек и Нейт да се ухият като катъри. Момчетата просто хвърлят поглед първо към него, после към мен и се усмихват престорено. Томас пристъпва от крак на крак. Не поглежда към Дерек и Нейт, затова пък аз компенсирам, като ги гледам право в очите. Знам, че е идиотско, но го правя. Кармел просто си говори и се смее, небрежно, изобщо не обръща внимание на ситуацията.

И тогава нещо помръдва. Камата. Тя е прибрана в ножницата, завързана с две каишки за глезена ми. Но току-що усетих как помръдна, както прави понякога, когато преследвам някой призрак. И не си внушавам; беше си осезаемо движение.

Завъртам се в посоката, към която помръдна, като си мисля, че сигурно изперквам. Нищо мъртво не витае в мола. Има твърде много хора, твърде светло е и мирише на баня. Но ножът не лъже, затова се вирам в лицата наоколо, лица с празни погледи, тръгнали да си купуват дънки от „Американ Игъл“ или да си лафят с приятели. Всички са очевидно живи, поне в някаква степен. Завъртам се отново и ножът леко ме тласка в една посока.

— Какво? — промърморвам и гледам право пред мен към витрината на магазина срещу нас.

Роклята на Анна.

Премигвам съсредоточено два пъти. Но това е нейната рокля. Бяла и семпла. Красива. Тръгвам към нея и изведнъж всички звуци в мола изчезват. Какво виждам? Не е просто рокля, подобна на нейната.

Това е нейната рокля. Знам го още преди кракът на манекена да отстъпи от пиедестала на витрината.

Тя се движи неуверено върху тези пластмасови крака. Косата ѝ се спуска по раменете, увиснала и твърда като изкуствена перука. Не поглеждам лицето ѝ. Не го правя дори когато докосвам с пръсти стъклото на витрината и краката ѝ на манекен се сгъват, а бялата материя шумоли.

— Кас!

Потрепвам, а звуците на мола удрят тъпанчетата ми като затръшната врата. Томас и Кармел са от двете ми страни с разтревожени изражения на лицата си. Главата ми е замаяна, все едно току-що съм се събудил. Когато премигвам към стъклото, манекенът си стои там, както винаги си е стоял, замръзнал в неизменната си поза и облечен в бяла рокля, която въобще не прилича толкова на роклята на Анна.

Поглеждам към Аманда, Дерек и останалите. Изглеждат точно толкова втрещени, колкото Томас и Кармел. Но до утре вече ще се смеят като разпрани, докато разказват на всеки, когото познават. Смутено отдръпвам пръсти от стъклото. След това, което видяха, не мога да кажа, че ги виня.

— Добре ли си? — пита Кармел. — Какво стана?

— Нищо — казвам. — Стори ми се, че видях нещо, но се оказа... нищо.

Тя свежда поглед и се оглежда на две страни.

— Ти крещеше.

Поглеждам Томас, който кима утвърдително.

— Може и нещо да съм повишил глас. Тук е супер шумно; човек не може да си чуе мислите.

Забелязвам погледите, които двамата си разменят, и не се опитвам да ги убеждавам. Как бих могъл? Те виждат бялата рокля във витрината и много добре знаят значението ѝ. Много добре знаят какво ми се е сторило, че виждам.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

В деня след бруталната ми нервна криза в мола имам свободен час и го прекарвам в края на градината пред училище, седнал под едно дърво, говорейки по телефона с Гидиън. Има и други ученици навън, скупчени на слънце, налягали по едва поникналата пролетна трева, с глави, подпрени на раниците или в скутовете на приятели. От време на време поглеждат към мен, казват си нещо и се смеят. Май преди ми беше по-лесно да се вписвам. Може би няма да изкарам и следващата година тук.

— Тезеус, всичко наред ли е? Звучиш ми разсеян.

Засмивам се.

— А ти звучиш като майка ми.

— Моля?

— Извинявай.

Чудя се дали да продължа, което е глупаво. Нали затова му се обадох. Искях да поговоря с някого за това. Имам нужда да чуя, че Анна вече я няма. Че не може да се върне. И искам да го чуя казано с достолепен британски акцент.

— Да си чувал някой да се връща, след като е минал от другата страна? — казвам най-накрая.

Гидиън прави замислена пауза, подходяща за случая.

— Никога — казва той. — Просто не е възможно. Поне не в рамките на това, което здравият разум може да си представи.

Присвивам очи. Откога живеем в рамките на здравия разум?

— Но щом като аз мога да ги пратя от едно пространство в друго чрез камата, не е ли възможно да има някакво друго нещо, което да може да ги прати обратно?

Този път паузата от другата страна е по-дълга, но не мисля, че приема думите ми сериозно. Ако беше така, щях да чуя хлъзгането на стълбичката на библиотеката му и шумоленето, докато прелиства книгите.

— В смисъл, стига де, не е чак толкова наивна мисъл. Може би е като да прескочиш от А-Б направо на Ж, но...

— Страхувам се, че е по-скоро като от А-Б да прескочиш на пи.

Поема дълбоко въздух.

Знам за кого си мислиш, Тезеус, но просто не е възможно. Не можем да я върнем.

Затварям очи и стискам клепачи.

— Ами ако вече се е върнала?

— Какво имаш предвид? — пита ме предпазливо, с тревога в гласа.

Решавам малко да сменя тона, за да го поуспокоя, затова се напъвам да се усмихна.

— Не знам какво имам предвид. Не ти звъня да те паникьосвам. Просто... май доста си мисля за нея.

Той въздъхва.

— Представям си. Тя беше... тя беше необикновена. Но сега е там, където е редно да бъде. Чуй ме, Тезеус — казва той и почти усещам как слага ръка на рамото ми — трябва да го преодолееш.

— Знам.

И наистина знам. Част от мен иска да му разкажа как съм усетил, че камата помръдва, и за всички неща, които ми се е сторило, че виждам и чувам. Но той е прав и ще прозвуча като откачалка.

— Виж, не се безпокой за мен. Чу ли? — казвам, изправям се и промърморвам: — Мамка му.

Дънките ми се мокри, където съм седял.

— Какво има? — пита угрижено Гидиън.

— А, нищо. Имам огромно мокро петно на задника, защото бях седнал под едно дърво. Честно, земята тук така и не изсъхва.

Той се смее и затваряме.

На влизане в училище Дан Хил ме удря по рамото.

— Хей — казва той. — Имаш ли записки от часа по история вчера? Може ли да си ги препиша по време на самостоятелна подготовка?

— Да, що не — казвам леко изненадан.

— Мерси, пич. По принцип бих взел от някое от момичетата, нали се сещаш — усмихва ми се през рядката ограда на зъбите си, —

но се мъча да вържа четворка, а ти имаше най-високата оценка на миналия тест, нали?

— Да.

Наистина имах най-високата оценка. За моя огромна изненада и за голямо щастие на майка ми.

— Яко. Абе, чух, че вчера в мола май нещо си бил друсан.

— Видях една рокля, която Кармел иска, и я посочих на Томас Сабин — свивам рамене. — Хората в това училище си измислят всякакви простотии.

— Да — казва той. — И аз така си помислих. До после, пич.

Тръгва в друга посока. Дан май е готин. Ако извадя късмет, ще разкаже алибито ми на още няколко човека. Всъщност малко вероятно. Опроверженията винаги ги публикуват в малко каре на гърба на вестника. Скучната история винаги губи по точки, независимо дали е истината или не. Просто това е положението.

— Как може да не обичаш пица с препечено пилешко и чеснов сос — пита Кармел, докато набира номера за поръчка. — Сериозно? Само с гъби и добавка кашкавал?

— И домати — казва Томас.

— Просто обикновени, нарязани домати? — Кармел се обръща към мен невярващо. — Той не е от тази планета.

— Има нещо такова — казвам аз от хладилника, от който взимам безалкохолни.

У нас сме, ще си пускаме филм от „Нетфликс“. Идеята беше на Кармел — решавам да го приема като знак, че предпочита да се видим на спокойствие, а не че иска да ме държи далеч от обществото.

— Може би се държи като джентълмен, Кармел — казва майка ми, която минава, за да си долее студен чай. — Избягва чесъна заради теб.

— Отврат — казвам аз и Томас се засмива.

Този път Кармел е тази, която се изчервява. Майка ми се усмихва.

— Ако поръчате по една от всяка, може да си разделя доматената с Томас, а вие с Кас другата.

— Добре. Но ще видите, че ще ви се дояде от пилешката, като дойде.

Тя поръчва и тримата се отправяме към всекидневната, за да гледаме повторението на „Смешно отделение“, докато дойдат пиците и си пуснем филма. Точно сядаме и Кармел пак скача с телефон в ръка, ожесточено пишейки съобщения.

— Какво има? — пита Томас.

— Ами, има някакво събиране за учене преди изпитите и малко парти — казва тя и излиза на верандата. — Казах на Натали и Аманда, че може да мина после, ако не се забавим с филма. Ей сега се връщам.

Когато вратата се затваря след нея, сръгвам Томас.

— Не те ли притеснява, като се изнизва така? — питам.

— Какво имаш предвид?

— Ами... — започвам, но и аз не съм сигурен точно какво.

Просто ако Кармел се опитва да ме води с приятелите си понякога, то с Томас почти не го прави. Предполагам, че това го притеснява, но не знам как да го попитам тактично. А и за какви изпити ще учи точно? Моите вече минаха, с изключение на един. Учителите тук обичат да претупват последните няколко седмици. Не че се оплаквам.

— Нали си й гадже? — изтърсвам накрая. — Не трябва ли да те влачи със себе си, като се вижда с приятели?

Не формулирах нещата по най-добрия начин, но той не изглежда обиден или дори изненадан. Само се ухилва.

— Не знам какво сме технически — казва тихо. — Но при нас нещата не седят така. Различни сме.

— Различни — промърморвам, макар че замечтаният и леко глуповат израз на лицето му е трогателен. — Всички искат да бъдат различни. Не ти ли е хрумвало, че има причина това „да бъдем като всички останали“ да си остава класика?

— Тежки думи за някой, чието последно гадже е умряло през 1958 — отговаря Томас и се скрива зад глътка безалкохолно.

Ухилвам се и се обръщам пак към телевизора.

Анна е на прозореца. Застанала е в храстите пред къщата и се взира в мен.

— Боже!

Набирам се нагоре по дивана чак докато усетя, че рамото ми се забива в стената.

— Какво?

Томас също подскача, като първо поглежда към пода, сякаш очаква там да има плъх или нещо такова, преди да проследи погледа ми през прозореца.

Очите на Анна са празни и мъртви като бездни и не показват дори и следа от съзнание. Да я гледам как премигва, е като да гледам как алигатор се плъзга през мътна вода. Докато се опитвам да овладее дишането си, виждам как една тъмна струйка кръв се спуска като червейче от носа ѝ.

— Кас, какво има? Какво стана?

Поглеждам Томас.

— Искаш да кажеш, че не я виждаш?!

Отново поглеждам през прозореца, като наполовина очаквам да я няма, наполовина се надявам да я няма, но тя е там, стои неподвижно. Томас проучва гледката от прозореца, като накланя глава, защото му пречат отраженията от светлината. Изглежда ужасен. Нищо не разбирам. Би трябвало да я вижда. Нали е вещица, дявол да го вземе!

Не издържам повече. Изстрелвам се от дивана и се втурвам към вратата на верандата, като я отварям със замах и изхвърчам навън.

Всичко, което виждам, е изненаданото лице на Кармел, телефонът виси в ръката ѝ на половината път към ухото. В храстите пред прозореца няма нищо друго, освен сенки.

— Какво става? — пита Кармел.

Спускам се по стъпалата и си проправям път през храстите, клоните им дерат ръцете ми.

— Дай ми телефона си!

— Какво? — гласът на Кармел е изплашен.

Майка ми също е излязла, и тримата са изплашени, а не знаят от какво.

— Просто ми го хвърли — изкрещявам аз и тя го прави.

Натискам един бутон и го насочвам към земята, използвайки синкавата светлина на дисплея, за да изследвам пръстта за стъпки или други следи. Няма нищо.

— Какво? Какво става? — писука Томас.

— Нищо — казвам на висок глас, но знам, че не е нищо.

Независимо дали всичко се случва само в главата ми или наистина, знам, че не е нищо. И когато се пресягам и докосвам камата в джоба ми, усещам, че е студена като лед.

Десет минути по-късно майка ми слага на кухненската маса пред мен голяма порцеланова чаша, от която се вие пара. Вдигам я и я подушвам.

— Не е отвара, просто чай — казва тя раздражено. — Без кофеин.

— Благодаря — казвам и отпивам.

Без кофеин и без захар. Не знам кое му е успокояващото на това да сърбаш горчива кафеникава вода. Но се преструвам, като въздъхвам блажено и се отпускам в стола.

Томас и Кармел си разменят бързи погледи и майка ми ги засича.

— Какво? — пита тя. — Какво знаете?

Кармел ме поглежда, сякаш иска разрешението ми, и когато не казвам нищо, разказва на майка ми какво стана в мола с роклята, която приличаше на тази на Анна.

— Честно казано, Кас, държиш се доста странно, откакто ходихме в Гранд Марей миналата седмица.

Майка ми се обляга на кухненския плот.

— Кас? Какво става? Защо не ми каза за това в мола?

— Може би защото ми харесва да пазя цялата си лудост за себе си?

Явно, че няма да стане със смяна на темата. Продължават да се взират в мен. Гледат и чакат.

— Просто... стори ми се, че видях Анна, това е всичко — отпивам пак от чая. — А в Гранд Марей, на горния етаж на плевнята... ми се стори, че чух смеха ѝ.

Клатя глава.

— Имам чувството, че... не знам какво е усещането. Нещо като да те преследва призрак май.

Наблюдавам ги над ръба на чашата, изражението, което се разстила по лицата в стаята, е недвусмислено. Мислят, че халюцинирам. Съжаляват ме. „Горкичкият Кас“ е изписано по физиономиите им и виси на бузите им като петкилограмови гирички.

— И камата я усеща — добавям и това привлича вниманието им.

— Може би трябва да се обадим на Гидиън утре сутрин — предлага майка ми.

Кимам. Но вероятно той ще каже същото. И все пак той е най-близкото нещо до експерт, що се отнася до камата. Всички се

умълчават. Отнасят се с недоверие и не ги виня. В края на краищата нали само това исках, откакто Анна изчезна.

Колко пъти съм си я представял как седи до мен? Гласът ѝ звънеше в главата ми милиони пъти, правех някакви неумели опити да проведа разговора, който пропуснахме. Понякога се преструвам, че сме намерили друг начин да победим обиамана; такъв, в който не се обърква всичко.

— Мислиш ли, че е възможно? — пита Томас. — В смисъл възможно ли е въобще?

— Нещата не прескачат от една в друга реалност — отговарям. — Гидиън казва, че не прескачат. Че не могат. Но имам чувството, че... че сякаш ме вика. Но не мога да чуя какво иска.

— Това е някакъв кошмар — прошепва Кармел. — Какво ще правиш?

Поглежда ме, а после и Томас и майка ми.

— Какво ще правим?

— Трябва да разбере дали наистина е така — казвам. — Или трябва да ме освидетелстват. Но ако е истина, трябва да разбере какво иска. От какво има нужда. Всички ние ѝ го дължим.

— Недей да правиш нищо засега — казва майка ми. — Не и преди да сме говорили с Гидиън. Трябва ни време да го обмислим. Не ми харесва всичко това.

— И на мен не ми харесва — казва Кармел.

Поглеждам към Томас. Той свива рамене.

— Аз не знам дали трябва да ми харесва или не. Имам предвид, бяхме приятели с Анна в някакъв смисъл. Не ми се вярва да иска да ни нарани или дори да ни изплаши. Но камата ме притеснява. Това, че камата реагира. Може би не е лошо да говорим и с Морфран.

Всички се взират в мен.

— Добре — казвам. — Добре, ще изчакаме.

Но не твърде дълго.

ГЛАВА ПЕТА

След като тази нощ не спях много, с Кармел сме седнали около кухненската маса на Томас и го гледаме как приготвя закуска с Морфран. Изпълняват сутрешните си задължения с отработени движения, като сноват сънено между масата и печката. Морфран е облечен в кариран бархетен халат и изглежда нелепо. Кой би предположил, че под този халат се крие един от най-големите специалисти по вуду магия в Северна Америка. В това отношение си приличат с внука му.

Чува се цвърчене на парчета месо в тигана. Морфран има навика да запържва наденица, нарязана на кръгчета, за закуска. Малко е странно, но всъщност е много вкусно. Тази сутрин нямам апетит, но Томас плъзва пред мен цяла камара наденица и бъркани яйца, затова ровя и ръчкам в чинията си, за да изглежда все едно ям. Срещу мен на масата Кармел прави горе-долу същото.

Морфран пълни собствената си чиния и отсипва част от наденицата в купичката на Стела. Черният лабрадор (според мен една идея мелез) се втурва презглава в кухнята, все едно не е яла от години. Морфран погалва дебелия й задница и се обляга на кухненския плот с чиния в ръка, като ни гледа над рамките на очилата си.

— Доста е раничко за събрание на младите „Ловци на духове“ — казва той. — Явно сте го загазили здравата.

— Не сме го загазили — промърморва Томас.

Морфран изсумтява измежду хапките.

— Едва ли сте се домъкнали по това време само заради колбаса — казва той.

Има го и това, той казва на наденицата „колбас“.

— Портокаловият сок е много вкусен — усмихва се Кармел.

— Купувам от този без пулпа. Сега изплюйте камъчето. Трябва да ходя в магазина.

Гледа право в мен, когато го казва. Бях си наумил цяла серия въпроси. Вместо това изтърсвам:

— Трябва да разберем какво е станало с Анна.

Това е сигурно десетият път, в който му го казвам, и на него му е писнало да го чува точно толкова, колкото на мен да го изричам. Но сега трябва да ме чуе. Нуждаем се от неговата помощ, а той не е предлагал такава от нощта, когато се бихме с обиамана. Тогава Морфран измисли контрапроклятие, за да ме държи жив, понеже бях жертва на вуду магията, и помогна на Томас със защитните заклинания в къщата на Анна.

— Как е колбасът? — пита той.

— Става. Не съм гладен. Няма да спра да те питам.

Погледът му се премества към раницата ми. Никога не вадя камата пред Морфран. Нещо в държанието му ме кара да си мисля, че присъствието ѝ не е добре дошло. Томас прочиства гърло.

— Разкажи ми за Мари ла Пойнт.

— Коя е Мари ла Пойнт? — питам аз, а Морфран хвърля на Томас поглед, който ме кара да мисля, че току-що си е изпросил домашен арест.

— Тя е... — Томас се разколебава под погледа на дядо си, но този път аз печеля. — Тя е ямайка и се занимава с вуду. Морфран говори с нея няколко пъти относно... твоя случай.

— Какъв е моят случай?

— Най-вече относно обиамана. За факта, че ядеше плът, че можеше да поглъща сила и есенция дори след смъртта; в смисъл, поглъщането на плът само по себе си е рядкост. Това, в което се е превърнал обиаманът след смъртта си, след като е изял баща ти, като се е свързал с камата и е започнал да се храни от нея — това го прави нещо като скапан еднорог!

— Томас! — прекъсва го ядосано Морфран. — Да му се не види! Клати глава и мърмори „еднорог“ под носа си.

— Това, което е направил този призрак, е да хване едно древно изкуство и да го изкриви в нещо неестествено.

— Не съм искал да кажа, че... — започва Томас, но аз го прекъсвам.

— Какво каза твоята приятелка? — питам. — Мари ла Пойнт. Пита ли я за Анна?

— Не. Питам я за обиа. Питам я дали връзката между обиамана и ножа е прекъсната, дали може да бъде прекъсната.

Косъмчетата по тила ми настръхват, въпреки че сме водили този разговор и преди.

— И какво каза тя?

— Каза, че може, че е. Че ще бъде.

— Ще бъде? — почти изпищява Кармел, вилицата ѝ издрънчава в чинията. — Какво, по дяволите, значи това?

Морфран свива рамене и подава на Стела парче наденица, забучено на вилицата му, когато тя слага лапа на коляното му.

— Каза ли нещо друго? — питам.

— Да — отговаря той. — Каза същото, което се опитвам да ти обясня от месеци. Спри да си вреш носа, където не ти е работа, преди да си създадеш враг, който може да ти го отреже.

— Тя ме е заплашила?

— Не беше заплаха, а съвет. Има някои тайни на този свят, за които хората са готови да убиват само и само да ги запазят.

— Какви хора?

Той се обръща, изплаква чинията си в мивката и я слага в миялната машина.

— Грешен въпрос. Трябва да се запиташ какви тайни. Каква сила.

Тримата правим изнервени гримаси, а Томас имитира беззвучен крясък и някакво движение, което, предполагам, трябва да прилича на душѐне. Морфран винаги говори в гатанки. Побърква ни.

— Нещо се случва с камата — казвам с надеждата, че ако говоря открито достатъчно често, ще започне да ми минава. — Не знам какво точно. Виждам Анна... и я чувам. Може би защото аз я търся и камата го прави. Или тя търси мен. Или и двете.

— А може би е повече от това — казва Морфран и се извърща.

Избърсва ръце в кухненска кърпа и ми хвърля кос поглед по начин, който винаги ме кара да се чувствам сякаш съм просто един никаквец с острие в ръка.

— Това нещо в раницата ти вече не служи на обиамана. Но на какво служи?

— На мен — казвам. — То е създадено да служи на мен. На рода ми.

— Може би — отговаря той. — Или пък твоят род е създаден да служи на него? Колкото повече говоря с теб, толкова повече главата ми

се пълни с вятър. Тук се случва повече от едно нещо; усещам го като гръмотевична буря. И ти трябва да го усещаш.

Повдига брадичка към внука си.

— И ти, Томас. Не съм те възпитал да стоиш на страничната линия.

До мен Томас изправя гръб и ме поглежда бързо, сякаш съм урок, който са го хванали, че не е прочел.

— Може ли да не говорите толкова зловещо толкова рано сутрин? — пита Кармел. — Това не ми харесва. В смисъл какво се очаква от нас да направим?

— Да претопим този нож, докато се превърне в безформено парче метал, и да го заровим — казва Морфран, като потупва с длан коляното си, давайки знак на черния лабрадор да го последва в спалнята му. — Но ти никога няма да направиш това.

Преди да излезе от кухнята, той се спира и поема дълбоко дъх.

— Виж, хлапе — казва той, гледайки в пода. — Обиаманът беше най-извратеното, хищно нещо, което съм имал нещастieto да срещна. Анна го завлече някъде далеч от този свят. Понякога трябва да приемеш, че си изпълнил призванието си. Трябва да я оставиш да почива.

— Супер ни се получи този разговор, няма що — казва Кармел, докато кара към училище. — Какво каза Гидиън тази сутрин?

— Не вдигна. Оставих му съобщение — отговарям.

Кармел продължава да дудне още известно време как не ѝ харесва какво е казал Морфран и как ѝ се обръща стомахът от цялата тази работа, но аз я слушам само с едно ухо. Другото е обърнато към Томас, който, мисля, все още се опитва да хване това, което Морфран усеща спрямо камата. Тъй като изглежда все едно има запек, предполагам, че не му се удава кой знае колко.

— Дайте просто да изкараме деня — казва Кармел. — Да си завършим годината както трябва и после ще му мислим. Може да си потърсим някой друг призрак този уикенд.

Клати глава.

— Или пък трябва да зарежем всичко за известно време. Поне докато чуем какво ще каже Гидиън. Мамка му! Забравих да направя списък на украсите за церемонията по завършването.

— Ама ти не завършваш тази година.

— Което не значи, че не се занимавам с организацията на церемонията.

Тя изпухтява.

— Е? Това ли правим? Седим мирно и чакаме Гидиън?

— Или Анна да се появи пак — казва Томас и Кармел му хвърля остър поглед.

— Да — казвам. — Май това е планът.

Как се озовах тук? Не беше съзнателно решение. Поне нямам такова чувство. Когато Кармел и Томас ме оставиха пред къщи след училище, идеята ми беше да изям две порции спагети с кайма и да вегетирам пред телевизора. Така че какво правя в колата на майка ми четири часа и не знам колко километра магистрала по-късно, взирайки се в туфа комини, издигащи се в притъмнялото небе като угаснали вулкани?

Беше нещо, изплувало от дъното на паметта ми, нещо, което Руди Бристол-Маргаритката ми каза около месец след като къщата на Анна се пръсна и изчезна заедно с нея. Слушах го с половин ухо. Не бях готов да ходя на лов за призраци, не бях в състояние да правя каквото и да било, освен да се влача насам-натам с голяма празнина на мястото на сърцето и да се чудя. Да не спирам да се чудя. Единствената причина да вдигна беше, че се обажда Маргаритката, верният ми следотърсач от Ню Орлиънс, който първи ме прати по дирите на Анна.

— Става дума за някакво място в Дулут, Минесота. Завод, наречен „Холандска стомана“. През последните десетина години от време на време намират останките на някой скитник там — каза Маргаритката. — Всъщност намират по няколко накуп, но мисля, че е, защото рядко проверяват. Трябва някой да се обади за счупен прозорец или че някакви хлапета си правят купон на паркинга, за да пратят човек на оглед. Заводът е затворен отдавна, от шейсетте насам.

Тогавя се усмигнах. Следите, които Маргаритката намира, са съмнителни в най-добрия случай, състоящи се от неубедителни и неконкретни факти. Когато се срещнах с него за пръв път, му казах да проучва по-добре. Той ме погледна като куче, пред което си излял последната хапка от хамбургера си. За Маргаритката цялата магия е в неизвестното. Него го вълнуват възможностите и му харесва сам да

запълва празните места, като си доизмисля. Романтизмът на Ню Орлиънс спрямо немъртвите селения е в кръвта му. Но аз го приемам такъв, какъвто е.

Очите ми шарят по старите сгради на „Холандска стомана“, където нещо убива бездомници от поне десетилетие. Тухлени здания се разпростират нашироко с два много високи комина сред тях. Прозорците са малки, целите в прах и мръсотия. Повечето са заковани с кръстосани дъски. Сигурно ще трябва да счупя нещо, за да вляза. Подхвърлям леко камата в ръка и излизам от колата.

Докато обхождам сградите, дълги стръкове изсъхнала трева шептят в краката ми. Като вдигам поглед, отзад виждам тъмната, кипяща маса на Горно езеро. Карах четири часа, а езерото още е с мен.

Когато минавам зад ъгъла и виждам една врата, която зее открената със счупена ключалка, нещо ме свива в гърдите и цялото ми тяло затрептява. Не съм искал да идвам. Нямам причина да съм тук. Но сега се задъхвам от вълнение. Не съм се чувствал толкова концентриран, толкова притеглен от нещо необяснимо, откакто се изправих пред обиамана. Пръстите ме сърбят, докато стискат дръжката на камата, и пак го има това странно познато чувство, че тя е част от мен, слята с кожата ми, просмукана в костите ми. Не бих могъл да я изпусна, дори и да искам.

Въздухът в завода е кисел, но не е застоял. Мястото е дом за безброй гризачи и те го раздвижват. И все пак е кисел. Под прахта се крие смърт във всеки ъгъл. Дори сред изпражненията на плъховете. Хранили са се с мъртви неща. Но не усещам разложена плът; едва ли ме чака миризлива торба месо зад някой ъгъл да ми кимне за поздрав с проядено лице. Как го каза Маргаритката? „Когато ченгетата откриват още трупове, те на практика са мумифицирани. Само кости и пепел. Просто ги изнасят навън, все едно ги смятат под килима. Никой не говори много за това.“

Разбира се, че не го правят. Винаги е така.

Влязох през един от задните входове и сега нямам представа коя част на завода е било това някога. Всичко, което е можело да свърши някаква работа, е плякосано и са останали само някакви оголени машинарии, които нищо не ми говорят. Вървя по коридора, камата е в ръката ми. През прозорците се процежда достатъчно светлина, за да виждам къде ходя. Спирам се пред всяка врата и използвам цялото си

тяло да се ослушвам, да душа за гнило, да оглеждам студените ъгълчета. Стаята вляво от мен сигурно е била офис или място за почивка. Има маса, дръпната в ъгъла. Очите ми фиксират нещо, което първоначално прилича на края на старо одеяло, преди да видя, че от него стърчи крак. Изчаквам, но той не помръдва. Това е просто тяло, изхабена черупка — нищо не е останало от него, освен окъсана кожа. Отминавам и оставям останалата част да си седи там, скрита зад масата. Нямам нужда да го виждам.

Коридорът води до широко помещение с висок таван. Стълби и скелета прорязват въздуха в компанията на нещо, което прилича на ръждясал конвейер. В единия край има огромна и отдавна изгаснала черна пещ. По-голямата ѝ част е разграбена за вторични суровини, но все пак се вижда какво е било. Кой знае колко продукция е минала оттук. Потта на хиляди работници е пропита в пода. Споменът за горещината все още се усеща във въздуха, толкова години по-късно.

Колкото по-навътре влизам, толкова по-тясно ми става. Тук има нещо и присъствието му се усеща. Стискам по-здраво камата. Очаквам всеки момент всички тези машинарии, които не са работили от десетилетия, да се задействат отново. Мирисът на горяща човешка кожа се блъска в ноздрите ми част от секундата, преди да бъде съборен по лице на прашния под.

Завъртам се по гръб и скачам на крака, като замахвам с камата и описвам широк полукръг. Очаквам призракът да е точно зад мен и за момент си мисля, че е избягал и че за пореден път ме чака игра на криеница или на призрачен дартс. Но все още усещам миризмата му. И усещам как през помещението свисти ярост на зашеметяващи вълни.

Той стои в далечния край, запречил изхода към коридора, сякаш очаква да побягна натам. Кожата му е черна като горяща клечка кибрит, напукана е и от нея се процежда нещо като разтопен метал, сякаш призракът е покрит със застиващ слой лава. Очите са изпъкнали и яркобели. От толкова далеч не мога да видя дали са просто бели или имат ириса. Боже, дано имат ириса. Мразя го тоя номер със зловещите очи. Но с ириса или без, няма да открия някакъв разсъдък в тях. Всичките тези години, които е прекарал като угаснал въглен, са се погрижили за това.

— Хайде, ела — казвам и завъртам китката си; камата е готова да реже и да промушва.

Има лека болка в гърба и раменете ми, там, където ме удари, но се отърсвам от нея. Той се приближава, ходи бавно. Сигурно се чуди защо не бягам. А може би защото всеки път, като се раздвижи, част от кожата му се пропуква и кърви... или каквото там е това оранжево-червено нещо, което тече от него.

Настъпва моментът, преди да ми се нахвърли. Познавам го по поемането на въздух и начина, по който секундата леко се разтегля. Не мигам. Вече е достатъчно близо и виждам, че има ириси, светлосини, зениците са свити от непрестанната болка. Устата му виси отворена, устните почти ги няма, напукани и изтънели.

Искам да каже нещо, дори само думичка.

Замахва с десния си юмрук към мен; разцепва въздуха на сантиметри от дясното ми ухо, парва ме горещ полъх и усещам ясно мирис на изгоряла коса. Моята коса. Маргаритката ми каза нещо относно трупове... че от тях остават само кости и пепел. Мамка му. Труповете са били пресни. Призракът ги изгаря, изсушава ги и ги оставя там. Лицето му се разцепва от злоба; носа му го няма, а носовата кухина е като зараснала рана с коричка. Бузите му са като въглени, а на места са като спукани плюски. Отстъпвам, за да стоя далеч от ударите му. Заради изгорелите му устни зъбите му изглеждат неестествено големи, а изражението му е на зловеща ухилена гримаса. Колко ли бездомници са видели това лице, събуждайки се малко преди да бъдат опечени отвътре навън?

Приклякам и го подсичам, като успявам да го съборя, но с цената на опърлени пищали. На едно място дънките залепват за кожата ми. Но нямам време за претенции; пръстите му се стрелват към мен и се завъртам встрани. Платът се съдира и кой знае колко кожа откъсва със себе си.

Майната му, стига толкова. Не е издал и гък. Може и да не му е останал език, а и няма гаранция, че на Анна ще ѝ се говори през него. Не знам как мислех да подхожда така или иначе. Щях да изчакам. Да се държа любезно.

Свивам лакът и замахвам, готов да забия камата в ребрата му, но се разколебавам. Ножът може да се слее с кожата ми буквално, ако не го направя като хората. Колебанието ми продължава по-малко от секунда. Достатъчно дълго, за да може трептенето на нещо бяло да привлече периферното ми зрение.

Не може да бъде. Сигурно е някой друг, привидение на някой, умрял в този забравен от бога завод. Но ако е така, не е умрял от изгаряне. Момичето, което върви тихо по прашния под, е бледо като лунната светлина. Кестенява коса се спуска по гърба ѝ и пада пред искрящото бяло на роклята ѝ. Бих разпознал тази рокля навсякъде, независимо дали е неестествено бяла, или изцяло покрита с кръв. Това е тя. Това е Анна. Босите ѝ крака се търкат тихо в голия бетон.

— Анна — казвам и скачам на крака. — Добре ли си?

Тя не ме чува. Или ако ме чува, не се обръща.

От пода горящият човек сграбчва обувката ми. Освобождавам се с ритник и не обръщам внимание нито на него, нито на миризмата на изгоряла гума. Побърквам ли се? Халюцинирам ли? Няма как тя да е тук. Не е възможно.

— Анна, аз съм! Чуваш ли ме?

Тръгвам към нея, но не твърде бързо. Ако избързам, може да изчезне. Ако избързам, може да нямам време да я погледам; ако се обърне към мен, може да видя, че няма лице, че е тресящ се труп. Ако я докосна, може да се превърне в пепел в ръцете ми.

С хрущящ звук като от горящо месо мъжът се изправя на крака. Не ми пука. Какво прави тя тук? Защо не ми отговаря? Просто продължава да върви, като не обръща внимание на нищо наоколо. Само че... не съм на нищо. Застиналата пещ е в дъното на помещението. Остро предчувствие стяга гърдите ми.

— Анна... — започвам, но се задавам в крясък.

Горящият човек ме хваща за рамото и усещането е като че ли някой е изсипал жарава под ризата ми. Извивам се и се освобождавам и ми се струва, че с крайчеца на окото си виждам как Анна спира, но не съм сигурен, защото съм твърде зает да избягвам удари и да размахвам камата срещу призрака.

Камата пари. Налага се да я подхвърлям от едната ръка в другата за секунда-две, и то само заради някаква си лека, несмъртоносна рана, не повече от оранжево-червена драскотина на гръдния му кош. Трябва да го довърша веднага, да го намушкам и да извадя бързо ножа, като може би преди това увия дръжката в ризата си. Само че не го правя. Просто временно го обезвреждам и се обръщам.

Анна стои пред пещта, пръстите ѝ се плъзгат леко по грубия, черен метал. Изричам отново името ѝ, но тя не се обръща. Вместо това

свива юмрук около дръжката и отваря широката врата.

Нещо във въздуха се променя. Появява се течение и очертанията се изкривяват в зрението ми. Отворът на пещта се разтваря като прозявка, Анна се навежда и изпълзява навътре. Сажди изцапват бялата ѝ рокля, оставят черни черти по плата и бледата ѝ кожа, като синини. Нещо не е наред с нея; има нещо странно в начина, по който се движи. Като марионетка. Когато се промъква през отвора, ръцете и краката ѝ се извиват неестествено назад, като паяк, засмукан през сламка.

Устата ми е пресъхнала. Зад мен горящият човек отново се изправя на крака. Жигосаното ми рамо ми напомня да се отдалеча; едва забелязвам, че куцам заради изгарянията по пищялите. „Анна, махни се оттам! Погледни ме!“ Сякаш пред мен се развива някакъв сън, някакъв кошмар, в който съм безсилен да направя каквото и да било, в който краката ми са от олово и не мога да извикам, да я предупредя, колкото и да се мъча. Когато мъртвата от десетилетия пещ пламва и започва да бълва искри в търбуха си, започвам да кресця с цяло гърло и без думи. Но това няма значение. Анна изгаря зад железната врата. Бледата ѝ ръка, сега почерняла и осеяна с мехури, притиска корпуса, сякаш е размислила твърде късно.

Горещина и дим се издигат от рамото ми, когато призракът дърпа ризата ми и ме завърта. Очите изпъкват от тъмната каша на лицето му, а зъбите скърцат. Погледът ми се връща към пещта. Не си усещам краката и ръцете. Не мога да кажа дали сърцето ми бие. Въпреки изгарянията, които сигурно имам по рамото, съм замръзнал на място.

— Довърши... ме — съска горящият човек.

Не се замислям. Просто забивам камата в корема му, като я пускам веднага, но все пак изгарям дланта си. Отстъпвам, докато той се свлича с конвулсии на пода, и се хващам за един стар конвейер, за да не падна на колене. В продължение на един дълъг момент помещението е изпълнено от смесени крясъци, докато Анна пламти, а призракът в краката ми се сбръчква. Той се сгърчва и се стопява, докато накрая остава нещо, което едва-едва прилича на човек, овъглено и изкривено.

Когато спира да се гърчи, въздухът моментално захладнява. Поемам дълбоко въздух и отварям очи; нямам спомен кога съм ги затворил. В помещението е тихо. Когато поглеждам към пещта, тя е

спяща и празна, а ако я докосна, знам, че ще е студена, сякаш Анна никога не е била там.

ГЛАВА ШЕСТА

Дадоха ми нещо против болката. Биха ми някаква инжекция и ми дадоха хапчета за вкъщи. Щеше да е супер, ако можеше направо да се трупясам и да проспя цялата следваща седмица. Но ми се струва, че ще са достатъчни само да ограничат пулсиращата болка.

Майка ми говори с доктора, докато сестрата слага мехлем върху прясно и ужасно болезнено почистените ми изгаряния. Не исках да идваме в болницата. Опитах се да убедя майка ми, че малко отвара от невен и лавандула ще свърши работа, но тя настоя. И в момента, честно казано, доста се радвам, че ми биха тази инжекция. Освен това беше забавно да я слушам как се опитва да измисли обяснение. Инцидент в кухнята или лагерен огън? Избра варианта с лагерния огън, описа ме като малоумник и каза, че съм паднал в жаравата и от паника съм започнал да се въргалям. Ще й повярват. Винаги се връзват.

Имам изгаряния втора степен по пицялите и раменете. Това на дланта ми, от финалния удар с камата, е сравнително леко, първа степен, нищо по-сериозно от лошо слънчево изгаряне. Но все пак изгаряне по дланта си е кофти работа. Хубаво ще е постоянно да имам подръка кутийка с леденостудено безалкохолно през следващите няколко дни.

Майка ми се връща с доктора, за да ми сложат марля. Тя е на ръба на истерия, между сълзи и ужас. Пресягам се и хващам ръката ѝ. Никога няма да свикне с това. Яде я отвътре, още по-лошо е, отколкото когато трябваше да гледа как същото се случва с баща ми. Но нито веднъж по време на всички ѝ лекции, на цялото ѝ опяване да се пазя и да внимавам повече не ме е карала да спра. Мислех, че ще настоява след това, което се случи с обиамана миналата есен. Но тя разбира. Не е честно спрямо нея, че ѝ се налага, но е по-добре така.

Томас и Кармел се появяват на следващия ден, веднага след училище, като малък кордон, паркирайки в алеята пред къщи, всеки със собствената си кола. Нахълтват, без да чукат, и ме намират на

дивана, приятно упоен, да гледам телевизия и да ям пуканки от микровълновата, стиснал торба лед в дясната си ръка.

— Видя ли? Казах ти, че е жив — казва Томас, а Кармел изглежда озадачена.

— Изключен ти е телефонът — казва тя.

— Бях болен и си седя вкъщи. Не ми се говореше с никого. А и си викам, нали сте в училище, където правилникът гласи, че не може фриволно да се пишат съобщения и да се говори по телефона.

Кармел въздъхва и пуска чантата си на пода, преди да се плъсне в едно кресло. Томас се подпира на облегалката на дивана и се пресяга към пуканките.

— Не си бил „болен“, Кас. Обадох се на майка ти. Тя ни разказа всичко.

— Баш болен си бях. Ще бъда и утре. И вдругиден. А сигурно и деня след това.

Поръсвам настъргано сирене чедър в купата с пуканките и я подавам на Томас. Поведението ми започва да лази по нервите на Кармел. Честно казано, сам си лазя по нервите. Но хапчетата притъпяват болката, притъпяват и ума ми достатъчно, че да не ми се налага да мисля за това, което се случи в завода. Не ми се налага да се чудя дали наистина видях това, което видях.

Кармел едва се удържа да не ми чете конско. Виждам многото приятелски съвети, които танцуват по устните ѝ. Но е изморена. И разтревожена. Така че, вместо да ми се кара, се пресяга за пуканки и казва, че ще ми носи домашното през следващите няколко дни.

— Благодаря — казвам. — Може и другата седмица да пропусна малко.

— Ама това е последната седмица за годината — казва Томас.

— Именно. Какво ще направят? Ще ме накарат да повтарям ли? Едва ли им се занимава. И те искат просто да издрапат до лятото, както и ние.

Двамата си разменят погледи, сякаш са стигнали до общото заключение, че съм безнадежден случай. Кармел става.

— Няма ли да ни кажеш какво стана? Защо не изчака, както се бяхме разбрали?

Нямам отговор за това. Беше импулс. Повече от импулс, но на тях сигурно им се струва като егоистичен, глупав ход. Че съм бил

нетърпелив. Все тая, вече е сторено. Когато се изправих пред този призрак, беше както преди в плевнята. Анна се появи и видях страданията ѝ. Видях как изгаря.

— Всичко ще ви кажа. Но после. Когато не съм изпил толкова болкоуспокояващи — усмихвам се и подрънквам с оранжевото шишенце. — Гледа ли ви се филм?

Томас свива рамене и се плъосва на дивана, като заравя ръка в пуканките, без да се замисли. На Кармел са ѝ нужни минутка време и няколко въздишки, но в крайна сметка пуска пак чантата си и сяда в един люлеещ се стол.

Въпреки ужаса им да не пропуснат последните учебни дни любопитството им надделява и се появяват на следващия ден около единайсет и половина, малко преди обедната почивка в училище. Мислех, че съм подготвен, но все пак ми се налага няколко пъти да започна отначало, докато им разкажа всичко като хората. Вече го разказах веднъж днес на майка ми, преди да отиде да пазарува и да разнася окултните си стоки из града. Когато приключих, тя ме гледаше сякаш очаква извинение. Нещо като: „Извинявай, мамо, че едва не ме убиха. Отново.“ Но не успях да ѝ го дам. Не беше това важното. Тя просто ми каза, че е трябвало да изчакам Гидиън, и излезе, без да ме погледне в очите. Сега Кармел ме гледа по същия начин. Успявам да изграча:

— Съжалявам, че не ви изчаках. Не знаех, че ще стане така. Не съм го планирал.

— Четири часа си карал дотам. Да не си бил в транс през цялото това време?

— Може ли да се съсредоточим? — намесва се Томас. Прави го внимателно и с обезоръжаваща усмивка. — Станалото — станало. Кас е жив. Малко по-хрупкав от преди, но нали диша?

Да, дишам и определено умирам за болкоуспокояващо. Болката в раменете ми е като нещо живо, което пулсира и ме гори.

— Томас е прав — казвам. — Трябва да измислим какво да правим сега. Трябва да измислим как да ѝ помогнем.

— Как да ѝ помогнем? — повтаря Кармел. — Първо трябва да разберем какво се случва. Как да сме сигурни, че всичко това не е просто в главата ти. Или илюзия.

— Искаш да кажеш, че си измислям? Забъркал съм си някаква фантазия? Ако е така, защо ми е да го правя по този начин? Защо ще си я представям в кататония и как се хвърля в пещта? Ако такива неща си измислям, значи имам нужда от много сериозна терапия.

— Не казвам, че го правиш нарочно — казва Кармел с извинителен тон. — Просто се чудя дали наистина си видял всичко това. И си спомни какво каза Морфран.

С Томас се споглеждаме. Това, което си спомняме, е как Морфран избълва сума ти дивотии. Въздъхвам.

— Какво искаш от мен тогава? Да си седя тук и да чакам. Ами ако наистина е вярно това, което видях? Ами ако тя е в беда? — пред очите ми изниква образът на ръката ѝ върху вратата на пещта. — Не знам дали мога да го забравя. Не и след вчера.

Очите на Кармел са разширени. Ще ми се да не бяхме ходили при Морфран, защото нещата, които той каза, само още повече я изплашиха. Всичките му пози, глупости за могъщи сили, които се увиват около камата, и приказки как злото е на път. Свивам рамене и изохквам.

— Добре — казва Томас. Кима на Кармел и взима ръката ѝ в своята. — Според мен само се заблуждаваме, ако си мислим, че имаме избор. Каквото се случва, се случва въпреки нас и не мисля, че ще спре. Освен ако наистина не унищожим камата.

Малко след това си тръгват, а аз прекарвам следобеда надрусан с обезболяващи, като се опитвам да не мисля за Анна и какво може да се случва с нея. Постоянно си гледам телефона, чакам Гидиън да се обади, но той не го прави. И часовете се нижат.

Когато майка ми се прибира привечер, ми прави безкофеинов чай и слага лавандула, за да лекува раните отвътре. Не е отвара. Няма заклинания. Вещерството и фармацевтиката не се смесват. Но и без допълнителна магия чайт ми действа облекчаващо. Плюс това вече изпих още едно хапче, защото имах чувството, че раменете ми имат намерение да се откачат от тялото. Вече усещам ефекта и ми се ще да пропълзя под завивките и да се събудя в неделя.

Когато влизам в спалнята си, наполовина очаквам Тибалт да се е свил на тъмносиньото ми одеяло. И защо не? Щом като мъртвата ми приятелка може да се завърне от другата страна, тогава сигурно и убитата ми котка може. Но там няма нищо. Намъквам се в леглото и се

опитвам да наместя удобно възглавниците. За нещастие изгорените рамене правят това почти невъзможно.

Когато затварям очи, хлад започва да пълзи по краката ми. Температурата в стаята рязко е паднала, като че ли някой е отворил прозорец. Ако въздъхна, сигурно ще се вдигне облаче пара. Под възглавницата камата на практика звънти.

— Не може наистина да си тук — казвам на глас, убеждавайки сам себе си. А може би за да го превърна в истина с волята на думите си. — Ако наистина беше ти, нямаше да е по този начин.

Откъде знаеш, Касио? Нито веднъж не си бил мъртъв? Аз съм била мъртва много пъти.

Оставям очите ми да погледнат напред, само колкото да видя босите ѝ крака в ъгъла до гардероба ми. И още малко, до белия подгъв на роклята ѝ под коленете. Не искам да гледам по-нагоре. Не искам да видя как троши собствените си кости или как се хвърля през прозореца ми. А и шибаната кръв може да си стои вътре в носа ѝ, благодаря ви за вниманието! Така е по-ужасяваща, отколкото преди с черните вени и извиващата се коса. Знаех как да се справям с Анна в рокля от кръв. Тази празна черупка на Анна Корлов... не я разбирам.

Фигурата в ъгъла е наполовина в сянка и не е по-телесна от лунната светлина.

— Не може да си тук. Няма как. Защитното заклинание на майка ми все още действа в тази къща.

Правила, правила, правила. Вече няма правила.

А, така ли. Така ли е вече? Или си просто плод на въображението ми, както казва Кармел? Може би ти дори не си ти. А си само измама.

— Цяла нощ ли ще стоиш там? — питам. — Искам да поспя малко, така че ако има нещо умопомрачително гадно, което искаш да ми покажеш, давай и да се свършва.

Поемам остро въздух и голяма буца се надига в гърлото ми, когато краката ѝ тръгват към леглото ми с малки, влачеци се стъпки. Идва толкова близо, почти мога да я докосна. После се навежда и сяда до краката ми, а аз виждам лицето ѝ.

Очите на Анна са си нейните очи и тази гледка ме отрезвява от всички лекарства, все едно някой ми е изсипал ледена вода в пазвата. Изражението на лицето ѝ е точно както е в представите ми. Сякаш ме познава. Сякаш помни. Взираме се един в друг много дълго време.

Тръпка минава през цялото ѝ тяло и то премигва като кадър от стара лента.

— Липсваш ми — прошепвам.

Анна затваря очи. Когато ме поглежда отново, очите ѝ са кръвясали. Вълна от болка минава през нея и тя стиска зъби, когато въображаеми рани се отварят и затварят по гръдния кош и ръцете ѝ като гротескни цветя, които разцъфват в червено и пак изчезват.

Нищо не мога да направя, за да ѝ помогна. Дори не мога да държа ръката ѝ. Тя не е тук наистина. Раните горят раменете ми и аз потъвам отново във възглавницата и известно време седим безмълвни в споделена болка. Държа очите си отворени, колкото мога да издържа, защото тя иска да видя всичко това.

ГЛАВА СЕДМА

Накрая ми писва да чакам и сутринта звъня отново на Гидиън. Около половин минута чувам само сигнала за свободно и започвам да се чудя дали нещо се е случило с него, когато той вдига.

— Гидиън? Къде беше досега? Получи ли съобщението ми?

— Рано тази сутрин. Щях да се обадя, но при вас беше нощ. Звучиш ужасно, Тезеус.

— Трябва да видиш как изглеждам.

Като измърморвам последното, прокарвам бавно длан през лицето си. Още откакто бях малък, Гидиън винаги можеше да реши всеки проблем. Когато имах въпроси, той знаеше отговорите. Той беше и човекът, към когото баща ми се обръщаше за съвет, когато нещата загубеят. Той имаше собствена магия, появяваше се в детството ми в точните моменти, влизаше през вратата в елегантен костюм и ми носеше да пробвам някаква странна английска храна, а после пак изчезваше. Винаги когато видех очилатото му лице, знаех, че всичко ще бъде наред. Но този път имам чувството, че не иска да ме изслуша.

— Тезеус?

— Да, Гидиън?

— Каж ми какво стана.

Какво стана. Звучи толкова лесно. Сигурно седях в леглото поне четири часа с Анна, гледах как кожата ѝ се свлича, а очите ѝ кървят. В някакъв момент преди зазоряване съм заспал, защото, като се събудих, вече беше сутрин и бях сам в леглото.

А сега е ден, слънцето е на макс, което създава това нелепо чувство, че всичко е наред. Отпраща всичко, което се случва в мрака, на милиони километри. Кара го да изглежда невъзможно и въпреки че споменът за раните на Анна е пресен и гледката как гори в онази пещ е запечатана завинаги в съзнанието ми, на дневната светлина всичко това изглежда почти като измислица.

— Тезеус?

Поемам дълбоко дъх. Застанал съм на верандата ни и утрото е тихо, с изключение на скърцането на дъските под краката ми. Няма вятър, слънцето вдъхва живот на листата и затопля материята на ризата ми. Вниманието ми е привлечено от празното пространство между храстите, където видях Анна да стои и да се взира в къщата.

— Анна се върна.

От другата страна на телефонната линия нещо издрънчава на пода.

— Гидиън?

— Не може да се е върнала. Не е възможно!

Гласът му става нисък и отчетлив, а някъде в мен едно петгодишно момче се свива. След всички тези години гневът на Гидиън все още има влияние над мен. Една остра дума от него и се превръщам в кученце с подвита опашка.

— Възможно или не, тя е тук. Търси контакт с мен, сякаш вика за помощ. Не знам как. Но трябва да разбере какво да правя.

Думите се отронват без нотка на надежда. Изведнъж всичко се стоварва върху мен — толкова съм изморен. Чувствам се толкова стар. В съзнанието ми изплуват думите на Морфран да унищожим камата, да я претопим и да я хвърлим някъде надълбоко. Тази мисъл е без връзка с всичко останало, но е успокояваща и ми става приятно, като си мисля за Томас и Кармел, а и за още нещо, ако позволя на съзнанието си да отплава по-далеч. Нещо, което казах веднъж на Анна относно възможностите. И за изборите.

— Мисля, че е камата — казвам. — Мисля, че нещо се случва с нея.

— Не обвинявай камата. Тя е оръжие в твоите ръце. Не забравяй това — казва той, гласът му е строг.

— Никога не го забравям. Дори за минута. Не и откакто татко умря.

Гидиън въздъхва.

— Когато срещнах баща ти — казва той, — той не беше много по-голям, отколкото си ти сега. Разбира се, далеч не беше работил с камата толкова дълго, колкото ти. Но си спомням как си помислих, че изглежда много по-стар. Знаеш ли, имаше един момент, в който той искаше да се откаже.

— Не. Никога не ми е казвал.

— Ами, сигурно вече е нямало значение, след време. Защото той не го направи.

— Защо не го е направил? Щеше да е по-добре за всички, ако беше. Щеше да е още жив.

Изведнъж спирам и Гидиън ме оставя да довърша мисълта си. Баща ми щеше да е жив. Но други хора нямаше да бъдат. Кой знае колко животи е спасил, отпращайки мъртвите от този свят, както и аз.

— Какво ще правя с Анна? — питам.

— Нищо.

— Нищо? Нали не говориш сериозно.

— Сериозен съм — казва той. — И то много. Това, което се случи с момичето, е трагедия. Всички знаем това. Но ти трябва да го преодолееш и да си вършиш работата. Спри да поемаш отговорности, които не са твое задължение.

Той прави пауза, но аз не отговарям. Каза почти същото като Морфран и това кара косъмчетата по ръцете ми да настръхнат.

— Тезеус, ако някога си ми имал доверие, повярвай ми сега. Просто си върши работата. Продължи постарому и забрави за това момиче, и тогава всички ние няма от какво да се страхуваме.

Изненадвам почти всички, като се връщам в училище. Явно Кармел вече е разпространила новината, че съм болен. Затова ми се налага да търпя озадачени въпроси, а когато питат за подутото и бинтовано рамо (крайчето на бинта се подава над яката ми), стискам зъби и им разказвам, че съм имал инцидент с лагерен огън. Тогава, на момента, ми се беше сторило смешно, но сега ми се ще майка ми да беше избрала история, от която да не се чувствам като пълен тъпак.

Можех да си остана вкъщи, както възнамерявах. Но да се търкалям из празните стаи като самотно, побъркано стъкло топче, докато майка ми обикаля града с доставки за клиенти и окултни магазини, не влиза в представите ми за добре прекарано време. Не ми се гледаше телевизия по цял ден, чакайки Анна да изпълзи от екрана като покритото с плесен момиче от „Предизвестена смърт“. Затова се върнах, решен да попия всичкото знание, което учителите могат да ми предадат в края на тази предпоследна година. Нещо като да те ритнат в пиццала, за да се разсееш от счупената си ръка. Но сега, във всеки коридор и във всяка класна стая, мисля само за Анна. Нито един от последните уроци за годината не е толкова интересен, че да я отпрати.

Дори г-н Диксън, любимият ми учител, само ни разказва телеграфно за последствията от Седемгодишната война. Съзнанието ми се отнася и отново я пуска да влезе, а гласът на Гидиън гръмва между ушите ми. „Спри да поемаш отговорности, които не са твое задължение. Остави я.“ Или пък бяха думи на Морфран? Или на Кармел?

Но начинът, по който Гидиън го каза, че стига да забравя за нея, и тогава няма от какво да се страхуваме... не знам какво значи това. Той каза да му имам доверие и аз го правя. Каза, че не е възможно тя да е тук, и аз му вярвам.

Но какво ако тя има нужда от мен?

— Значи едва ли не са ни подарили на Англия.

— А?

Премигвам. Приятелката на Кармел, Натали, е обърнала стола си към мен и е присвила очи, сякаш ме изучава. После свива рамене.

— Сигурно си прав.

Хвърля поглед към г-н Диксън, който е седнал зад катедрата и рови нещо в лаптопа си.

— На него сигурно вече не му пука дали ще дискутираме войната, или ще си говорим наши си неща. И така...

Тя въздъхва, изглеждайки сякаш ѝ се иска да седеше до някой друг, който и да било.

— Ще ходиш ли с Кармел на партито за завършването?

— То не е ли само за абитуриенти? — питам.

— И какво от това. Няма да ти искат лична карта и да те изритат, ако не си — присмива се тя. — Освен ако не си заек. Дори Томас може да дойде. Кас? Кас?

— Да — чувам се да казвам.

Но не точно. Защото лицето на Нат вече не е нейното. А това на Анна. Устните се движат с нейните, но не и изражението. То е като маска.

— Много странно се държиш днес — казва тя.

— Извинявай. Трябва да си изпия хапчетата — промърморвам и ставам от чина.

Г-н Диксън дори не забелязва, че излизам от стаята.

Когато Томас и Кармел ме намират, седя в средата на тихата сцена на актовата зала и се вирам в празните седалки със синя тапицерия — празни, освен една. Учебникът и тетрадката ми по

тригонометрия са прилежно наредени едни върху други, за да ми напомнят къде трябва да бъда.

— Да не е изпаднал в кататония? — пита Томас.

Дойдоха преди няколко минути, но аз не им обръщам внимание. Ако ще игнорирам една приятелка, тогава защо да не игнорирам всичките си приятели.

— Здравсти — казвам.

Звучите от движенията им ехтят в празния училищен салон, когато оставят учебниците си и се качват на сцената.

— Добре се скатаваш — казва Кармел. — Но не съвсем. Нат каза, че си се държал много странно по време на дискусиата в час по история.

Свивам рамене.

— Лицето на Анна се появи върху нейното, докато говореше. Мисля, че проявих прилична доза спокойствие.

Разменят си един от тези все по-чести погледи, докато седат от двете ми страни.

— Какво още видя? — пита Томас.

— Боли я. Сякаш я измъчват. Беше в стаята ми снощи. Имаше рани, които се отваряха и затваряха по ръцете и раменете ѝ. Нищо не можех да направя, за да ѝ помогна. Не беше от плът и кръв.

Томас побутва очилата на носа си.

— Трябва да разберем какво става. Това е... това е мегагадно. Сигурно има някакво заклинание, нещо, което да ни разкрие...

— А може би сега не е време за мистицизъм — намесва се Кармел. — Може би ни трябва нещо друго, не знам, психолог например?

— Ще го наблъскат с лекарства. Ще му кажат, че страда от хиперактивност и дефицит на вниманието или нещо такова. Освен това Кас не е луд.

— Не искам да ви сдухвам, но шизофренията може да се отключи във всеки един момент — казва тя. — Всъщност доста често се проявява на нашата възраст. А халюцинациите изглеждат точно толкова реални, колкото ти и аз.

— Защо въобще говориш за шизофрения? — изпърпорва Томас.

— Не казвам, че е това! Но той преживя сериозна загуба. Може нищо от това да не е реално. Ти да си виждал нещо? Усети ли нещо

странно, както каза дядо ти?

— Не, но съм малко назад с уроците по вуду. Наблягах на тригонометрията.

— Просто казвам, че невинаги става дума за духове и магия. Понякога призраците са в главата ти. Което не ги прави по-малко реални.

Томас кима и поема въздух.

— Добре, за това си права. Но все пак мисля, че да го пратим на психо ще е грешка.

Кармел изръмжава.

— А защо първото, което ти идва наум, е заклинание? Защо си толкова сигурен, че причината е свръхестествена?

Това е най-близкото нещо до спор, което съм чувал от Томас и Кармел. И колкото и специален да се чувствам, като слушам приятелите ми да се карат дали имам психическо заболяване или не, започва да ми се иска да се върна в час.

„Спри да си вреш носа, където не ти е работа, преди някой да ти го отреже. Нещо друго се разгръща около теб, като буря.“

Не ми пука.

На шестия ред, от третия стол, Анна ми намигва. Или просто премигва. Не мога да кажа. Половината ѝ лице го няма.

— Да отидем да говорим с Морфран — казвам.

Чува се звукът на звънчето над вратата на антикварния магазин, последван от тупуркането на лапите на Стела, която се блъска в крака ми. Почесвам я няколко пъти, а тя гледа към мен с огромните си кафяви очи, като бебе тюленче, преди да се обърне към Кармел.

Не сме единствените в магазина. Морфран говори с две жени на по четиридесет и нещо, облечени с пуловери и разпитващи за някакъв порцеланов леген. Морфран се смее и им разказва приятна история, която нищо чудно да е вярна. Странно е да го гледам с клиенти. Толкова е любезен. Стараем се да не вдигаме шум по пътя си към задната стаичка. След няколко минути чуваме как жените казват довиждане на Стела и благодарят на Морфран и секунди по-късно той и кучето минават през завесата и влизат при нас, където той държи по-странните и по-езотерични окултни стоки. Свещите на майка ми се наслаждават на мястото си на витрината. Станала е мейнстрийм.

Начинът, по който ме гледа Морфран, ме кара да очаквам, че ще извади едно от онези лекарски фенерчета и ще провери реакцията на зениците ми. Скръстил е ръце и черното кожено елече покрива логото на „Аеросмит“ на тениската му. Когато Томас му подхвърля пресен пакет тютюн за лулата, той стрелва ръка и го хваща, без да сваля очи от лицето ми. Кой би повярвал, че любезният магазинер и този специалист по черна магия са един и същи човек?

— Дошли сте за следобедна закуска след училище, а, хлапета? — пита той и пали. После поглежда часовника си. — Явно не. Училището свършва чак след пет часа.

Томас прочиства гърло с неудобство и рунтавите вежди на Морфран се повдигат към него.

— Ако те изключат, цяло лято ще чистиш вехториите, които купувам от разменния пазар.

— Няма да ме изключат. Остават само две седмици. На никого не му пука вече.

— На мен ми пука. На майка ти й пука. Не го забравяй. — Кима към Кармел. — Ами ти?

— Аз съм отличничка — отговаря тя. — И такава ще си остана. Важни са резултатите, както казва баща ми.

Усмивката ѝ е мила, извинителна, но и уверена. Морфран клати глава.

— Говори ли с този твой приятел от Англия? — пита ме.

— Мдаа.

— И какво каза той?

— Да забравя всичко това.

— Добър съвет.

Той дърпа от лулата; димът закрива лицето му, когато издиша.

— Не издържам.

— Налага се.

Кармел пристъпва и скръства ръце.

— Защо да му се налага? Не може ли да спреш да говориш толкова завоалирано? Може би, ако просто ни кажеш какво се случва, защо се налага да оставим всичко както си е, може би тогава ще го направим.

Той издиша и отмества поглед от нея, оставя лулата на стъклото на тезгяха.

— Не мога да ви кажа това, което не знам. Магията не е точна наука. Не е новинарска емисия. От време на време нещо просветва тук вътре — казва той и посочва гърдите си — или тук вътре — той сочи челото си — и казва да стоите настрана. Казва да забравите за всичко. Наблюдават ви хора. От този тип хора, дето няма проблем да те гледат отдалеч, но трябва да се молиш да не те настигнат. Има и нещо друго.

Той отново взима лулата, дърпа, изглежда замислен — което фактически е единственият начин, по който можеш да изглеждаш, докато пушиш лула.

— Нещо се мъчи да ви тегли назад, а друго се опитва да ви тегли напред. И това ме притеснява най-много, ако трябва да съм честен. Трудно ми е да си държа езика зад зъбите.

— Относно какво?! — натъртвам аз. — Какво знаеш?

Морфран ме поглежда през дима, но аз не свеждам очи. Няма просто да зарежа всичко така. Не мога. Дължа ѝ го. И нещо повече. Не мога да понеса мисълта, че тя страда.

— Просто престанете, хайде стига вече — казва той, но го чувам в гласа му. Изгубил е твърдостта си.

— Какво знаеш, Морфран?

— Знам... — въздиша. — Знам кой може да знае нещо.

— Кой?

— Мис Рийка.

— Леля Рийка? — пита Томас. — Какво може да знае тя?

Обръща се към мен.

— Ходех у тях, като бях малък. Не ми е точно леля, а нещо като приятелка на семейството, нали се сещаш. Не съм я виждал от години.

— Изгубихме връзка — свива рамене Морфран. — Случва се понякога. Но ако Томас те заведе при нея, тя ще говори с теб. Цял живот е била финска вещица.

Финска вещица. Тази фраза ме кара да искам да оголя зъби и да покажа козината си. Майката на Анна, Малвина, е била финска вещица. Затова е успяла да прокълне Анна и да я затвори в къщата. Веднага след като е прерязала гърлото ѝ.

— Тя не е такава — прошепва Томас. — Не е като нея.

Въздухът се измъква от дробовете ми и му кимвам с благодарност. Вече не ми пречи, че понякога следи мислите ми. Не го

прави нарочно. А като се има предвид как ярко ми изникна споменът за Малвина, дендритите му сигурно са светнали като коледна елха.

— Ще ме заведеш ли при нея? — питам.

— Ами, защо не — свива рамене той. — Но едва ли ще се върнем с нещо повече от чиния бисквити с джинджифил. Тя не беше баш „с всичкия си“ още като бях малък.

Кармел седи встрани и тихо гали Стела. Гласът ѝ прорязва дима.

— Ако наистина го преследват видения, може ли тази Мис Рийка да ги накара да спрат?

Поглеждам я остро. Никой не отговаря и след няколко дълги секунди тя свежда поглед към пода.

— Добре — казва тя. — Давайте да тръгваме тогава.

Морфран прави няколко облачета с лулата и клати глава.

— Само Кас и Томас. Без теб, момиче. Рийка няма да те пусне да влезеш през вратата.

— Как така? Защо не?

— Защото отговорите, които те търсят, ти не искаш да ги чуеш — отговаря Морфран. — Цялото ти същество се противи на всичко това и то струи от теб на вълни. Ако отидеш с тях, няма да стигнат доникъде.

Той натъпква пепелта в лулата си. Поглеждам Кармел. В погледа ѝ се чете, че е засегната, но не се чувства виновна.

— Тогава няма да ходя.

— Кармел — започва Томас, но тя го прекъсва.

— И ти не трябва да ходиш. Нито един от двама ви — бих се обадил, но тя гледа Томас. — Ако наистина си му приятел, ако те е грижа за него, тогава не трябва да му позволяваш да продължава с това.

Тя се завърта на пети и излиза от стаята. Вече е излязла от магазина, преди да мога да кажа, че не съм бебе и не ми трябва настояници, детегледачки или скапан психолог.

— Какво ѝ става днес? — питам Томас, но от начина, по който долната му челюст виси, е очевидно, че и той не знае.

ГЛАВА ОСМА

Рийка, лелята на Томас, живее в шибаната среда на нищото — координати: някъде на север. Караме по черни пътища без табели вече поне десет минути. Няма жива душа, само дървета и още дървета, после малка полянка и след това пак дървета. Ако не е идвал тук от години, не знам как си мисли, че ще се ориентира толкова лесно.

— Загубихме ли се? Нали ще си признаеш, ако сме се загубили?

Томас се усмихва, може би малко нервно.

— Не сме се загубили. Поне засега. Може пътищата да са се променили от последния път.

— И кой, по дяволите, ги е променил? Строителна фирма „Катеричките“? Дори не личи някой да е минавал по тези пътища през последните десет години.

Поглеждам плътната дървесна маса около нас. Зеленината се е завърнала и е запълнила зимната празнота. Вече завивахме толкова много пъти, че нямам никаква представа в каква посока се движим. Май че на северозапад.

— А! Ето го! — изграчва Томас.

Надигам се в седалката. Приближаваме малка бяла ферма. Около верандата има ранни стръкове в цветна градина, през която води пътека от каменни плочи. Когато Томас спира на бледия чакъл на алеята за коли, натиска клаксона.

— Дано си е вкъщи — промърморва той, докато излизаме от колата.

— Тук е яко — казвам и наистина го мисля.

Учудвам се, че няма съседни; земята наоколо си струва. Около двора внимателно са засадени дървета, които крият къщата от пътя, но се разтварят пред нея като прегръдка.

Томас се стрелва по стълбичките на верандата като развълнувана хрътка. Сигурно така е изглеждал и като дете, когато е идвал да види леля си Рийка. Чудя се защо с Морфран са загубили връзка. Когато почуква по входната врата, сърцето ми се свива не само защото искам

да получа отговори на въпросите си, а и защото не искам да виждам разочарованото изражение на Томас, ако Рийка не си е вкъщи.

Нямам от какво да се притеснявам. Тя отваря на третото почукване. Сигурно е стояла на прозореца, откакто е чула колата. Не си представям, че често ѝ идват гости чак дотук.

— Томас Алдъс Сабин! Пораснал си двойно!

Тя излиза на верандата и го прегръща. Когато той обръща лице към мен, тихо изговарям „Алдъс?“ и се опитвам да не се разсмея.

— Какво, за бога, правиш тук? — пита Рийка.

Доста по-ниска е, отколкото очаквах, едва ли повече от метър и петдесет. Косата ѝ е пусната и тъмноруса, с бели кичури. Бръчки прорязват меката кожа на бузите ѝ и се събират в ъгълчетата на очите ѝ. Плетеният пуловер, с който е облечена, е няколко размера по-голям, а вълнените чорапи са се свлекли около обувките ѝ. Рийка не е първа младост. Но когато потупва Томас по гърба, все пак успява да го засили напред.

— Лельо Рийка, това е моят приятел Кас — казва той и сякаш получила позволение, тя най-после ме поглежда.

Отмятам косата над очите си и я дарявам с усмивката си на бойскаут.

— Морфран ни прати за малко помощ — добавя тихо Томас.

Рийка цъка с език и бузите ѝ хлътват, за момент виждам вещицата, която се крие под пластове плетени дрехи на цветни мотиви. Когато очите ѝ се стрелват към раницата на гърба ми, където камата почива в ножницата, ми се налага да преборя импулса да отстъпя назад.

— Помирисах я — казва тихо тя.

Гласът ѝ е като разлистени страници от много стара книга. Свива очи и гледа право в мен.

— Силата, която идва от този тук.

Ръката ѝ се плъзга по тази на Томас и я потупва силно.

— Влизайте.

Вътре в къщата мирише на нещо средно между ароматни свещи и старица. Не мисля, че е сменяла интериора от седемдесетте. Кафяв дългокосмест мокет се простира докъдето стига погледът, под изобилие от мебели: люлеещ се стол и дълъг диван — и двата в зелен велур. Стъклен фенер със свещ виси над маса с покритие от жълт

фурнир в трапезарията. Рийка ни води до масата и ни прави знак да седнем. Цялата маса е покрита с недогорели свещи и ароматни пръчици. След като сядаме, тя пръска някакъв лосион по ръцете си и ги трие една в друга.

— Дядо ти е добре? — пита тя, като се обляга на лакти и се усмихва на Томас, подпряла брадичка на юмрук.

— Супер е. Праща ти поздрав.

— Прати му и на него — казва тя.

Гласът ѝ ме притеснява. Акцентът и тембърът са твърде близки до тези на Малвина. Не мога да спра да си го мисля, въпреки че тези две жени нямат нищо общо. Малвина, когато я видях, беше по-млада от Рийка, косата ѝ беше черна плитка, а не безформена маса от лакта и памук. И все пак, като гледам лицето на Рийка, без да искам, в главата ми изплуват образи от убийството на Анна. Оживяват спомени от сеанса как Малвина посипва с черен восък бялата рокля на Анна, напоена с кръв.

— Не ти е лесно — казва Рийка протичко, което не ми помага.

Пресяга се и отваря метална кутия с нарисувани чинки и предлага на Томас бисквитите с джинджирил, които са вътре, а той наgrabва две шепи. Широка усмивка се разстила по лицето ѝ, докато гледа как той ги тъпче в устата си, преди да ме погледне нетърпеливо. Очаква ли се от мен да кажа нещо? Това въпрос ли беше?

Тя пак цъка с език.

— Ти си приятел на Томас?

Кимам.

— Най-добрият ми приятел, лельо Рийка — потвърждава Томас, изстрелвайки бисквитени трохи във всички посоки.

Тя го дарява с кратка усмивка.

— Тогава ще ти помогна, ако мога.

Навежда се напред и пали три от свещите, на пръв поглед на случаен принцип.

— Задай въпросите си.

Поемам дълбоко въздух. Откъде да започна? Не мисля, че има достатъчно въздух в стаята, за да обясня ситуацията с Анна, как е била прокълнатата, как се пожертва за нас и защо не е възможно просто да ми се привижда.

Рийка потупва ръката ми. Явно се бавя твърде много.

— Дай — казва тя и обръща дланта ми нагоре.

Докосването ѝ е нежно, но усещам стоманата под кожата на пръстите ѝ, когато стиска ръката ми и затваря очи. Чудя се дали тя е била тази, която е помогнала на Томас да развие таланта си за четене на мисли, ако изобщо това е нещо, което се учи или развива.

Поглеждам Томас. Устата му е замръзнала посред дъвченето, очите му се взират в ключените ни ръце, сякаш очаква да види как електричество протича между нас. Имам чувството, че е минала цяла вечност. А и не ми е много комфортно цялото това пипане. От нещо в Рийка, може би силата, която струи от нея, ми става лошо и леко ми се повдига. Точно когато съм готов да издърпам ръката си, тя отваря очи и ме пуска с леко потупване по опакото на ръката ми.

— Този тук е воин — казва тя на Томас. — И върти оръжие, по-старо от всички нас.

Личи, че нарочно не гледа към мен, а ръцете ѝ са свити като щипки на рак. Носят се като корда на въдица над фурнира на масата и почукват по него.

— Искаш да знаеш за момичето — казва тя, навела глава към скута си.

Брадичката ѝ е прибрана толкова, че гласът ѝ звучи приглушено сякаш има жаба в гърлото.

— Момичето... — прошепвам.

Рийка ме поглежда с хитра усмивка.

— Ти си този, който отпрати Анна в рокля от кръв от този свят — казва тя. — Усетих го, когато тя мина отвъд. Сякаш буря замря над езерото.

— Тя сама си тръгна — казвам. — За да спаси живота ми. И този на Томас.

Рийка свива рамене да покаже, че това няма значение. Има кадифена торбичка, сложена върху златна чиния; тя изсипва съдържанието и го разстила по масата. Опитвам се да не гледам втренчено. Ще се преструвам, че това са рунически камъни. Но по-скоро ми приличат на малки кости, може би от птица или гуцер, а може би от човешки пръсти. Тя се заглежда във фигурата, която образуват, и повдига бледите си вежди.

— Момичето не е с теб сега — казва тя и сърцето ми замира. Не знам на какво да се надявам. — Но е била. Наскоро.

До мен Томас поема бързо въздух и изправя гръб. Намества очилата си и ме сръгва с лакът, което аз приемам за окуражителен жест.

— Можеш ли да разбереш какво иска тя? — пита той, след като около минута аз седя затъпял като камък.

Рийка отмята глава.

— Как да знам аз? Да питам вятъра ли? И той няма да знае. Само един човек можем да питаме, защото само един знае. Питайте Анна в рокля от кръв, поискайте да издаде тайните си.

Свежда поглед към мен.

— Мисля, че много би казала на теб.

Трудно ми е да чувам, защото ушите ми пулсират.

— Не мога да я питам — промълвявам. — Тя не може да говори.

Съзнанието ми започва да изплува от шока; мислите ми скачат напред и се препъват една в друга.

— Казаха ми, че не може да се върне. Че няма как тя да е тук.

Рийка се обляга назад. Посочва сковано към раницата с камата.

— Покажи ми — казва тя и скръства ръце.

Томас кима, давайки ми знак, че всичко е наред. Отварям раницата и вадя камата, както е в ножницата. Слагам я на масата пред себе си. Рийка прави жест с глава и я вадя. Пламъците на свещите проблясват по острието. Когато очите ѝ се плъзгат по него, реакцията ѝ е странна, като нервен тик от емоция в крайчетата на сбръчканата ѝ уста, нещо, което прилича на отвращение. Накрая тя отмества поглед и се изплюва на пода.

— Какво знаеш за това? — пита тя.

— Знам, че е била на баща ми, преди да стане моя. Знам, че изпраща призраци убийци от другата страна, където не могат да наранят живите.

Рийка хвърля поглед към Томас с повдигната вежда. Нещо като олдскул версия на „гледай го па тоя“.

— Добро и зло. Правилно и грешно — тя клати глава, въздъхва. — Тази кама няма представа от такива понятия. Не знаеш много. Затова ще ти кажа. Мислиш си, че тази кама създава врата между този свят и следващия.

Тя вдига едната си ръка и после другата.

— Тази кама е вратата. Била е отворена много, много отдавна и оттогава се лашка на пантите си напред-назад, насам-натам.

Гледам как ръката ѝ се люшка наляво и надясно.

— Но никога не се затваря.

— Чакай малко — казвам. — Не е вярно. Призраците не могат да минат обратно през ножа.

Поглеждам Томас.

— Не работи така.

Взимам камата от масата и я прибирам обратно в раницата. Рийка се навежда и ме потупва по рамото.

— Ти откъде знаеш как работи? — казва тя. — Но, да. Не работи така.

Започвам да разбирам какво имаше предвид Томас, като каза, че тя не е баш с всичкия си.

— Нужна е силна воля — продължава тя — и дълбока връзка. Казваш, че Анна не е била отпратена от този нож. Но трябва да го е познавала, да го усеща, за да те намери.

— Беше порязана — намесва се развълнувано Томас. — След заклинанието Уил взе ножа и я промуши, но тя не умря. Тоест не премина отвъд, или както там се казва.

Очите на Рийка отново се спират върху раницата ми.

— Тя е свързана с нея. За нея камата е като сигнален огън, като морски фар. Защо другите не могат да го последват — не знам. Все още съществуват мистерии дори за мен.

Има нещо странно в начина, по който тя гледа към раницата ми. Очите ѝ не мигат, но погледът ѝ е отнесен. Досега не бях забелязал, че ирисите ѝ имат странна жълта окраска.

— Но, лельо Рийка, дори да си права, как може Кас да говори с нея? Как да разбере какво иска?

Усмивката ѝ е широка и топла. Почти радостна.

— Трябва да направите така, че музиката да звучи по-ясно — казва тя. — Трябва да проговорите езика на проклятието ѝ. По същия начин, както ние, финландците, винаги сме говорили с мъртвите. С лапландски барабан. Дядо ти ще знае къде да намерите такъв.

— Можеш ли да ни помогнеш да го направим? — питам. — Предполагам, че ни трябва финска вещица за това.

— Томас си е готов вещер — отговаря тя, но той не изглежда много убеден.

— Досега не съм работил с такъв — казва той. — Не знам откъде да започна. По-добре ще е ти да го направиш. Моля те?

Лицето на Рийка помръква от съжаление и тя клати глава. Сякаш не смее да го погледне в очите, а дишането ѝ става тежко, с усилие. Може би трябва да си тръгваме. Сигурно всички тези въпроси са изтощителни. А и тя ни даде отговорите и добра отправна точка. Облягам се назад, дърпам се малко от масата и усещам течение в стаята; чак сега осъзнавам колко студени са пръстите и бузите ми.

Томас продължава да бърбори, тихо реди причини защо е по-добре не той да прави ритуала, че няма да разпознае лапландски барабан, дори да му падне на главата, и че най-много да се свърже с духа на Елвис. Но Рийка продължава да клати глава.

Става все по-студено. А може би е било студено още като влязохме. Сигурно няма централно отопление в тази стара къща. Или нарочно не го пуска, за да пести пари.

Най-накрая чувам Рийка да въздъхва. Но не ядосано, а сякаш тъжно. И решително.

— Отиди да вземеш барабана — прошепва тя. — В спалнята ми е. Виси на северната стена.

Тя кима към късия коридор. Оттук се вижда късче от нещо, което прилича на баня. Спалнята сигурно е надолу по коридора. Нещо не е наред. Усетих го в начина, по който гледаше камата.

— Благодаря, лельо Рийка.

Томас се ухилва и става от масата, за да вземе барабана. Когато виждам болезненото ѝ изражение, изведнъж разбирам какъв е проблемът.

— Томас, недей! — казвам и се отблъсквам от масата.

Но твърде късно. Когато стигам до спалнята, той вече е вътре, стои като замръзнал на половината път до северната стена. Барабанът виси точно където Рийка каза, продълговат, широк около тридесет сантиметра и два пъти по толкова дълъг, покрит с опъната животинска кожа. Самата Рийка седи и го гледа, застинала в дървен люлеещ се стол, кожата ѝ е сива и твърда, очите са потънали навътре, а устните са се отдръпнали над оголените зъби. Мъртва е от поне година.

— Томас — прошепвам и се пресягам да хвана ръката му.

Той се отскубва с вик и се изстрелва навън. Псувам тихо, взимам барабана от стената и тръгвам след него. Докато излизаме от къщата, забелязвам как се е променила, покрита е с прах и мръсни петна, едното ъгълче на дивана е проядено от гризачи. Паяжини висят по ъглите и се спускат от лампите. Томас не спира да тича, докато не излиза навън, в градината. Стиснал е главата си в ръце.

— Хей — казвам внимателно.

Нямам представа какво друго да направя или какво трябва да му кажа. Той вдига ръка да го оставя на мира и аз се отдръпвам. Задъхан е, диша на пресекулки. Мисля, че плаче, и не го виня. Разбирам, че не иска да го гледам. Обръщам се към фермата. Дърветата наоколо са оредели, а в градината има само вкоравена пръст. Бялата боя по къщата е толкова изтъняла, че изглежда като намацана с водни бои и отдолу се показват черни дъски.

— Съжалявам, брат — казвам. — Трябваше да се досетя. Имаше знаци. Просто ги пропуснах. Или ги възприех погрешно.

— Няма нищо — казва той и избърсва лице с края на ръкава си. — Рийка не би ми направила нещо лошо. Никога на никого не е направила лошо. Просто не го очаквах, това е. Не мога да повярвам, че Морфран не ми каза, че е мъртва.

— Може и той да не е знаел.

— О, знаел е — казва Томас, кимайки.

Подсмръква и ми се ухилва. Очите му са малко зачервени, но вече се е съвзел. Това момче е жилаво. Тръгва към колата и аз след него.

— Знаел е — казва високо той. — Знаел е и въпреки това ме изпрати тук. Ще го убия! Направо ще го убия!

— Успокой се — казвам, като влизаме в колата.

Томас още мърмори за предстоящото унищожение на Морфран. Пали колата и ме поглежда с отвращение.

— Ужас. Не загоряваш ли, Кас? Аз ядох от шибаните бисквитки!

ГЛАВА ДЕВЕТА

Томас ме оставя пред къщи, все още дуднейки за Морфран, Рийка и бисквитите. Радвам се, че няма да ми се наложи да присъствам на сблъсъка им. Лично на мен това, че е изял бисквитите, ми се струва дребен кахър в сравнение с това, че Морфран изпрати внука си при мъртъв член на семейството, но пък всеки си знае и всеки си има фобии. Явно за Томас това е следобедната закуска на мъртъвците.

Измежду мърморенето и храченето през прозореца Томас ми каза, че ще му трябва поне седмица, за да проучи как се работи с лапландския барабан и да разбере какъв е подходящият ритуал, за да се свържем с Анна. Дарих го с най-разбиращото си изражение и кимнах, като през цялото време се борех с импулса си да хвана най-близката пръчка и да започна да блъскам с нея по барабана в скута ми. Но това би било глупаво. Да внимаваш и да правиш нещата както трябва, когато за пръв път опитваш нещо, си е основно правило. Не знам какво ми става.

Когато влизам въщи, откривам, че не мога да седя на едно място. Не ми се яде и не ми се гледа телевизия. Не ми се прави нищо, само искам да разбера повече.

Майка ми влиза десет минути след мен с гигантска кутия пица в ръце и спира, когато ме вижда да снова напред-назад.

— Какво има?

— Нищо — казвам. — С Томас ходихме на гости на мъртвата му леля днес следобед. Беше интересно. Тя ни каза как можем да се свържем с Анна.

Освен че очите ѝ малко се разширяват, тотално липсва друга реакция. Едва ли не свива рамене, преди да се затътри към кухнята. Бърза гневна искра гъделичка китките ми. Очаквах повече. Очаквах да е развълнувана, да се зарадва, че може да успее да говоря пак с Анна, да се уверя, че е добре.

— Говорил си с мъртвата леля на Томас? — казва тя, като спокойно отваря кутията с пица. — Аз пък говорих с Гидиън днес

следобед.

— Какво ти става? Все едно ти предадох, че има промоция на обедното меню в ресторанта. Ако ти бях казал, че съм си убол пръста, сигурно щях да получа повече внимание.

— Той каза, че трябва да спреш да се занимаваш с това.

— Не мога да разбера какво им става на всички! — казвам. — Постоянно ми казвате да се откажа. Да забравя. Да продължа напред. Като че ли е толкова лесно. Сякаш мога просто да продължа да си я виждам от време на време. В смисъл стига бе! Кармел мисли, че съм за психиатър!

— Кас — казва тя. — Успокой се. Гидиън има своите причини. И мисля, че е прав. Усещам го, усещам, че нещо се случва.

— Но не знаеш какво, нали? Тоест знаеш, че е нещо лошо, но не знаеш точно какво? И смяташ, че трябва да оставя Анна и това, което я измъчва, и то заради какво? Заради женската ти интуиция?

— Хей — изръмжава тя, гласът ѝ е дълбок.

— Извинявай — смърцафърцвам аз.

— Не съм просто разтревожена майка, Тезеус Касио Лоууд. Аз съм вещица. Интуицията ми има тежест.

Челюстта ѝ изглежда по този особен начин, както когато предпочита да си изяде ръкава, вместо да каже каквото има наум.

— Знам какво искаш наистина — казва внимателно тя. — Не искаш просто да се увериш, че тя е добре. Искаш да я върнеш.

Свеждам поглед.

— И, бог ми е свидетел, Кас, част от мен иска това да беше възможно. Тя спаси живота ти и отмъсти за убийството на мъжа ми. Но не може да тръгнеш по този път.

— Защо не? — питам, гласът ми звучи изпълнен с горчивина.

— Защото има правила — отговаря тя, — които не бива да се нарушават.

Вдигам поглед и я зяпвам.

— Каза „не бива“, не „не може“.

— Кас...

Ако това продължи минута още, ще превъртя. Така че вдигам ръце и се качвам към стаята си, като отказвам да слушам какво ми дудне майка ми, докато ме следва по стълбите, а аз се давя от всичките милиони неща, които искам да изкрещя в лицата на всички тях. Май

Томас е единственият, който проявява някакъв интерес да разберем какво се случва.

Анна ме чака в стаята ми. Главата ѝ се клати сякаш вратът ѝ е счупен; очите ѝ се извъртат към моите.

— Това ми идва в повече в момента — прошепвам аз, а тя ми отговаря нещо без звук.

Не се опитвам да чета по устните ѝ. Твърде много черна кръв тече от тях. Бавно тя се оттегля, а аз се опитвам да гледам в килима на пода, но не успявам, не съвсем, затова, когато тя се хвърля през прозореца ми, виждам как се вее бялата ѝ рокля, докато пада, и чувам сблъсъка на тялото ѝ със земята.

— Мамицата му мръсна — чувам гласа си, нещо средно между ръмжене и стенание.

Юмрукът ми се стоварва върху стената, върху гардероба; събарям лампата от нощното шкафче. Думите на майка ми звучат в ушите ми като чуруликане, сякаш ми казва да направя нещо толкова лесно. Говори ми все едно съм ученик, който си фантазира как геройски спасява момичето, качва я на коня си и двамата яздят към залеза. В какъв свят си мисли, че съм израснал?

— Най-вероятно ще е кръв — казва Томас с жален глас, което не се връзва с дяволитото вълнение в очите му. — Почти винаги е кръв.

— Така ли? Ми ако ще е повече от халба, казвай отсега да почвам да точа — отговарям и той се ухилва.

До шкафчето му сме, говорим за ритуала, който все още не му е напълно ясен. Но все пак е минал само ден и половина. Кръвта, за която говори, е проводникът, връзката с другата страна или пък цената в замяна. Не съм сигурен кое точно. От думите му ми се струва, че е и двете — и мостът, и таксата за преминаване на моста. Явно от другата страна е като път с винетка. Той е малко нервен, докато говорим, мисля, че защото усеща колко съм нетърпелив. Сигурно му е ясно и че не съм спал. Изглеждам потресаващо.

Томас изправя стойка, когато се приближава Кармел, която изглежда десет пъти по-добре от нас, както обикновено. Косата ѝ е на висок кок, който подскача оптимистично в метла от русо. Блясъкът на сребърните ѝ гривни ми бърка в очите.

— Здравсти, Томас — казва тя. — Здравсти, зомби Кас.

— Здравсти — казвам. — Разбра ли какво стана?

— Да, Томас ми каза. Страшничко, а?

Свивам рамене.

— Не беше толкова зле. Рийка е доста яка всъщност. Трябваше да дойдеш.

— Ами, може би щях, ако не бях изритана от клуба.

Тя свежда очи и Томас веднага започва да се извинява за Морфран, като настоява, че не му е било работа да се меси, а Кармел кима, като не вдига поглед от пода.

Нещо се случва зад дългите мигли на Кармел. Тя си мисли, че не я гледам или може би, че съм твърде изтощен да забележа, но въпреки умората си аз виждам какво е и това кара дъхът ми да спре. Кармел се радва, че е изритана от клуба. Някъде измежду дълбането на руни и забождането за стената с вила всичко това ѝ е дошло в повече. Виждам го в очите ѝ: в начина, по който се спират със съжаление върху Томас, когато той не я гледа, и в начина, по който мигат с престорен интерес, докато ѝ разказва за ритуала. А през цялото време Томас просто продължава да се усмихва, напълно сляп за факта, че тя на практика вече си е тръгнала. Чувството е като че ли съм гледал последните десет минути от някой филм преди останалото.

Това да прекарам цяла учебна година в едно и също училище не съм го правил от осми клас и трябва да призная, че е доста досадно. Понеделник е, последна учебна седмица, и ако ми се наложи да подпиша още един годишник, ще го подпиша с кръвта на собственика му. Хора, с които никога не съм си говорил, идват при мен с химикалка и усмивка и с надеждата да получат нещо по-лично от „приятно лято“, когато в действителност такива надежди са обречени. А освен това няма как да не заподозра, че истинската причина да идват при мен е, че искат да им напиша нещо загадъчно или откачено, да им дам нов материал за мелницата за слухове. Съблазнително е, но засега пазя поведение.

Когато някой потупва рамото ми и се обръщам, за да видя Кайт Хект, с която издъних срещата преди две седмици, почти се скривам в шкафчето си.

— Здравсти, Кас — усмихва се тя. — Ще ми подпишеш ли годишника?

— Абсолютно — казвам и го взимам, като панически се опитвам да измисля нещо лично, но всичко, което се върти в главата ми, е

„приятно лято“.

Написвам името ѝ и после запетая. А сега какво? „Извинявай, че се разкарах от срещата ни, но ми напомняш на едно момиче, което убих преди време.“ А може би: „Нямаше да се получи между нас. Момичето, което обичам, би те изкормило.“

— Имаш ли яки планове за лятото? — пита ме тя.

— Ъм, не знам. Може да попътувам малко.

— Но ще се върнеш есента, нали?

Веждите ѝ са повдигнати любезно, но това са просто учтивости. Кармел каза, че Кайт е започнала да излиза с Куентин Дейвис два дни след случката в кафенето. С облекчение го разбрах, а сега със същото облекчение разбирам, че на пръв поглед тя въобще не ми се сърди.

— Това е добър въпрос — казвам, преди да се откажа и да надраскам „да изкараш едно страхотно лято“ в тъгълчето на страницата.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Гледам през прозореца на колата на Кармел; няма никаква светлинка отвън, освен звездите и отразеното в небето бледо сияние на града зад нас. Томас чакаше да стане новолуние. Каза, че това е най-доброто време за призоваване на духове. Също така каза, че ще е от помощ, ако сме близо до мястото, където Анна е минала от другата страна, затова сме се запътили към развалините на старата ѝ викторианска къща. Знам, че има смисъл. Знам, че е подходящо. Но мисълта за това кара устата ми да пресъхва, а Томас реши да обясни всичко чак когато стигнем, защото аз не можех да стоя мирен и да слушам, докато бяхме в магазина преди тръгване.

— Сигурен ли си, че си готов за това, Кас? — пита Кармел и ми хвърля поглед в огледалото за обратно виждане.

— Ще се наложи да бъда — казвам и тя кима.

Когато Кармел реши да направи ритуала с нас, бях изненадан. От онзи път, в училищния коридор, когато видях тази незаинтересованост да се прокрадва в погледа ѝ, не мога да гледам на нея по същия начин. Но може и да бъркам. Може би халюцинирам. Три часа съм, осеян с видения как приятелката ти се самоубива, дават такъв ефект.

— Може въобще да не се получи, нали го знаеш? — казва Томас.

— Виж, няма проблем. Важното е, че опитваш. Само това можем да направим.

Думите и гласът ми звучат разумно. Нормално. Но това е само защото няма за какво да се тревожа. Ще се получи. Томас е като цигулка с опънати струни и не ми е нужен камертон, за да усетя вълните от сила, които струят от него. Както каза леля Рийка, той си е баш вещер.

— Хора — казва той. — Хайде, като свърши всичко това, да отидем да хапнем бургери или нещо, а?

— Мислиш за ядене точно сега? — пита Кармел.

— Да беше постила последните три дни, карайки само на гадните пречистващи отвари от хризантема на Морфран и на пари от

сварено седефче, и ти щеше да говориш за ядене.

Кармел и аз се споглеждаме в огледалото и се ухилваме.

— Не е лесно да станеш проводник на магия — продължава той.
— Направо умирам от глад.

Слагам ръка на рамото му.

— Пич, като мине това, ще ти купя цялото меню.

Умълчаваме се в колата, когато отбиваме по пътя към къщата на Анна. Част от мен очаква след завоя къщата да изплува в периферното ни зрение, все още там, все още гниеца върху разклатените си основи. Но вместо това има празно пространство. Фаровете на Кармел осветяват алеята пред къщата, а алеята води до едно тлъсто нищо.

Къщата се спуска като балон, от общината дойдоха и почистиха отломките, мъчейки се да открият причината за взрива. Но така и не откриха нищо, макар че, както си му е редът, не са се много и опитвали. Хвърлиха поглед в мазето, свиха рамене и го запълниха с пръст. Сега всичко, което беше останало, се е изгубило. Мястото, където беше къщата, изглежда като неразорана нива, с едри буци пръст, от които растат ниски, щръкнали бурени. Ако бяха погледнали по-внимателно или копали по-дълбоко, може би щяха да намерят труповете на жертвите на Анна. Но усещането за мъртво и непознато беше все още твърде силно, нашепваше в ушите им да си тръгнат тихичко и да оставят всичко това на мира.

— Каж ми пак какво ще правим — казва Кармел.

Гласът ѝ е спокоен, но пръстите ѝ са се свили около волана, сякаш иска да го откъсне.

— Би трябвало да е сравнително лесно — отговаря Томас, докато тършува в брезентовата си чанта и проверява дали е взел всичко. — Или ако не лесно, то поне сравнително просто. Според това, което Морфран ми каза, барабанът се е използвал редовно от финските вещици, за да контролират света на духовете и да говорят с мъртвите.

— Звучи точно като това, което ни трябва — казвам.

— Да. Ама номерът е да я уцелим. Вещиците не се вълнували чак толкова на кого ще попаднат. Стига да хванат нечий дух, експериментът се приемал за успешен. Но ние искаме Анна. И затова разчитаме на теб и на къщата.

— Хубаво, да не пилеем младостта си тогава — отварям вратата и излизам.

Въздухът е топъл и има само съвсем лек бриз. Когато обувките ми изхрущяват по чакъла, звукът навява носталгия, сякаш нещо ме сепва и ме връща шест месеца назад, когато къщата все още я имаше и аз идвах нощем да си говоря с мъртвото момиче вътре. Топли, рошави спомени. Кармел ми подава големия фенер от багажника. Той осветява лицето ѝ.

— Хей — казвам. — Не е нужно да го правиш. Томас и аз ще се справим и сами този път.

За секунда тя изглежда облекчена. Но после присвива очи — запазена марка на Кармел — и се връща в играта.

— Не ми говори глупости. Морфран може да ми забрани да ходя на чаеното му парти с мъртъвци, но не и ти. Тук съм, за да разбера какво е станало с Анна. Всички ѝ го дължим.

Когато минава покрай мен, ме бута леко с рамо, един вид да се стегна, и аз се усмихвам, въпреки че раните от изгорено още ме болят. След като приключим с това, ще поговоря с нея; всички трябва да си поговорим. Да разберем какво се върти в главата ѝ и да оправим нещата.

Томас вече е пред нас. Извадил е фенерчето си и лъчът му се стрелка насам-натам. Добре, че най-близките съседи са на около километър и ни разделя гъста гора. Иначе сигурно щяха да си помислят, че е кацнало НЛО. Когато стига до мястото, където някога беше къщата, той не се колебае, а притичва в центъра. Знам какво търси: мястото, където Малвина отвори дупка между двата свята. И през което Анна премина.

— Хайде — казва той след малко и ни маха.

Кармел пристъпва внимателно. Аз поемам дълбоко въздух. Сякаш не мога да накарам краката си да минат прага. Нали това исках, нали това чаках, откакто Анна изчезна? Отговорите са на по-малко от десет метра.

— Кас? — подвиква Кармел.

— Идвам — казвам аз.

Но всички изтъркани фрази, че невежеството е блаженство или че понякога е по-добре да не знаеш, моментално минават през мозъка ми. Хрумва ми, че не е редно да искам това да е истина. Че трябва да се надявам отговорите, които получа тази нощ, да ми кажат, че това изобщо не е била Анна, че Рийка греша и че Анна почива в мир. Нека

това, което ме преследва, да е нещо друго, нещо зло, с което мога да се бия. Егоистично е от моя страна да искам Анна да е отново тук. Сигурно ѝ е по-добре там, където и да е, отколкото тук — прокълнатата и затворена. Но не мога да се сдържа.

Само още няколко секунди и краката ми излизат от вцепенението. Понасят ме над прясната пръст, с която тези от общината затрупаха мазето, и не чувствам нищо. Нито космическа енергия, нито дори тръпки по гърба. Нищо не е останало от проклятието на Анна. Трябва да е изчезнало в секундата, в която къщата се пръсна. Майка ми, Морфран и Томас проверяваха сигурно десет пъти, вряха се по ъглите и хвърляха руни.

В центъра на парчето земя с прясна пръст Томас чертае голям кръг с върха на някаква кама. Не моята, а от тези на Морфран — дълго, драматично на вид острие, с гравирана дръжка и скъпоценен камък в края ѝ. Повечето хора биха помислили, че е много по-красив и скъп предмет от моята. Но това е просто на пръв поглед. Томас я използва, за да начертае кръга, но неговата сила е тази, която ще ни пази вътре в него. Ако не е в ръцете на Томас, тази кама най-добре може да се използва, за да си нарежеш дебела пържола.

Кармел стои в центъра на кръга, като държи горяща ароматна пръчица и шепти защитния напев, на който Томас я научи. И Томас го шепти, две времена след нея, така че звучи като канон. Слагам големия фенер на земята, вътре в кръга, но леко на една страна. Напевите спират и Томас ни кима да седнем.

Земята е студена, но поне е суха. Томас коленичи и слага лапландския барабан в пръстта пред себе си. Донесъл е и палка за барабана. Изглежда като обикновена пръчка, с голяма бяла топка в единия край. На оскъдната светлина едва се виждат фигурите, нарисувани по опънатата кожа на барабана. Когато го държах в колата, на връщане от Рийка, видях, че е покрит с избледнели, червеникави тънки драскулки, които приличат на примитивна рисунка на ловна сцена.

— Изглежда толкова стар — коментира Кармел. — От какво ли е направен?

Тя се ухилва самодоволно към мен.

— Може би от динозавърска кожа?

Аз се засмивам, но Томас прочиства гърло.

— Ритуалът е доста прост — казва той, — но също така е мощен. Не бива да се впускаме в него на майтап.

Той почиства пръстта от камата си, бърше я със спирт и на мен ми е ясно защо си прави труда. Оказа се прав, като каза, че ще ни е нужна кръв. И смята да използва камата, за да я вземе от мен.

— Но щом ти е интересно — продължава той, — мога да ти кажа, че Морфран подозира, че барабанът е направен от човешка кожа. Кармел ахва.

— Не е от жертва на убийство или нещо такова — пояснява той. — Най-вероятно е от последния шаман на племето. Разбира се, не можем да сме сигурни, но Морфран каза, че най-добрите често са се правили така, а Рийка не би се занимавала с второкачествени продукти. Сигурно ѝ е семейно наследство.

Той говори разсеяно и не забелязва как Кармел преглъща и не може да свали очи от барабана. Знам какво си мисли. След последната информация сега изглежда съвсем различно отпреди няколко секунди. Срещу нас спокойно може да стои изсушен гръден кош на човек.

— Какво точно ще стане сега? — пита Кармел.

— Не знам — отговаря Томас. — Ако се получи, трябва да чуем гласа ѝ. В някой от текстовете, които прочетох, се споменава нещо за дим или мъгла. Може да има и вятър. Знам само, че със сигурност ще бъда в транс, докато всичко това се случва. Може и да не знам какво става. А ако нещо се обърка, няма да съм в състояние да го спра.

Дори под оскъдната светлина от лагерния фенер мога да видя как бузите на Кармел пребледняват.

— Ами, супер. А какво се очаква да направим ние, ако стане нещо?

— Да не се паникьосвате — усмихва се нервно Томас.

Подхвърля ѝ нещо, което блести. Когато поглеждаме, в ръцете ѝ е неговата запалка „Зипо“.

— Малко е трудно да се обясни. Барабанът е инструмент, с който да намерим път към другата страна. Морфран казва, че най-важното е да уцелиш ритъма, нещо като да настроиш радиото на точната честота. Веднъж като го намеря, трябва кръвта да ни преведе през портала. Кръвта на този, който търси. Кръвта на Кас. Ще трябва да го направиш така, че да капе по камата му, която ще сложим в центъра на кръга.

— Какво имаш предвид аз да го направя? — ахва Кармел.

— Ами, не може той да го направи, а аз ще съм в транс — казва Томас сякаш отговорът е очевиден.

— Ще се справиш — казвам на Кармел. — Само се сети как те изложих на срещата с Кайт. И ще ти е кеф да ме резнеш.

Тя не изглежда много уверена, но когато Томас ѝ подава камата, я взима.

— Кога? — пита тя.

Томас ѝ отвръща с крива усмивка.

— По-скоро се надявам сама да усетиш.

Усмивката му леко ме сдухва. За пръв път, откакто дойдохме тук, ми прилича на „нашия“ Томас. Обикновено, когато изпълнява заклинание, е много съсредоточен и сериозен и изведнъж ми се струва, че в момента няма представа какво точно прави.

— Опасно ли е? За теб имам предвид — питам го.

Той свива рамене и маха с ръка.

— Не се тревожи. Трябва да разберем какво става, нали? Преди да се наложи да те пратим в лудница. Хайде, да започваме. Кармел — казва той и я поглежда, — ако нещо се обърка, трябва да изгориш кръвта по камата на Кас. Просто вдигни камата и изгори кръвта от острието. Разбра ли ме?

— Защо трябва да съм аз? Не може ли Кас да го направи?

— По същата причина, заради която ти трябва да го порежеш. Защото технически ти не си част от ритуала. Не знам какво ще се случи с Кас или с мен, когато започне.

Кармел трепери, въпреки че не е чак толкова студено. На върха на езика ѝ е да се откаже, така че преди да има време да го направи, вадя камата от задния си джоб, махам ножницата и я поставям на земята.

— Камата е като морски фар, както каза Рийка — обяснява Томас. — Да се надяваме, че Анна ще го види, за да дойде при нас.

Той бърка в брезентовата си чанта и вади снопче ароматни пръчици, които протяга към Кармел, за да може тя да ги запали, след това ги духва, преди да ги забие в меката пръст около себе си. Изброявам седем. Ароматен дим се вдига на светлосиви спирали. Той поема дълбоко дъх.

— И още нещо — казва той, като взима барабана. — Не напускайте кръга, докато всичко не приключи.

Изражението му казва „няма страшно“, а на мен ми се иска да му кажа да внимава, но цялото ми лице е като парализирано. Дори да мигна си е приключение.

Той завърта китка и удря барабана; звукът е ритмичен, нисък и плътен. Звучи тежко, със силно ехо и въпреки че съм почти сигурен, че Томас няма музикално образование, всеки удар е точно на мястото си. Звучи като по партитура, дори когато сменя темпото и дължината на удара. Минава време. Колко точно — не знам. Може би половин минута, може би десет. Звукът от барабана притъпява сетивата ми. Въздухът е тежък от аромата на пръчиците и сякаш нещо се плиска в главата ми. Поглеждам Кармел. Тя мига на парцали, а няколко капчици пот са се появили на челото ѝ, но иначе изглежда съсредоточена.

Дишането на Томас е забавено и плитко. Звучи като част от ритъма. Пауза, удар. Едно. Две. Три. Четири. Пет. Шест. Седем. После започва отначало, този път по-бързо и по-ниско. Димът от пръчиците потрепва. Нещо се случва. Той намира пътя.

— Кармел — прошепвам и протягам ръка над камата, която лежи в пръстта.

Тя хваща китката ми и долепя ножа на Томас до дланта ми.

— Кас — промълвява тя и клати глава.

— Давай, всичко е наред — казвам аз, а тя преглъща с мъка и хапе устна.

Острието се впира в месото на дланта ми, първо тъп натиск, а после кратко, парещо ужилване. По камата ми покапва кръв, размазва се по острието. Почти започва да цвърчи. А може би наистина цвърчи. Нещо се случва във въздуха; той се увива около нас като змия, а над ритъма на барабана в ушите си усещам свистенето на вятър, само дете няма никакъв вятър. Димът от пръчиците не трепти, а се издига право нагоре на спирали.

— Това очакваше ли се? — пита Кармел.

— Не се тревожи. Всичко е наред — отговарям, но нямам представа.

Каквото и да става, работи... макар и не съвсем. Случва се, но твърде бавно. Усещането в кръга е, че нещо иска да избяга от клетка.

Въздухът е тежък и оскъден и ми се ще да имаше луна, за да не е такава скапана тъмница. Не трябваше да гасим лагерния фенер.

Кръвта все още капе от ръката ми по камата. Не знам колко е изтекла. Не може да съм загубил толкова много, но мозъкът ми не работи много добре. Едва виждам през дима, а нямам спомен откога е така, нито мога да си представя как толкова дим може да идва от седем миризливи пръчици. Кармел казва нещо, но не я чувам, въпреки че ми се струва, че крещи. Камата сякаш пулсира. Да я гледам покрита с моята кръв е странно, образът е почти изкривен. Моята кръв по камата. Моята кръв вътре в нея. Барабанът звучи, а дишането на Томас се носи по въздуха... а може би е моето дишане, ударите на моето сърце, блъскащи в ушите ми.

Гадене с дебели пръсти се набира по гърлото ми. Трябва да направя нещо, преди тотално да ме е завлякло или преди Кармел да се паникьоса и да напусне кръга. Ръката ми се стрелва към барабана и натиска опънатата кожа. Не знам защо. Просто някакъв странен импулс. Докосването оставя мокър червен отпечатък. За момент се очертава, ярък и дивашки. После потъва в повърхността на барабана, изчезва, сякаш никога не е бил там.

— Томас, приятелю, не знам колко още мога да издържа — прошепвам.

Едва различавам отблясъка на очилата му през дима. Той не ме чува.

Писък на момиче разцепва въздуха, див и брутален. И това не е Кармел. Звукът минава през тъпанчетата ми като сатър и още преди да видя първите кичури виеща се коса, знам, че Томас е успял. Намерил е ритъма на Анна.

Когато започвахме, се опитах да не го мисля много, да не си позволявам да имам очаквания. Оказва се, че не е имало нужда. Не бих могъл да си представя гледката, която сега е пред мен.

Анна избухва в кръга, сякаш барабанът на Томас я е издърпал от друго измерение. Тя разсича въздуха като свръхзвукова вълна и се блъска в някаква невидима повърхност на около метър над земята. Не тихото момиче, облечено в бяло, е призовал той, а богинята с черни изпъкнали вени, чудовищна и красива, пропита с кръв. Черна коса се носи зад нея като облак и ми се завива свят. Тя стои пред мен, от нея се стича чернилка и в момента не мога да си спомня какво или защо

трябваше да кажа. Кръвта капе от роклята ѝ, но не пада в пръстта, защото тя не е наистина тук. Просто гледаме през отворен прозорец.

— Анна... — прошепвам.

За момент тя оголва зъби, а черните ѝ като моторно масло очи се разширяват. Но вместо да отговори, тя клати главата си и затваря очи. Юмруците ѝ блъскат по невидимата преграда.

— Анна — този път по-силно.

— Не, не си тук — казва тя, взирайки се надолу, и облекчение изпълва гърдите ми, а вътрешностите ми сякаш омекват и се отпускат.

Тя ме чува. Това е нещо.

— И ти не си тук — казвам.

Това да я виждам пред себе си. Въздействието. Не че съм забравил, но да я видя отново просто ме отвява. Приведена е, в защитна позиция, като съскаща котка.

— Ти си просто плод на въображението ми — отвърща.

Звучи като нещо, което аз бих казал, точно като мен. Поглеждам Томас, който поддържа ритъма на барабана, диша равномерно. Мокър пръстен опасва яката на ризата му; от усилието по лицето му се стичат струйки пот. Едва ли имаме много време.

— И аз така си помислих — казвам. — Първия път, когато се появи в къщата ми. Така се опитвах да се успокоя, когато ти влизаше в горящата пещ или се хвърляше през прозореца ми.

Лицето на Анна трепва, струва ми се от предпазлива надежда. Малко е трудно да се каже, трудно е да прочетеш емоциите под тези черни вени.

— Наистина ли беше ти? — питам.

— Не съм се хвърляла — промълвява тя на себе си. — Бях хвърлена. Долу, върху камъните. Нещо ме дърпаше. Дърпаше ме в пещта, за да изгоря.

Тя се разтриса, може би от спомена; аз — също. Но трябва да я накарам да се концентрира.

— Това, което виждаме в момента, ти ли си?

Няма много време, но не знам какво да кажа. Тя изглежда толкова обърквана. Тя ли е била наистина? Наистина ли е търсила помощта ми?

— Вие ме виждате? — пита тя.

Преди да мога да отговоря, мрачната богиня се разтапя. Черните вени потъват в бледата кожа, косата ѝ се успокоява и става кестенява, спуска се по раменете ѝ. Когато се подпира на колене, познатата бяла рокля шуми около краката ѝ. Осеяна е с черни петна. Събира пръсти в скута си, а тези очи, тези тъмни, свирепи очи все още се колебаят. Премигват от едното в другото.

— Аз не те виждам. Има само мрак.

Скръб изпълва думите ѝ и ги кара да звучат несигурно и глухо. Не знам какво да кажа. По кокалчетата на пръстите ѝ има пресни ранички, а ръцете ѝ са покрити със синини. Тънки белези се кръстосват по раменете ѝ. Не може да бъде.

— Защо не те виждам?

— Не знам — казвам бързо.

Дим се издига помежду ни и аз с облекчение отмествам поглед, премигвам. Усещам, че се задушavam.

— Това е просто прозорец, който Томас успя да отвори — казвам.

Не трябва да е така. Където и да е, не ѝ е мястото там. Белезите по ръцете ѝ. Синините...

— Какво се е случило с теб? Какви са тези белези?

Тя се поглежда леко изненадана, сякаш чак сега разбира, че са там.

— Знаех, че си в безопасност — казва меко тя. — След като минахме от другата страна. Знаех.

Тя се усмихва, но без чувство. Нямаме време за това. Преглъщам с мъка.

— Къде си?

Косата ѝ се спуска над бузите и тя се взира в нищото. Не знам дали изобщо вярва, че водим този разговор.

— В ада — прошепва тя, сякаш това е в реда на нещата. — Аз съм в ада.

Не! Не, не ѝ е там мястото. Не трябваше да отива там. Трябваше да почива в мир! Трябваше... спирам, защото какво знам аз, да му еба майката! Това не се решава от мен. Това е само нещо, което исках и се опитвах да вярвам.

— Викаш ме за помощ, нали? Затова ли ми показва всички тези неща?

Тя клати глава.

— Не. Не мислех, че ти виждаш. Не мислех, че е наистина. Просто си те представях. Беше ми по-лесно, ако можех да видя лицето ти.

Тя отново клати глава.

— Съжалявам. Не съм искала да ме виждаш.

По извивката на рамото ѝ има набраздена, зарастваща порезна рана. Мамка му, не трябва да е така. Не знам кой или какво решава, но сега аз ще взема шибаното решение. Не мога да търпя това повече.

— Анна, чуй ме! Ще те измъкна оттам. Ще намеря начин да те върна тук. Разбираш ли ме?

Главата ѝ се завърта вдясно и тя цялата замръзва и се напруга, като дивеч, който се крие от вълк. Инстинктивно аз също мълча и гледам бързото повдигане на гръдния ѝ кош. След няколко дълги секунди тя се отпуска.

— Трябва да вървиш — казва тя. — Ще ме открие тук. Ще те чуе.

— Кой? — питам. — Кой ще те открие?

— Той винаги ме намира — продължава тя, сякаш не ме е чула. — И после ме гори. И ме реже. И ме убива. Не мога да се боря с него тук. Не мога да спечеля.

Черните пипала на косата ѝ започват да изскачат под кафявите кичури. Гласът ѝ звучи далечно. Държи се само на косъм.

— Ти можеш да победиш всеки — прошепвам.

— Това е неговият свят. Неговите правила.

Тя говори на себе си, приклепнала е ниско. Кръв се просмуква в бялата материя. Косата ѝ потрепва и става черна.

Какво, по дяволите, си мислех, правейки това? Един милион пъти по-лошо е сега, като я виждам пред мен и все пак на един свят разстояние. Ръцете ми се свиват в юмруци, за да ме спрат да се протегна към нея. В дима помежду ни протичат сто хиляди волта ток. Не е достатъчно близо, за да я докосна. Това е само магия. Илюзия, възможна заради един барабан от човешка кожа и моята кръв по острието на камата. Някъде вдясно от мен Кармел казва нещо, но не мога да я чуя, нито да я видя през гъстия дим.

Земята се разтриса под тялото на Анна. Тя се подпира на ръце и се свива, когато нещо, недалеч от нея, надава вой. Звукът е нечовешки,

ехти, отеквайки от милиони стени. Капчици пот пробождат настръхналата кожа на гърба ми, а краката ми се задвижват сами; страхът ѝ ме кара да скоча на крака.

— Анна, кажи ми как да те намеря. Знаеш ли?

Тя покрива ушите си с ръце, а главата ѝ се мята напред-назад. Прозорецът помежду ни изтънява или се разширява, не знам кое от двете; противен мирис на гнило и на мокри скали стига до носа ми. Прозорецът не може, не бива да се затвори. Ще го отворя широко, ще го откъсна от пантите. Нека изгоря. Не ме интересува. Когато тя се пожертва за нас, когато го завлече със себе си...

И изведнъж знам кой е там с нея.

— Той е, нали? — викам аз. — Обиаманът. С него ли си затворена?!

Тя клати глава рязко, неубедително.

— Анна, не ме лъжи!

Млъквам. Няма значение какво казва тя. Аз го знам. Нещо в гърдите ми се навива като змия. Белезите ѝ. Начинът, по който се свива като бито куче. Той троши костите ѝ. Убиец! Убиец!

Очите ми горят. Димът е гъст; усещам го по бузите си. Отнякъде продължава да се чува звукът от барабана, все по-силно и по-силно, но вече не знам дали идва отляво, отдясно или отзад. Несъзнателно съм се приближил.

— Идвам, за да те намеря — крещя над барабана. — Идвам, за да намеря и него. Кажи ми как. Кажи ми как да дойда при теб!

Тя се свива. Има дим и вятър, и писъци и е невъзможно да кажа кое откъде идва. Казвам по-тихо:

— Анна, какво искаш да направя?

За момент ми се струва, че се блъскам в стена. Тя се тресе, диша дълбоко и с всяко издишване гълта думите си. Но после ме поглежда, гледа право в мен, в очите ми, и не ми пука какво каза по-рано. Тя ме вижда. Знам, че ме вижда.

— Касио — прошепва тя. — Измъкни ме оттук.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Това, което постепенно достига съзнанието ми преди всичко друго, е фактът, че Кармел ми бие шамари. После започва истинската болка. Главата ми спокойно може да се е раздробила на четири парчета; толкова силно ме боли. Устата ми е пълна с кръв, езикът ми е покрит с нея. Има вкус на стари монети, а тялото ми има онази вибрираща изтръпналост, която ме кара да си мисля, че съм летял във въздуха и съм се приземил тежко. Светът за мен е болка и приглушена жълтеникава светлина. Чувам познати гласове. Кармел и Томас.

— Какво стана? — питам. — Къде е Анна?

Няколко премигвания пропъждат мъглата пред очите ми. Светлината от лагерния фенер блести в жълто. Кармел е коленичила до мен, по лицето ѝ има следи от сажди, а тънка струйка кръв се стича от носа ѝ. Томас е до нея. Той изглежда замаян и гроги, дрехите му са пропити от пот, гаранция, но по него няма кръв.

— Не знаех какво друго да направя — казва Кармел. — Ти щеше да минеш от другата страна. Не ми отговаряше. Не мисля, че изобщо ме чуваше.

— Не те — казвам аз и се надигам на лакти, внимавайки да не разклащам много главата си. — Заклинанието беше силно. Димът и барабанът... Томас, ти добре ли си?

Той кима и вяло вдига палец към мен.

— Значи съм се опитал да мина от другата страна? Това ли предизвика взрива?

— Не — отговаря Кармел. — Грабнах камата и изгорих кръвта по нея, както ми каза Томас. Не знаех, че ефектът ще е толкова... не знаех, че ще избухне като блокче С4. Едва я задържах.

— И аз не знаех — промълвява Томас. — Не трябваше да искам от теб да правиш това.

Той докосва бузата ѝ с длан и тя се отпуска за момент, преди да отблъсне ръката му.

— Помислих, че ще се опиташ да преминеш — казва тя.

Нещо се опира в ръката ми: камата. Томас и Кармел хващат по една от ръцете ми и ми помагат да се изправя на крака.

— Не знаех какво друго да направя.

— Добре си направила — казва ѝ Томас. — Ако се беше опитал да мине, най-вероятно щеше да бъде обърнат с хастара навън. Това беше просто прозорец. Не врата. Или портал.

Оглеждам се наоколо — буците пръст, където преди беше къщата на Анна. Земята е по-тъмна там, където беше кръгът, и се е набраздила на спираловидни навявания, все едно дюни в пустинята. Мястото, където съм се приземил, е на около три метра оттам, където седях.

— Има ли портал? — питам на висок глас. — Има ли врата?

Томас ме поглежда стреснато. Заковава се на място, както се разхожда по останките от кръга с треперещи крака и събира разхвърляните вещи: барабана, палката, орнаментираната кама.

— За какво говориш? — питат ме и двамата.

Усещам мозъка си като бъркани яйца, а гърбът ми сигурно е посинен като трамплин на хипопотам, но си спомням всичко, което се случи. Помня какво каза Анна и как изглеждаше.

— Говоря за врата — казвам отново. — Достатъчно голяма, за да се мине през нея. Говоря за това да отворим тази врата и да я измъкнем оттам.

Слушам ги няколко минути, докато те един през друг нареждат и ми казват, че това е невъзможно. Казват неща като: „Не беше това идеята на ритуала.“ Казват ми, че ще намеря само смъртта си. Може би са прави. Предполагам, че са. Но това няма значение.

— Сега ме чуйте — казвам внимателно, като отупвам прахта от дънките си и слагам камата обратно в ножницата. — Анна не може да остане там.

— Кас — започва Кармел. — Няма как да стане. Това е лудост.

— Видяхте я, нали? — питам и те си разменят виновни погледи.

— Кас, ти знаеше, че може и така да е. Тя... — Кармел преглъща.
— Тя е убила доста хора.

Когато се завъртам рязко към нея, Томас пристъпва леко и застава между нас.

— Но спаси нас — казва той.

— Знам — промърморва Кармел.

— Той също е там. Обиаманът. Копелето, което уби баща ми. И няма да го оставя цяла вечност да се храни с мъките ѝ.

Стискам дръжката на камата толкова силно, че кокалчетата на пръстите ми изпукват.

— Ще намеря врата и ще мина през нея, и ще забия камата толкова дълбоко в гърлото му, че ще се задави с нея.

Когато казвам това, те двамата поемат дълбоко въздух. Поглеждам ги, очукани и подпетени като чифт стари обувки. Те са смели; показаха много повече смелост, отколкото очаквах, или отколкото имах право да искам от тях.

— Ако ще трябва да го направя сам, разбирам напълно. Но ще я измъкна оттам.

Когато съм на половината път до колата, те започват да се карат. Чувам „самоубийствена мисия“ и „осъден на провал опит да се преборя с мъката“ — и двете казани от Кармел. После съм твърде далеч, за да чуя как продължава спорът.

Вярно е това, което казват хората — че отговорите само водят до още повече въпроси. Винаги ще има какво да се разкрие, какво да се научи, какво да се направи. Сега знам, че Анна е в ада. И сега трябва да намеря начин да я извадя оттам. Седя на масата в кухнята, ръчкам с вилицата един от омлетите с гъби на майка ми и се чувствам като натъпкан в оръдие. Има толкова много за вършене. Какво, по дяволите, правя тук, седейки пред сгънато на две джобче от яйца и сирене.

— Да ти препека ли хляб?

— Няма нужда.

— Какво става?

Майка ми седи, загърната в халат, изглежда преуморена. Снощи добавих още няколко бели косъма на главата ѝ, като се прибрах с натъртен череп. Тя остана будна, докато аз спях, и ме вдигаше на всеки час и половина, да се увери, че нямам сътресение и че няма да умра. Не ми задаваше въпроси. Предполагам, че облекчението да ме види жив ѝ е било достатъчно.

А може би част от нея не иска да знае.

— Това с барабана проработи — казвам тихо. — Видях Анна. Тя е в ада.

Очите ѝ се просветляват и прегарят в интервал от едно премигване.

— Ада? — пита тя. — Огън и жупел? Малко червено човече с голяма вила и заострена опашка?

— Смешно ли ти се струва?

— Разбира се, че не — отговаря тя. — Просто не съм вярвала, че наистина съществува.

Не знае и как да продължи.

— Длъжен съм да отбележа, че не видях никакви заострени опашки. Но тя е в ада. Или някакво място подобно на това. Едва ли има значение дали е адът или не.

Майка ми въздъхва.

— Предполагам, че десетилетия убийства се изкупват трудно. На мен не ми се струва честно, но... няма какво да направим, миличък.

Изкупление. Тази дума ме кара да загледам така кръвнишки, че е възможно от очните ми ябълки да се вдига пара.

— Ако ме питаш аз какво мисля — казвам, — просто всичко се прееба.

— Кас.

— И смятам да я измъкна оттам.

Майка ми свежда поглед към чинията.

— Знаеш, че не е възможно. Знаеш, че не можеш.

— Аз пък мисля, че мога. Вчера с приятелите ми отворихме прозорец между това тук и ада и съм готов да се обзаложа, че можем да отворим и врата.

Следва дълга, къкреща тишина.

— Това е невъзможно и дори опитът да го направиш най-вероятно ще е достатъчен да те убие.

Опитвам се да не забравям факта, че тя ми е майка и нейната работа е да ми казва как това е невъзможно, затова леко кимам. Но тя ме усеща и се накокошинва. На един дъх изстрелва хиляди заплахи как ще ме изсели от Тъндър Бей, как ще ми забрани да се виждам с Томас и всякакви други вещици. Дори казва, че ще вземе камата и ще я изпрати на Гидиън.

— Ти никого ли не слушаш? Като ти казвам нещо или Гидиън, като ти говори, не ни ли чуваш?

Устните ѝ са свити в тънка, посиняла линия.

— Това, което се е случило с Анна, ми къса сърцето. Не е честно. Може би е най-нечестното нещо, което съм чувала. Но ти няма да правиш такива опити, Кас. Абсолютно не.

— Да, ще направя — изръмжавам. — И не става дума само за нея. А и за него. Копелето, което уби баща ми. И той е там. Затова ще го намеря и ще го убия отново. Ще го убия хиляда пъти.

Тя започва да плаче, а аз самият съм опасно близо до същото.

— Да я беше видяла, мамо.

Трябва да ме разбере. Не мога да седя на тази маса и да ям яйца, когато знам, че тя е там, в капан. Има само едно нещо, с което трябва да се занимавам, а не знам откъде да започна.

„Обичам я“, почти го казвам. „Какво би направила ти, ако татко беше там?“ Почти го казвам. Но съм изцеден. Тя бърше сълзи от бузите си и знам, че сега си мисли колко много, много ни струваше всичко това. Но аз вече не мога да мисля за това. Адски съжалявам, но не мога. Дори заради нея не мога да го направя. Не и когато имам работа да върша.

Вилицата издрънчава в чинията ми. Край с яденето. Край и с училището. Остават само четири дни и по-голямата част от времето ще е запълнена с мили приказки и надъхване за лятото. Взех си последния изпит в четвъртък и изкарах 5+. На кого ще му се занимава да ме изключва.

На черните лабрадори май не трябва да им се дава да ядат бисквити с фъстъчено масло. Изглежда, не трябва да им се дава и мляко да пият. Но пък със сигурност обичат и двете неща. Главата на Стела е забита в скута ми, а тялото ѝ е качено на тъмночервените възглавнички на дивана, на който седя. Очите ѝ като на бебе тюленче, прескачат от лицето ми към чашата с мляко, затова я накланям, за да може големият ѝ розов език да заработи. Когато приключва, пуска благодарна лига по дланта ми.

— Пак заповядай — казвам и я почесвам.

И без това не ми се ядеше. Дойдох в магазина веднага след закуската си, за да се видя с Морфран. Явно двамата с Томас са стояли будни през по-голямата част от нощта, обсъждайки ритуала, защото зад стъклата на очилата му имаше едно такова умислено, съчувствено изражение и веднага ме сложи да седна на дивана и ми донесе закуска. Защо хората непрестанно се опитват да ме хранят?

— Ето, изпий това — казва Морфран, който се появява от нищото.

Поднася пред лицето ми голяма чаша димяща билкова отвара, която мирише отвратително, а аз се дърпам назад.

— Какво е това?

— Отвара от корен на пищялка за възстановяване на силите. Сложих и малко магарешки бодил. След това, което причини обиа магията на черния ти дроб миналата есен, трябва да се грижиш за него.

Поглеждам го скептично. Течността е гореща и мирише сякаш е варена в отпадни води.

— Има ли странични ефекти?

— Не, стига да не си бременен — изсумтява той. — Обадох се на Томас. Идва насам. Отиде на училище, надявайки се, че ще си там. Голям телепат е, няма що.

Подхилваме се и в един глас казваме:

— Работи само понякога — имитирайки гласа на Томас.

Отпивам предпазливо. Вкусът е по-лош и от мириса, горчив и почти солен по някаква причина.

— Отврат.

— Ами, идеята беше с млякото да си подложиш на стомаха, а с бисквитите да замажеш вкуса. Но ти ги даде на кучето, идиот такъв.

Той потупва задницата на Стела и тя се смъква тежко от дивана.

— Виж, хлапе — казва Морфран и аз замръзвам посред глътка заради гробовния му тон. — Томас ми каза какво смяташ да правиш. Едва ли има нужда да ти казвам, че най-вероятно ще се убиеш.

Поглеждам зеленикавокафявата течност в ръката ми. На езика ми е някакъв хитроумен коментар, нещо от типа, че неговите отвари ще ме убият много преди това, но с усилие го преглъщам и си държа езика зад зъбите.

— Но — въздъхва той. — Също така не мога да ти кажа и че нямаш шанс. Имаш го в себе си, от теб струи сила на такива вълни, каквито не съм виждал досега. И не идват само от това в раницата ти.

Стрелва с показалец чантата ми на дивана. После сяда на облегалката на канапето срещу мен и прокарва ръка през брадата си. Каквото и да иска да каже, не му е лесно.

— Томас ще тръгне с теб — казва той. — Няма как да го спра.

— Няма да позволя нищо лошо да му се случи, Морфран.

— Това е обещание, което не знаеш дали можеш да изпълниш — казва той, гласът му е строг. — Мислиш си, че се изправяш само срещу силите от другата страна? Този тъмен образ с плитките, който иска да те погълне отвътре навън? Де да имаше този късмет.

Отпивам от отварата. Той пак говори за бурята. Това, което усеща, че приближава към мен или че ме дърпа, или че ме препъва, или каквото там, по дяволите, има предвид с този негов завоалиран, безполезен начин на говорене.

— Но не ме караш да спра — казвам.

— Не знам дали може да бъде спряно. Мисля, че може би ти трябва да минеш през това. Може би ще се върнеш от оня свят. А може би ще се върнеш като схрускана пелета.

Погалва брадата си, отклонил се е от темата.

— Виж. Не искам нищо лошо да ти се случи. Но ако внукът ми пострада или по-лошо... — поглежда ме право в очите. — Ще си създадеш враг в мое лице. Разбираш ли ме?

През всичките тези месеци Морфран се превърна в нещо като дядо и за мен. Да стана негов враг е последното нещо, което искам.

— Разбирам.

Той ме сграбчва, ръката му се стрелва като змия и стисва моята. Четвърт секунда преди електрошок да мине през тялото ми и да накара кръвта ми да иска да изскочи през кожата, забелязвам пръстена му: малък кръгъл пръстен с гравирани черепи. Досега не съм го виждал на ръката му, но знам какъв е и какво значи. Значи, че не само Морфран ще ми бъде враг, а и цялата вуду магия.

— Много се надявам да разбираш — казва той и ме пуска.

Каквото и да беше това, което мина през мен, накара пот да избие по челото ми. Дори по дланите ми.

Звънчето над входната врата издрънчава и Стела подтичва да посрещне Томас, ноктите ѝ тракат по пода. Когато той влиза, напрежението се разсейва и двамата с Морфран си поемаме дълбоко дъх. Надявам се телепатичните способности на Томас да не работят в момента или да не прояви особена наблюдателност точно сега, защото иначе ще се зачуди защо се държим толкова смутено и засрамено.

— Без Кармел днес? — питам.

— Остана си у тях с главоболие — отговаря той. — Ти как си?

— Като да са ме хвърлили на три метра във въздуха и да съм се приземил върху вече изгорения си гръб. Ти?

— Гроги, размекнат като варен спагет. Плюс това мисля, че съм забравил една от буквите в азбуката. Ако не бях помолил да ме освободят, г-жа Снайдър сигурно сама щеше да ме прати да си ходя. Каза, че съм блед. Пита ме дали нямам мононуклеоза.

Ухилва се. Аз също му се ухилвам и седим мълчаливо. Странно е, напрежението е осезаемо, но е и приятно по някакъв начин. Хубаво е да се мотаем тук, да отлагаме и да мислим само за сегашния момент. Защото, каквото и да кажем след малко, то ще ни катапултира в нещо опасно и не мисля, че който и да е от нас знае къде точно ще ни отведе това.

— Значи да разбирам, че наистина ще опиташ — казва той.

Ще ми се да не звучеше толкова колеблив, скептичен. Задачата може и да е обречена на провал, но няма причина да се настройваме така от самото начало.

— Ами, така мисля, да.

Той се усмихва криво.

— Искаш ли помощ?

Томас. Той е най-добрият ми приятел, а продължава да се държи все едно само се влачи подире ми. Разбира се, че искам помощта му. Нещо повече, имам нужда от нея.

— Не си длъжен — казвам.

— Но ще го направя — отговаря той. — Имаш ли някаква представа откъде да започнеш?

Прокарвам ръка през косата си.

— Не баш. Само ме сърбят ръцете да действам, сякаш някъде цъка часовник, който едва-едва чувам.

Томас свива рамене.

— Възможно е да има такъв. Образно казано. Колкото по-дълго Анна стои там, където е, толкова по-трудно ще ѝ е да прескочи някъде другаде. Може да си остане закотвена там. Разбира се, това е само догадка.

Догадка. Честно казано, точно сега не ми е до половинчати предположения относно най-лошия възможен сценарий.

— Само да се надяваме, че не е истински часовник — казвам. — Вече е била там прекалено дълго, Томас. И една секунда е прекалено

дълго след всичко, което направи за нас.

По изражението му усещам как през главата му минават мисли за всички мъртъвци в мазето ѝ — всички онези избягали от къщи тийнейджъри или скитници, оплели си в паяжината ѝ. Някой друг би определил съдбата на Анна като подходящо наказание. Може би за много хора би било така. Но не и за мен. Анна е била в плен на проклятие от момента, в който е била убита. За всяка една от нейните жертви е виновно проклятието, а не прокълнатото момиче. Така казвам аз. Наясно съм, че едва ли някой от хората, които е разкъсала на парчета, би се съгласил с мен.

— Не можем да се гмурнем презглава, Кас — казва Томас и съм съгласен с него.

Но не можем и да се мотаем на плиткото.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Морфран написа извинителна бележка на Томас, за да го освободи от последните учебни дни, в която се казва, че трябва да лекува мононуклеоза. Прекарваме всяка минута, в която не спим, наведени над книги — стари, плесенявали томове, които са превод на други, още по-стари и още по-плесенявали томове. В началото бях благодарен, че има с какво да се занимавам, да се чувствам сякаш се движим напред. Но след три дни минимално количество сън и живот на сандвичи и размразена пица реално няма с какво да се похвалим, няма нещо, което да оправдава усилията ни. Всяка книга ни забатачва още повече, бъка от информация как да се свържеш с другата страна, но изобщо не се споменава възможността да преминеш оттатък, камо ли да издърпаш нещо оттам. Обадих се на всеки човек, който може да знае нещо, и резултатът беше точно нулев.

Седим около кухненската им маса, заобиколени от купчини безполезни книги, докато Морфран добавя картофи в тенджерата телешко варено на печката. Навън птички прехвърчат от дърво на дърво, а няколко възголеми катерички се бият за правата над хранилката за птици. Не съм виждал Анна от нощта, в която се свързахме с нея. Не знам защо. Повтарям си, че сигурно тя се страхува за мен, че сигурно съжалява, че е поискала да я спася, и затова нарочно не се появява. Заблудата е приятно нещо. А може би дори е истина.

— Чувал ли си Кармел напоследък? — питам Томас.

— Мда. Каза, че не сме пропуснали кой знае какво в училище. Общо взето, нонстоп надъхване за лятото и лафсбирки.

Изсумтявам. Точно така си мислех. Томас не изглежда притеснен, но се чудя защо Кармел не ми се обажда. Не трябваше да я оставяме сама толкова дълго. Гаранция, че ритуалът доста я е разтресъл.

— А защо не идва насам? — питам.

— Знаеш какво й е мнението за всичко това — казва Томас, без да вдига поглед от книгата пред него.

Потропвам с химикала по отворената страница на моята. Няма нищо полезно вътре.

— Морфран — казвам. — Разкажи ми за зомбитата. Кажи как се вдигат на крака мъртвите с вуду и обиа.

Някакво движение привлича периферното ми зрение: Томас движи ръка пред гърлото си, дава ми знак да не отварям темата.

— Какво? — питам. — Нали събуждат мъртвите? Това си е баш минаване от другата страна. Сигурно може да се използва нещо и в нашия случай.

Морфран тряска лъжицата на кухненския плот. Обръща се към мен с раздразнение.

— Всеки път ме изненадва количеството тъпи въпроси, които си способен да зададеш, а уж си професионален убиец на призраци.

— Какво?

Томас ме сръгва.

— Морфран откача, когато хората казват, че вуду може да съживява мъртвите. Това е малко стереотип, сецаш ли се?

— Това са глупостите на Холивуд — мърмори Морфран. — Тези „зомбита“ не са нищо повече от отровени души, които са били упоени, заровени и пак изровени. Търтят се по света, защото са дрогирани с отрова от риба, която е изпържила мозъците им.

Свивам вежди.

— Значи никога не е имало дори едно истинско зомби? Нито едно? Нали с това е известна тази религия?

Не трябваше да казвам последното. Очите на Морфран моментално се разширяват, все едно ще изскочат, и той стисва челюст.

— Нито един човек, който се занимава с вуду наистина, не се е опитвал да съживи зомби. Не можеш да върнеш живота там, където вече си е отишъл.

Той се обръща отново към тенджерата. Явно този разговор е приключил.

— Нищо не излиза — промълвявам. — Не знам дали тези хора изобщо са знаели какво представлява другата страна. Мисля, че говорят просто за осъществяване на контакт с призраци, които все още са били в капана на тази реалност, на тази равнина.

— Защо не се обадиш на Гидиън? — пита Томас. — Той знае най-много за камата, нали? А според Кармел камата страшно е

пулсирала по време на ритуала. Затова е решила, че ще опиташ да минеш от другата страна. Помислила си е, че можеш.

— Звънях му поне десет пъти. Нещо става с него. Не ми връща обаждане.

— Добре ли е?

— Така мисля. Усещам го като да е добре. А и мисля, че все някой щеше да е чул и да е предал новините, ако не беше.

Умълчаваме се. Дори Морфран бърка манджата по-безшумно, докато се прави, че не ни слуша. И двамата биха искали да разберат повече за ножа. Вътре в себе си Морфран си умира да знае, сигурен съм. Но Гидиън ми каза, каквото знаеше. Пееше ми тази глупава гатанка: „Тази кама е изкована с кръвта на твоите деди. Силни мъже пускали кръвта на своя воин, за да успокоят духовете,“ а останалото е изгубено във времето. Казвам гатанката на глас пред тях разсеяно.

— И леля Рийка каза нещо такова — казва тихо Томас, погледът му е леко разфокусиран, но е отправен в посока на камата в раницата ми.

Лицето му бавно се разтяга в усмивка.

— Боже, колко сме зле. Ножът е вратата? Която се отваря насам и натам? Точно както каза Рийка. Никога не е съвсем затворена.

Гласът му става все по-развълнуван, очите му се разширяват зад стъклата на очилата.

— Затова ритуалът не беше само вятър и гласове, както се очакваше да бъде! Затова успяхме да отворим прозорец към ада на Анна. Вероятно затова Анна изобщо е способна да общува с теб оттам. Когато камата я поряза, без да я отпрати от този свят, тя е запретила с крак прословутата врата.

— Чакай — казвам.

Камата представлява острие от стомана и дръжка от тъмно, промазано дърво. Не е нещо, което можеш да отвориш и да минеш през него. Освен ако... главата започва да ме боли. Не ме бива в тези метафизични глупости. Ножът си е нож, не е между другото и врата.

— Да не би да казваш, че с ножа мога да направя прорез, да отворя врата?

— Казвам, че ножът е вратата.

Ще ме умори.

— Какво говориш? Че мога да мина през ножа. Че мога да върна Анна през ножа?

— Кас, ти мислиш в агрегатни състояния — обяснява Томас и се усмихва на Морфран, който, трябва да призная, изглежда силно впечатлен от внука си в момента. — Спомни си какво каза Рийка. Не знам как така не загреях по-рано. Не мисли за ножа. Мисли за формата, която стои зад ножа, мисли за това какво представлява ножът в същността си. Това изобщо не е нож. Това е портал, замаскиран като нож.

— Тръпки ме побиват от теб в момента.

— Просто трябва да намерим хората, които могат да ни кажат как да го използваме в пълната му сила — казва Томас, като вече изобщо не гледа мен, а Морфран. — Трябва да разберем как да го отворим широко.

Усещам раницата си тежка сега, като знам, че нося в нея цял портал. Томас е толкова развълнуван, че всеки момент може да се изстреля във въздуха, но аз все още не мога да осмисля това, което иска да направи. Иска да отворим ножа. Казва, че от другата страна на камата е адът на Анна? Не. Ножът си е нож. Нали съм го държал в ръката си. От другата страна на ножа е... другата страна на ножа. Но тази хрумка е единственото нещо, с което разполагаме в момента, и всеки път, когато поставя под въпрос доколко е възможно всичко това, което казва, той ми се усмихва все едно е Йода, а аз съм някакъв тъпунгер, с когото Силата не е.

— Ще ни трябва Гидиън със сигурност. Трябва да разберем повече за това откъде идва ножът и как е бил използван в миналото.

— Добре — казвам.

Томас кара малко по-бързо и малко по-невнимателно от необходимото. Когато рязко набива спирачки на знака „стоп“ пред гимназията, почти се забивам в предното табло.

— Кармел продължава да не вдига — мърмори си той. — Дано не се налага да влизаме да я търсим.

Едва ли. Като изкачваме хълма, виждаме, че почти цялото училище е наизлязло на тревата и в паркинга отпред. Много ясно. Последният учебен ден е. Съвсем бях забравил.

На Томас не му отнема много време да установи локацията на Кармел; русата ѝ коса блести в няколко нюанса по-светло от всички

останали. Тя е в средата на голяма групичка, смее се, чантата ѝ е на земята, облежната на крака ѝ. Когато чува познатото бръмчене на форда на Томас, очите ѝ се стрелват към нас и лицето ѝ се напруга. После усмивката се връща на лицето ѝ, сякаш никога не го е напускала.

— Може би да изчакаме и да ѝ се обадим по-късно — казвам, без да знам защо.

Въпреки статута ѝ на кралица на гимназията Кармел на първо място е наша приятелка. Или поне така беше.

— За какво? — пита Томас. — Тя ще иска да чуе това.

Не казвам нищо, докато той паркира на първото свободно място и дърпа ръчната. Може би е прав. Все пак досега винаги е искала да знае.

Когато излизаме от колата, Кармел е обърнала гръб към нас. Тя е сред кръг от хора, но пак успява някак си да изглежда сякаш тя е центърът му. Всички са леко обърнати към нея, дори когато не говорят. Нещо не е както трябва и изведнъж ми идва да хвана Томас за рамото и да го дръпна обратно. „Нямаме място тук“, крещи кръвта ми, но не знам защо. Хората около Кармел съм ги виждал и преди. Разменял съм си по няколко думи с тях и винаги са били достатъчно дружелюбни. Натали и Кейти са там. Там са и Сара Съливан и Хайди Трико. Момчетата в групата са останките от Армията на троянците: Джордан Дрискол, Нейт Бъргстром и Дерек Пимс. Виждат, че идваме, но никой не ни удостоява с поглед. И има нещо замръзнало в усмивките по лицата им. Изглеждат победоносно. Като котки, които са излапали цяло ято канарчета.

— Кармел — провиква се Томас и изтичва последните няколко стъпки до нея.

— Здравсти, Томас — казва тя и се усмихва.

На мен не ми казва нищо и нито един от останалите не ми обръща кой знае какво внимание. Всички гледат Томас с хищнически изражения, а той не забелязва нищо.

— Здравсти — казва той и когато тя не отговаря нищо повече, а само стои и го гледа с очакване, той започва да пелтечи. — Тъ, не вдигаше като ти звънях.

— Да, бях в компания — отговаря тя със свиване на рамене.

— Ти нямаше ли мононуклеоза или нещо такова? — прекъсва ги Дерек и се ухилва нагло. — Макар че не знам от какво може да си я

прихванал.

Томас сякаш се смалпява с няколко сантиметра. Ще ми се да кажа нещо, но Кармел е тази, която трябва да се намеси. Това са нейните приятели и във всеки нормален ден би трябвало да знаят да не се заяждат с Томас. Във всеки нормален ден Кармел веднага би ги скастрила с поглед само защото го зяпат твърде много.

— Ами, въ, може ли да говорим с теб за малко?

Томас е натъпкал ръце в джобовете; няма как повече да личи, че му е неудобно, дори да започне да подритва пръстта с обувка. А Кармел просто стои сякаш това не я засяга.

— Добре — казва тя с още една полуусмивка. — Ще ти се обадя по-късно.

Томас не знае какво да направи. На върха на езика му е да попита какво става, какво се случва, а аз едва се спирам да държа собствената си уста затворена, да му кажа да си мълчи, да не им дава нищо повече. Те не заслужават удоволствието да гледат лицето му в момента.

— А може би утре — казва Дерек и пристъпва към Кармел. Гледа я по начин, който кара стомахът ми да се обърне. — Тази вечер ще излизаме, нали?

Той я докосва, ръката му се увива като змия около кръста ѝ и Томас пребледнява.

— Може би ще ти се обадя утре — казва Кармел.

Тя не се отдръпва от хватката на Дерек, а лицето ѝ не трепва, докато това на Томас се смачква.

— Хайде — казвам накрая и хващам рамото му.

В секундата, когато го докосвам, той се завърта и тръгва към колата, почти тичайки, унижен и смазан по начини, които не искам да си представям.

— Какво, майка му стара, се случва, Кармел? — казвам, а тя скръства ръце.

За момент ми се струва, че може да се разплаче. Но в крайна сметка не прави нищо друго, освен да забие поглед в земята.

По пътя от училище към къщата ми в колата цари пълна тишина. Не ми хрумва нищичко да кажа и се чувствам безполезен. Личи липсата ми на опит с приятелства. Томас изглежда сякаш всеки момент ще се разпадне като изсъхнало листо. Някой друг би се сетил за нещо,

за някакъв анекдот или история. Някой друг би знаел какво да направи, освен да седи на мястото до водача и да се чувства неудобно.

Не съм сигурен дали Томас и Кармел излизаха в пълния смисъл на думата. Технически може да ѝ се размине терминът изневяра. Но само технически. Защото и тя, и аз, и всички останали знаят, че Томас е влюбен в нея. А през последните шест месеца тя доста се постара да изглежда, че и тя си пада по него.

— Аз, въ, просто имам нужда малко да бъда сам, става ли, Кас?

Говори, без да ме гледа.

— Няма да се хвърля с колата от някоя скала или нещо подобно — казва той и се опитва да се усмихне. — Просто имам нужда да бъда сам.

— Томас — казвам аз.

Когато слагам ръка на рамото му, той вдига своята и леко я отблъсква. Разбирам.

— Добре, брат — казвам и отварям вратата. — Просто свирни, ако имаш нужда от нещо.

Слизам от колата.

Трябва да има още нещо, което мога да кажа, нещо по-добро, което мога да направя. Но най-доброто, което ми хрумва, е да гледам напред и да не се обръщам назад.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Къщата е тиха по един тъжен начин. Това забелязвам, като влизам. Вътре няма нищо, нищо живо и нищо мъртво, и по някаква причина това не ме кара да се чувствам в безопасност, а празен. Шумовете, които произвежда, щракането на ключалката на входната врата и скърцането на пода, са кухи и обикновени. А може би само така ми се струва, защо се чувствам сякаш съм в средата на замръзнал кадър от влакова катастрофа. Всичко наоколо ми се смазва и разпада и като че ли няма какво да се направи. Връзката на Томас и Кармел се срива. Анна е разкъсвана на парчета. А аз не мога да направя нищичко, мамка му.

Не съм си казал и пет приказки с майка ми, след като последно се скарахме за това, че искам да отида да търся Анна в ада, затова, когато минавам покрай прозореца на кухнята и я виждам в задния двор, седнала с кръстосани крака пред олющената череша, почти подскачам. Облечена е в лека лятна рокля, а около нея са запалени няколко бели свещи, поне три. Над главата ѝ се носи дим от нещо, може би от ароматни пръчици, и изчезва нагоре. Не разпознавам това заклинание, затова излизам през задната врата. Напоследък заклинанията на майка ми са най-вече с търговски цели. Само при специални обстоятелства прави нещо за себе си. Така че, бог да ми е на помощ, но ако прави заклинание, за да не мога да изляза от къщата или да не мога да правя нищо опасно, ще се изнеса.

Не казва нищо, когато се приближавам, дори не се обръща, когато сянката ми пада над нея. На ствола на дървото е облепната снимка на Анна. Онази, която откъснах от страницата на вестника миналата есен. Винаги я държа в мен.

— Откъде я взе? — питам аз.

— Взех я от портфейла ти тази сутрин, преди да излезеш с Томас — отговаря тя.

Гласът ѝ е тъжен и спокоен, сякаш все още е в заклинанието, което прави. Отпускам ръце. Бях готов да се втурна и да грабна

снимката, но волята ми се оттече от мен.

— Какво правиш?

— Моля се — казва простичко тя, а аз потъвам в тревата до нея.

Пламъците на върха на свещите са толкова малки и нетрепващи, че можеха да бъдат нарисувани. Димът, който видях да се издига над главата на майка ми, идва от парче восък с грозде вътре, сложено върху плосък камък, което гори с тих синьо-зелен пламък.

— Ще има ли ефект? — питам аз. — Тя ще го почувства ли?

— Не знам — отговаря тя. — Може би. По-вероятно не, но все пак се надявам. Тя е толкова далеч. Отвъд границата.

Не казвам нищо. Тя е достатъчно близо до мен, свързана с мен достатъчно силно, че да намери пътя си обратно.

— Имаме прогрес — казвам. — Камата. Можем да я използваме.

— Как да я ползвате?

Гласът ѝ е леко сподавен; все още предпочита да не знае.

— Може би е възможно да отворя врата. Или самата тя да е вратата. Може да успеем да я отворим.

Клатя глава.

— Томас го обяснява по-добре. Всъщност и той не може.

Майка ми въздъхва, заглежда се в снимката на Анна. На нея тя е момиче на шестнайсет, с тъмнокафява коса и бяла блуза, и с усмивка, която сякаш не е точно там.

— Знам защо трябва да го направиш — казва майка ми най-накрая. — Но не мога да се накарам да го поискам. Разбираш ли ме?

Кимам. Това е най-доброто, на което мога да се надявам, и, честно казано, е повече, отколкото мога да очаквам. Тя поема дълбоко дъх и духва всички свещи наведнъж, без да завърта глава, което ме кара да се усмихна. Това е един стар вещерски парти трик, който правеше често, като бях малък. После загасва восъка с гроздето и се пресяга за снимката на Анна. Подава ми я. Докато я прибирам в портфейла си, тя дърпа тънък бял плик, който е бил затъкнат под коляното ѝ.

— Това пристигна днес по пощата. За теб е. От Гидиън.

— Гидиън? — казвам разсеяно и взимам плика.

Малко е странно. Като ни праща нещо по пощата, обикновено е голям колет с книги и меденки с шоколадово покритие, които майка ми

много обича. Но когато го късам и изсипвам съдържанието в дланта си, всичко, което изпада, е една стара, размазана снимка.

Чувам как майка ми събира свещите и восъкът удря по восък. Казва ми нещо, задава ми някакъв неясен въпрос, докато обикаля около дървото и остъргва по камъните разтопените вадички. Но не чувам какво ми казва. Само седя и гледам снимката в ръката си.

На нея една закачулена фигура в роба стои пред олтар. Зад нея има още фигури, облечени в сходни червени роби. Това е снимка на Гидиън, който изпълнява някакъв ритуал с моята кама в ръката му. Но не това е причината мозъкът ми да спре. А фактът, че останалите фигури на снимката също, изглежда, държат моята кама. Има поне пет идентични ножа на снимката.

— Какво е това? — питам и я показвам на майка ми.

— Това е Гидиън — отговаря разсеяно тя, но после спира, като вижда камите.

— Виждам, че е Гидиън — казвам. — Но кои са другите? И какво, по дяволите, са тези?

Соча ножовете. Ще ми се да мисля, че са имитации. Играчки. Но защо? И какво ако не са? Има ли и други по света, които правят това, което правя аз? Как така не съм знаел? Това е първата ми мисъл. Втората ми мисъл е, че може би гледам хората, които са създали камата. Но няма как да е така. Според баща ми, а и според Гидиън, камата е буквално по-стара от пръстта.

Майка ми все още се взира в снимката.

— Можеш ли да обясниш това? — питам, въпреки че очевидно и тя не може. — Защо ми я изпраща? Без обяснение?

Тя се навежда и вдига скъсания плик.

— Не мисля, че той ти я е пратил — казва тя. — Това е неговият адрес, но не е неговият почерк.

— Кога последно си го чувала? — питам и пак се чудя дали не е станало нещо.

— Вчера. Добре е. Нищо не спомена — поглежда към къщата. — Ще му се обадя и ще го питам.

— Не — казвам рязко. — Не го прави.

Прочиствам гърло, чудейки се как да ѝ обясня какво си мисля, но когато тя въздъхва, ми става ясно, че тя вече знае.

— Мисля, че трябва да отида.

Следва кратка пауза.

— Искаш да си стегнеш багажа и да отидеш в Лондон просто така?

Тя премигва. Не беше категоричното „не“, което очаквах. Всъщност в очите на майка ми се четеше повече любопитство, отколкото може би някога съм виждал. Заради снимката е. И тя го усеща. Който я е изпратил, го е направил като примамка и му се получава и с двама ни.

— Идвам с теб — казва тя. — Ще резервирам полетите сутринта.

— Не, мамо.

Хващам ръката ѝ и се моля да успея да я накарам да разбере. Тя не може да дойде с мен. Защото някой или нещо иска аз да отида там. Всички тези сили, за които Морфран говореше, тази буря, която блъска и дърпа; най-последно загарявам накъде бие. Тази снимка не е никаква снимка. А голяма, тлъста троха хляб. И ако я последвам, тя ще ме заведе при Анна. Чувствам го в червата си.

— Виж — казвам. — Ще отида при Гидиън. Той ще обясни това и ще ме пази. Знаеш, че ще ме пази.

Тя поглежда снимката и в изражението ѝ се четеше съмнение. Не е готова да промени отношението си към човек, когото сме познавали цял живот, само заради едната снимка. Истината е, че и аз не съм. Гидиън ще обясни всичко, като отида.

— Които и да са хората на тази снимка — казва тя, — мислиш ли, че знаят за камата? И откъде идва?

— Да — казвам аз и си мисля, че и Гидиън знае, че е знаел през цялото време.

— И смяташ, че те могат да ти кажат как да я отвориш, както мисли Томас?

— Да.

И нещо повече. Всичко започва да се навързва. Майка ми гледа към дървото, към черното петно, останало след молитвата ѝ.

— Искам да направиш нещо за мен, Кас — казва тя, гласът ѝ е отнесен. — Знам, че искаш да я спасиш. Знам, че мислиш, че си длъжен. Но когато дойде моментът, ако цената е твърде висока, искам да си спомниш, че ти си мой син. Обещавах ли ми?

Опитвам се да се усмихна.

— Какво те кара да мислиш, че ще има цена?

— Винаги има цена. Е, обещавах ли ми?

— Обещавам.

Тя клати глава и изтупва тревата и пръстта, полепнали по роклята ѝ, като реално изтупва и тежестта на момента.

— Вземи Томас и Кармел с теб — казва тя. — Мога да платя част от билетите им.

— Дааа... може да имаме проблем с това.

Разказвам ѝ какво стана. За момент ми се струва, че тя ще предложи нещо — какво мога да направя или как да ги съберем пак, — но после клати глава.

— Съжалявам, Кас — казва тя и потупва ръката ми, сякаш аз съм този, с когото са скъсали.

Ден и половина минава без дори съобщение от Томас. Хващам се, че проверявам телефона си на всеки пет минути като влюбена ученичка, чудейки се дали да му се обадя пръв, или да го оставя на мира. Може би с Кармел са успели да оправят нещата. Ако случаят е такъв, не искам да ги прекъсвам. И все пак главата ми ще се пръсне, ако не му кажа скоро за снимката. И за ходенето в Лондон. А той може изобщо да не иска да дойде.

С майка ми сме в кухнята и убиваме времето. Взела си е почивен ден от вещерството и е решила да експериментира с касерол. Нещо с грах и пилешко, което не ме радва особено, но тя изглежда щастливо разсеяна и амбицирана, сложила е престилката си с щампа на петел, затова ще дам своето и ще се амбицирам да го изям, когато го извади от фурната. Засега избягваме да говорим за неща, свързани с Анна или с камата, или ада, или Гидиън. Даже е леко приятно, че всъщност има и други неща, за които можем да си говорим.

Когато някой чука на вратата, се надигам в стола. Но не е Томас. В коридора ни е застанала Кармел. Изглежда виновна и леко обърквана, но дрехите ѝ са добре подбрани, а косата ѝ е безупречна — както винаги. В тотална противоположност, някъде в Тъндър Бей, Томас сигурно е тотална развалина.

— Здравсти — казва тя.

С майка ми се споглеждаме. Никак не ни се получава да отиграем ситуацията непринудено; просто седим като замръзнали, аз наполовина станал от стола, а майка ми наведена над печката с кухненски ръкавици.

— Може ли да поговорим? — пита Кармел.

— Говорила ли си с Томас?

Тя извърща поглед.

— Може би е по-добре първо да говориш с него — казвам аз.

Заради начина, по който стои, не мога да не се поддам. Никога не съм виждал Кармел Джоунс да изглежда не на мястото си. Колебае се, чуди се дали да остане, или да си ходи, с една ръка върху дръжката на вратата, а другата стиска презрамката на чантата ѝ толкова силно, че може да я скъса. Майка ми кима към вратата, после нагоре към стаята ми и ми прави жест с очи. Въздъхвам.

— Ако искаш, остани за обяд, Кармел — казва майка ми.

Кармел се усмихва несигурно.

— Благодаря, г-жо Лоууд. Какво готвите?

— Не съм сигурна. Някаква измишльотина.

— Ще слезем след малко, мамо — казвам и минавам покрай Кармел, и после нагоре по стълбите.

През главата ми хвърчат въпроси по пътя към стаята ми. Какво прави тя тук? Какво иска? Защо не отиде да оправи нещата с Томас?

— И как мина срещата ти с Дерек? — питам, като затварям вратата.

Тя свива рамене.

— Горедолу.

— Тоест не си заслужаваше да разбиеш сърцето на Томас, а? — изплювам аз.

Не знам защо се чувствам толкова предаден. Част от мен мислеше, че срещата с Дерек е просто прикритие и че няма да отиде наистина. Сега съм ядосан, искам просто да казва каквото има да казва, да ме пита дали ще останем приятели, за да ѝ кажа „не“, и да се маха от къщата ми.

— Дерек не е чак толкова лош — казва тя. Не мога да повярвам. — Но не е той причината. За нищо от това.

На половината път да я замеря със следващата си обида, устата ми се затваря. Тя ме гледа равнодушно, а извинението в погледа ѝ не е само за Томас. Кармел не е тук, за да обясни. Не е дошла да ме пита дали можем пак да сме приятели. Дошла е, за да ми каже, че вече не сме.

— Майка ми беше права — промърморвам. Късат с мен.

— Какво?

— Нищо. Какво става, Кармел?

Тя се помества нервно. Имала е нещо подготвено, някаква голяма реч, но сега, когато е тук, нещо не ѝ се получава. Фразите „аз никога“ и „просто“ падат от устата ѝ и аз се облягам на шкафа. Ще има няколко фалстарта, преди да си подреди думите. Чест ѝ прави, че не ми прави жални физиономии и не задава подвеждащи въпроси, които да ѝ дадат за какво да се хване. Кармел винаги е била по-корава, отколкото съм я мислел, но точно затова ми е необяснимо случващото се. Най-после тя ме поглежда право в очите.

— Няма как да го кажа, без да прозвучи егоистично — казва тя. — Аз съм егоист. И съм приела това.

— Добре — казвам.

— Радвам се, че познавам теб и Томас. И като изключим всички убийства — прави гримаса, — не съжалявам за нищо от случилото се.

Мълча си и чакам голямото „но“. А то идва.

— Но в крайна сметка мисля, че не искам да го правя повече. Имам цял един живот, планове и цели пред мен и неща, които не се връзват с всичката тази смърт и мъртъвци. Мислех, че мога и двете. Че мога да имам и двете. Но не е така. Затова избирам другото.

Брадичката ѝ е повдигната, готова е за битка, очаква да я атакувам. Но странното е, че аз не искам. Кармел не е обвързана с това по начина, по който аз съм, или дори Томас е. Никой не я е отглеждал да бъде вещица, никой не е смесвал кръвта ѝ със стомана преди кой знае колко стотици години. Тя има право на избор. И въпреки приятелството ми с Томас не мога да ѝ се сърдя за това.

— Знам, че е много лош момент — казва тя. — Покрай всичко, което се случва с Анна.

— Няма проблем — казвам. — И не е егоистично. Тоест егоистично е, но... е ок. Това, което не е правилно, е да хвърляш Дерек в лицето на Томас по този начин.

Тя клати виновно глава.

— Това беше единственото нещо, което ми хрумна, за да го накарам да се откаже от мен.

— Това беше много грубо, Кармел. Хлапето те обича. Знаеш го, нали? Ако говориш с него, той би...

— Се отказал? — тя се усмихва. — Не бих могла да го поискам от него.

— Защо не?

— Защото и аз го обичам.

Тя прехапва устна и се обръща. Скръстила е ръце толкова здраво, че почти се е прегърнала. Независимо как изглеждаше оня ден пред училище, решението на Кармел не е било лесно. Все още има колебания. Виждам как се въртят в главата ѝ. Исква ѝ се да попита дали не прави грешка, дали ще съжالياва, но я е страх от отговора ми.

— Ще се грижиш за него, нали? — пита тя.

— Ще бъда до него, ако има нужда от мен. Ще му пазя гърба.

Кармел се усмихва.

— Пази го целия. Знаеш колко е смотан понякога.

Лицето ѝ се сгърчва и тя изтрива бузата си с бързо движение, може би бършейки сълза.

— Ще ми липсва, Кас. Нямах представа колко ще ми липсва.

Ред е да отида при нея и да предложи най-неловката прегръдка, която някога е получавала. Но тя я приема, обляга се, имам чувството с цялата си тежест, на рамото ми.

— И ти ще ни липсваш, Кармел — казвам.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Томас, тук ли си?

Почуквам няколко пъти, но вратата се оказва отключена, когато натискам дръжката. Като надзъртам в къщата, не виждам нищо нередно. Морфран и Томас държат доста чисто като за двама ергени. Единственото възможно оплакване е, че някак успяват да умъртвят всички домашни растения. Подсвирквам на Стела, но не се изненадвам, че не идва. Колата на Морфран я няма, а тя винаги е с него в магазина. Затварям вратата след себе си и влизам навътре, минавам през кухнята. Приглушена музика се чува през затворената врата на спалнята на Томас. Почуквам кратко и завъртам дръжката.

— Томас?

— Здравсти, Кас.

Гледката не отговаря на очакванията ми. Той е станал, облечен е и е прав, ходи напред-назад от претрупаното си бюро до още претрупаното си легло. Навсякъде има разтворени книги и хвърчащи листове. Лаптопът му също е отворен, в средата на три препълнени пепелника. Гадост. Между пръстите си държи запалена цигара и димът го следва като бяла, полупрозрачна опашка.

— Звънях ти — казвам и пристъпвам вътре.

— Спрях си телефона — казва той и дърпа от цигарата.

Ръцете му треперят и не гледа към мен. Просто продължава да разлиства страниците. Явно така изглежда Томас размазан — пуши цигара от цигара и се е затрупал в проучвания. Откога ли не е ял? Или спал?

— Трябва да ги понамалиш — соча цигарата.

Той я поглежда, сякаш е забравил, че тя изобщо е там, преди да я загаси във вече препълнения пепелник. От това си действие малко се опомня, спира и започва да чеше глава като някой, който току-що се събужда от сън.

— Май бая цигари изпуших — казва той и облизва устни.

Когато преглъща, на лицето му се изписва отвращение и той избутва пепелника настрана.

— Гадно. Може би сега най-после ще ги спра.

— Може би.

— Така де, ти какво правиш тук?

Поглеждам го с недоумение.

— Да видя как си — казвам. — Минаха четири дни. Мислех, че в най-добрия случай ще дойда тук и ще те заваря с боядисана в черно коса да слушаш „Стейнд“.

Той се усмихва.

— Ами, за няколко дни бях на ръба.

— Искаш ли да говорим?

Неговото „не“ е толкова категорично, че почти отстъпвам назад. Но после свива рамене и клати глава.

— Извинявай. Щях да ти се обадя днес. Честно. Просто бях затънал до веждите в четене, мъчех се да намеря нещо полезно. Без особен късмет.

Иде ми да кажа, че не е имало нужда да го прави в такъв момент за него, но с нервния начин, по който чеше глава, на практика ми се моли да не го правя. Добре е да има какво да го разсейва, казва този жест. Нужно е да има нещо да го разсейва. Затова вадя от джоба си снимката на младия, облечен в роба Гидиън.

— Аз май имах малко късмет — казвам.

Томас я взима и я разглежда внимателно.

— Това е Гидиън — добавям, защото той сигурно няма откъде да знае; виждал е само една-две снимки на Гидиън, и то като много възрастен.

— Ножовете — казва Томас. — Изглеждат точно като твоя.

— Нищо чудно един от тях да е моят. Мисля, че може това, което виждаме, да са хората, създали камата. Това ми казва интуицията.

— Мислиш? Откъде я взе?

— Някой ми я прати по пощата от адреса на Гидиън.

Томас изучава снимката отново. Когато го прави, забелязва нещо, което кара веждите му да се извият пет сантиметра нагоре.

— Какво има? — питам аз, а той започва да рови из книгите в стаята, като разхвърля всичко наоколо.

— Не знам дали значи нещо — отговаря той. — Но имам чувството, че съм виждал това някъде.

Прелиства папка с ксерокопия, черно мастило се размазва по пръстите му. „Ето!“ Той вади няколко листа, защипани с кламер, и прехвърля страниците, докато очите му се разширяват.

— Погледни робите — казва той и ми показва. — Знакът с келтския възел на коланите и този на яките. Същите са като тези на снимката.

Това, което гледам, е ксерокопие от друго ксерокопие, но той е прав. Робите са същите. И не ми се вярва, че се продават на някой антикварен пазар. Специална изработка са. И се носят само от специфична и избрана група, която явно се нарича „Орденът на Биодаг Ду“^[1].

— Откъде взе това? — питам на свой ред.

— Един от старите приятели на дядо ми има невероятна окултна библиотека. Постоянно копира и ми праща неща по факс. Тази е от старо издание на „Фортиън Таймс“^[2].

Той взима листовете обратно и започва да чете, като произнася фонетично думите на келтски, което повече от вероятно е супер грешно.

— Орденът на Биодаг Ду. Братството на черния кинжал. Смята се, че това е било група, която е имала контрол върху нещо, което наричали „скритото оръжие“.

Той спира и хвърля поглед към раницата ми, където е камата.

— Не се знае точно какво е било това оръжие, но се е вярвало, че хората от ордена сами го изковали по същото време, когато е създаден и самият орден, което се изчислява да се е случило между трети и първи век преди Христа. Не се знае и каква е силата на оръжието; обаче няколко документа загатват, че се е използвало за убиване на чудовища от шотландските езера, нещо подобно на чудовището от Лох Нес.

Томас прави гримаса и извърта очи.

— Не се знае дали черният кинжал и скритото оръжие се отнасят за един и същи артефакт.

Той преравя оставащите страници, търси още части от статията, но не открива такива.

— Това е най-неясното нещо, което съм чувал.

— Доста е зле, да. Обикновено са по-добри. Сигурно е от някой дописник.

Хвърля получените по факс хартии на леглото.

— Но трябва да признаеш, че ако махнем частта за Лох Нес, в останалото има нещо. Референциите към непознато оръжие, скрит кинжал може би, и това, че двете снимки си приличат — в смисъл стига бе. Това са точки, които трябва да свържем.

Орденът на Биодаг Ду. Така значи? Те ли са създали камата? И защо винаги трябва да се наричат Ордена на нещо си?

— А ти колко знаеш всъщност за Гидиън Палмър? — пита Томас.

— Той е приятел на баща ми. А на мен ми е като дядо — казвам и свивам рамене.

Не ми харесва тонът в гласа на Томас. Твърде подозрителен е, а след като видях снимката, аз съм достатъчно подозрителен за двама.

— Виж, дай да не прибързваме със заключенията. Снимката може да е от много неща. Гидиън се занимава с окултното от дете.

— Но това е твоята кама, нали? — пита Томас, поглеждайки пак снимката, за да се увери, че не бърка.

— Не знам. Трудно е да се каже — казвам, въпреки че не е толкова трудно.

— Не мислиш така наистина — казва той, като влиза с взлом в главата ми. — Опитваш се да се разубедиш.

Може би е така. Може би единственото нещо, което предпочитам да не знам, е ролята на Гидиън във всичко това.

— Виж — казвам. — Няма значение. Ще го попитам лично.

Томас вдига поглед.

— Майка ми е навита да плати два билета до Лондон. Идва ли ти се?

— Да се изправим срещу таен орден на древнокелтски жреци, който явно държи да знаеш, че съществува?

Томас се засмива подигравателно. Очите му попадат на кутията цигари, но след секунда просто прокарва грубо ръка по лицето си. Когато виждам пак очите му, те изглеждат уморени, като че ли маската на разсейването се свлича и сякаш му е все тая така или иначе.

— Защо не? — казва той. — Сигурен съм, че ще се оправим с тях.

— Не разбирам защо не искаш да му кажа, че отиваш да го видиш — казва майка ми, докато тъпче още един чифт чорапи в куфара ми.

Вече е натъпкан до пръсване, но тя продължава да слага още. Отне ми десет минути да я убедя да извади торбичките с розмарин, защото кучетата на охраната на летището ще надушат миризмата.

— Искам да е изненада.

Това е истина. Искам да съм с един ход пред него, защото, откакто видях снимката, имам чувството, че той винаги е бил един напред от мен. Бих се доверил на Гидиън с живота си. Винаги е било така, така е било и за баща ми. Той никога не би ме наранил или изложил на опасност. Знам това. Или съм пълен глупак?

— Изненада — казва майка ми по онзи начин, с който майките умеят да имат последната дума, като само повторят това, което си казал.

Тя е разтревожена. Има дълбока бръчка между веждите ѝ, а обядите и вечерите последните няколко дни бяха изумителни. Храни ме с любимите ми ястия, сякаш ги ям за последно. Ръцете ѝ мачкат чорапите ми, сякаш ги душат, и тя въздъхва, преди да затвори куфара и да дръпне ципа.

Полетът ни е след четири часа. Имаме прекачване в Торонто и трябва да кацнем на „Хийтроу“ в десет вечерта лондонско време. Томас постоянно ми пише съобщения през последния час и половина, да ме пита какво да сложи в багажа си, като че ли аз трябва да знам. Не съм бил в Лондон и не съм ходил да видя Гидиън, откакто бях на четири. Всичко, което имам, е един мъглив, накъсан спомен.

— А — казва майка ми изведнъж. — За малко да забравя.

— Какво?

Тя се усмихва.

— Тезеус Касио, не можеш да се качиш на самолета с това в джоба ти.

— Така е — казвам и се пресягам за камата.

Изглежда като тъпа грешка, която подсъзнанието ми прави нарочно. Мисълта да оставя ножа си в куфар в багажното отделение, рискът да бъде загубен кара стомахът ми да се обръща, и то немалко.

— Сигурна ли си, че няма как да му направиш някаква магия? — питам, като само наполовина се шегувам. — Да го направиш невидим

за металните детектори?

— Няма начин — отговаря тя.

Подавам ѝ камата и гледам, скърцайки със зъби, как тя я тъпче дълбоко в средата на куфара и я покрива с дрехи.

— Гидиън ще те пази — прошепва тя и после пак. — Гидиън ще те пази.

Като напев. Съмнения кръжат около нея като късноесенни мудни мухи, но ръцете ѝ са отпуснати до тялото. Хрумва ми, че съм я вързал, че я принуждавам да се държи така, като със същия успех можех да съм я оплел с въже, както я оплетох с моя инат, с отказа си да забравя за Анна.

— Мамо — казвам и се спирам.

— Какво има, Кас?

„Ще се върна“ е това, което искам да кажа. Но това не е игра и това не е обещание, което мога да дам.

[1] [Sgian-]Dubh — (от келтски) малка едностранно заострена кама, част от традиционното шотландско облекло, обичайно затъквана в дебел чорап. — Б.пр. ↑

[2] Британско месечно списание, посветено на аномалии и паранормални явления. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Томас се справя с полета до Торонто, но прекарва първия час и половина от полета до Лондон с торбичката за повръщане пред лицето си. Всъщност не повръща, но определено е позеленял. След няколко газирани води обаче се отпуска достатъчно, че да извади книга на Джо Хил, която е взел със себе си.

— Думите скачат — промърморва след минутка и я затваря.

Поглежда през прозореца (отстъпих му мястото) в пустата тъмнина.

— Трябва да опитаме да поспим — казвам, — за да не ни се затварят очите, като кацнем.

— Ама там ще е десет вечерта. Не е ли по-добре да се държим сега, за да можем да заспим после?

— Не. Кой знае кога ще ни се удаде тази възможност. Почини си, докато можеш.

— Това може да се окаже проблем — мърмори той и блъска неадекватната възглавница, каквито ни раздадоха за полета.

Горкото хлапе. Сигурно има един милион неща на главата си, последното от които е страхът му от летене. Все още не съм събрал смелост да го питам дали е говорил с Кармел, а той не е споменавал. Той пък не ме е питал какво точно ще правим в Лондон, което е много нетипично за него. Може би това пътуване е удобен начин да се махне от всичко. Но е напълно наясно, че е опасно. Дългото ръкостискане, което си размениха с Морфран на летището, казва толкова много.

Свива се, доколкото е възможно, в тясната седалка. Томас е толкова любезен, че чак му се дразня, и не е пуснал облегалката си назад. Вратът ще го боли като настъпен претцел, когато се събуди, ако изобщо успее да заспи. Затварям очи и се старая да ми е удобно. Почти невъзможно е. Не мога да спра да мисля за камата, заровена в багажа ми в търбуха на самолета — или поне се надявам, че е там. Не мога да спра да мисля за Анна и чувам гласа ѝ, който ме моли да я измъкна

оттам. Движим се с 800 километра в час, но това далеч не е достатъчно бързо.

До момента, в който гумите на самолета докосват пистата на летище „Хийтроу“, аз официално съм влязъл в режим зомби. Спах малко, на интервали от по половин час, и всичко, което постигнах, беше да ми се схване вратът. При Томас не е много по-добре. Очите ни са червени и смъдят, а въздухът в самолета беше толкова сух, че всеки момент може да се сринем на купчини пясък с цвят на Томас и Кас. Всичко изглежда сюрреалистично, цветовете са твърде ярки, а подът сякаш е мек под краката ми. Терминалът е тих в десет и половина през нощта и поне това улеснява нещата. Не ни се налага да плуваме в поток от хора.

И все пак мозъците ни работят бавно и след като си взимаме багажите (което беше турбо изнервящо занимание — чаках до лентата, надигайки се на пръсти, изпаднал в параноя, че не са прехвърлили камата в Торонто или че някой друг ще ми вземе куфара), започваме да се въртим наоколо, несигурни какво да правим сега.

— Мислех, че си идвал и преди — казва Томас с раздражение.

— Да, като бях на четири — отговарям с равно количество раздражение.

— Дай просто да вземем такси. Нали имаш адреса му?

Оглеждам табелите в терминала. Планът ми беше да взема туристическа карта и да отидем с метрото. Сега ми се струва прекалено сложно. Но не искам да започваме престоая си с компромис, затова влача куфара си през терминала и следвам стрелките към влаковете.

— Не беше чак толкова трудно, нали? — питам Томас половин час по-късно, когато вече седим изтощени на страничните седалки в един от вагоните на метрото.

Той повдига вежда и аз се усмихвам. След само още една леко объркана смяна на линиите слизаме на станцията на Хайбъри и Излингтън и се довлачваме над земята.

— Изглежда ли ти познато вече? — пита Томас, като гледа по продължението на улицата с осветени тротоари и витрини.

Леко познато ми изглежда, но подозирам, че целият Лондон ми изглежда така. Вдишвам дълбоко. Въздухът е чист и хладен. Второто

вдишване носи мирис на боклук. И това ми се струва познато, но сигурно защото не е по-различно от всеки друг голям град.

— Успокой се, пич — казвам. — Ще го намерим.

Облягам куфара си на една страна и отварям ципа. В секундата, когато камата е затъкната в задния ми джоб, кръвта ми започва да циркулира по-лесно. Идва ми прилив на сили, но по-добре да не се моткам; Томас изглежда достатъчно уморен, за да ме убие, да ме одере и да използва кожата ми за хамак. За щастие на летището проверих адреса на Гидиън в Гугъл и знам, че къщата му е на не повече от километър и половина.

— Хайде — казвам и той изпъшква.

Ходим бързо, куфарите ни подскочат по неравните тротоари, минаваме покрай заведения за бързо хранене, собственост на индийци, и кръчми с дървени входни врати. След четири пресечки завивам надясно, надявайки се на чувството си за ориентация. Няма много табели на улиците, а може би има, но аз не ги виждам в тъмното. В страничните улички лампите са по-слаби и мястото изобщо не прилича на квартала на Гидиън. Вървим покрай телена ограда от едната страна на улицата, а от другата има висок тухлен зид. В канавката се търкалят празни кутийки от бира и боклуци и всичко е леко влажно. А може би винаги е било така, но просто съм бил твърде малък, за да си спомням. Или може би рязко е западнало оттогава.

— Добре, спри — казва задъхано Томас.

Изравнява се с мен и се обляга на куфара си.

— Какво?

— Изгубихме се.

— Не съм се изгубил.

— Не ме баламосвай — той почуква с пръст челото си. — Въртим се в кръг.

Самодоволното му изражение ме вбесява и си помислям „високо“ наум: „Това с четенето на мисли е супер дразнещо, мамка му“, а той се ухилва.

— Може и така да е, но истината е, че не знаеш къде сме.

— Малко се овъртолих, това е — казвам.

Но той е прав. Трябва да намерим телефон или да попитаме в някоя кръчма. Последната, покрай която минахме, беше доста приветлива; вратите бяха отворени и жълтата светлина отвътре

огряваше лицата ни. Вътре хората се смееха. Обръщам се назад към пътя, по който дойдохме, и виждам една сянка да се движи сама.

— Какво има? — пита Томас.

— Нищо — отговарям и премигвам. — Просто очите ми са уморени.

Но краката ми отказват да тръгнат обратно в тази посока.

— Дай да не спираме.

— Добре — казва Томас и хвърля поглед през рамо.

Вървим безмълвно, а ушите ми слухтят във въздуха зад нас, като се опитват да чуят нещо над шума от колелата на куфарите ни. Зад нас е празно. Просто изтощението върти номера на зрението и нервите ми. Само дето не ми се вярва да е така. Звукът от стъпките ни ми се струва твърде тежък и шумен, сякаш нещо използва това, за да се прикрие. Томас е забързал крачка и сега върви до мен, а не зад мен. И неговият радар е задействан, но може и да е заради мен. Няма как да сме на лошо място от тази пуста, тъмна странична уличка, осеяна с безистени между сградите и черни пространства между паркираните коли. Ще ми се да бяхме продължили да говорим, да има нещо, което да нарушава тази злокобна тишина, която усилва всеки звук. Тишината почва да ни взима здравето. Нищо не ни следи. Няма никой там зад гърба ми. Томас ходи по-бързо. Паниката се настанява в нас и ако се наложи да избираме между схватка и бягство, знам накъде клони той. Но накъде да бягаме? Нямаме представа накъде вървим. Колко далеч ще стигнем? И колко от това е резултат от безсънието ни и превъзбуденото ни въображение?

Пет метра по-напред тротоарът изчезва в сянка. Ще трябва да ходим в тъмното поне двайсет метра. Спирам и хвърлям поглед зад мен, сканирайки празните пространства между колите, като търся движение. Не откривам такова.

— Не бъркаш — прошепва Томас. — Има нещо там. Мисля, че ни следва, откакто излязохме от станцията.

— Може да е просто някой джебчия — промърморвам.

Тялото ми се напруга като пружина, когато чувам нещо да се движи в сянката пред нас. Томас се залепя за мен; и той го чува. Някак си е минало пред нас. А може би е повече от едно. Вадя камата от джоба си и оставям светлината от улицата да проблесне по острието.

Малко е глупаво, но може да ги подплаши. Както съм изморен, нямам енергията да се оправя с улична котка, а камо ли с нещо друго.

— Какво правим? — пита Томас.

Защо пита мен? Всичко, което знам, е, че не можем да стоим под лампата до сутринта. Нямаме избор, освен да продължим напред, в сянката.

Когато нещо ме блъсва и падам на коляно, първоначално мисля, че е Томас, докато той не извиква „Пази се!“ с около три секунди закъснение. Ръцете ми се плъзгат по асфалта и се надигам да се изправа. Уморените ми очи мигат в тъмното, докато прибирам камата обратно в джоба си. Каквото и да беше това, което ме блъсна, не беше мъртво, а камата не е за живите. Някакъв кръгъл предмет лети към мен; навеждам се и нещото издрънчава в стената зад мен.

— Какво е това? — пита Томас, но после нещо го блъска, или поне така ми се струва.

Улицата е много тъмна и тясна, тротоарът също. Томас изхвърча към стълба на лампата, блъска се в една паркирана до бордюра кола, отскача като топче от флипер и се свлича до стената на сградата. Очите ми започват да се настройват и в периферното ми зрение една фигура се завърта и забива крак в гръдния ми кош. Падам по задник на цимента. Той замахва пак и вдигам ръка да се защитя, но всичко, което успявам, е да го избутам. Начинът, по който се движи, ме дезориентира; ту бавно, ту бързо. Изкарва ме от равновесие.

„Вземи се в ръце. Просто си изморен; не си дрогиран. Съсредоточи се и заеми позиция.“ Когато замахва отново, се навеждам, парирам и успявам да го нацеля с юмрук в главата, което го завърта и го отхвърля назад.

— Махай се — крещя и едва отбягвам неумел опит за подсечка.

За момент си мисля, че ще се откаже и ще избяга. Вместо това се изправа и пораства с четвърт метър. Думи започват да блъскат в ушите ми на език, който мисля, е келтски, а въздухът започва да се стяга около мен.

Това е някакво проклятие. Целящо какво, не знам, но налягането в ушите ми се качва десет пъти повече, отколкото беше в самолета.

— Томас, какво прави той? — крещя аз.

Това беше грешка. Не трябваше да оставям въздуха да напуска дробовете ми. Те са се свили твърде много, за да поемат нов. Напевът

превзема всичко. Очите ми горят. Не мога да дишам. Не мога да вдишам или да издишам. Всичко замръзва. Усещам тротоара под коленете си. Паднал съм.

Съзнанието ми вика за помощ към Томас, но вече го чувам, шепне напев в противодействие на другия. Този на нападателя ни е само думи и ларинкс; този на Томас е по-дълбок и пълен с мелодия. Постепенно Томас се чува все по-ясно, извисява глас над другия, който започва да се запъва и да диша тежко. Дробовете ми се отпускат. От резкия приток на въздух в гърлото ми и на кръв в мозъка ми се разтрепервам.

Томас не спира, въпреки че фигурата, която ни нападна, се е превила на две. Едната му ръка се вдига във вяла защита, а звукът, с който засмуква въздух, е остър и тънък.

— Спри!

Вдигам ръка и Томас спира напева си. Не проговорих аз.

— Спри, спри! — проплаква фигурата и маха с ръце да се отдръпнем. — Печелите, ок? Печелите.

— Какво печелим? — виквам аз. — Какво се опитваше да направиш?

Фигурата се отдръпва назад бавно по тротоара. Между тежките вдишвания се чува нещо като накъсан смях. Фигурата излиза под светлината на уличната лампа, стискайки гърдния си кош, и сваля качулката на суитшърта си.

— Момиче е — изтърсва Томас и аз го сръгвам.

Но е прав. Момиче е, стои пред нас с кариран каскет и изглежда доста невинно. Дори се усмихва.

— Сбъркали сте улицата — казва тя.

Акцентът ѝ звучи като този на Гидиън, но повече завалва думите.

— Ако търсите Гидиън Палмър, по-добре ме последвайте.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Момичето се обръща на пети и тръгва без колебание. Просто така тръгва, сякаш забравила, че преди две минути ни се нахвърли и се опита да ме убие. Очаква да я последваме, преценява, че нямаме друг избор, ако искаме да стигнем при Гидиън, преди краката ни да откажат. И ние наистина тръгваме след нея, леко резервирани. Това поведение плюс това, че ни нападна, показва, че е бая дръзка, или поне нагла. Гидиън би казал така, нали?

— Само две улици по-надолу сте — казва тя. — Но тук две улици имат доста сериозно значение.

Ръката ѝ сочи дясно и завиваме заедно.

— Насам са благопристойните къщи.

Взирам се в гърба ѝ. Под карирания каскет се спуска руса коса в стегната плитка. Стъпките ѝ излъчват увереност, както и факта, че не се тревожи, че вървим зад нея. Преди малко, под уличната лампа, не ни се извини. Не изглеждаше засрамена. Нито заради това, че ни нападна, нито дори заради това, че загуби.

— Ти коя си? — питам.

— Гидиън ме прати да ви посрещна на спирката.

Това не е точно отговор. Отговор наполовина. Нещо, което аз бих казал.

Майка ми му е казала, че идваме.

Тя свива рамене.

— Може би. А може би не. Не би имало значение. Гидиън щеше да знае. Той има навика да знае почти всичко. Не мислиш ли?

— А защо ни нападна? — пита Томас.

Въпросът идва през стиснатите му зъби. Хвърля ми кръвнишки погледи. Не мисли, че трябва да ѝ се доверяваме. Аз ѝ нямам доверие. Просто я следвам, защото се загубихме.

Тя се засмива; звукът е весел и момичешки, но не е писклив.

— Нямах такова намерение. Но като размаха този нож в стил Дънди Крокодила, не можах да устоя на малко търкал.

Извърща се леко и ми хвърля дяволита усмивка.

— Искан да видя какво представлява този убиец на призраци.

Нелепо е, но част от мен иска да ѝ се обяснява, да кажа, че не съм във форма заради часовата разлика и умората от полета, че съм спал само час. Но не ми е работа да я впечатлявам. Не бива да ми пука. Просто наперената ѝ усмивка ме кара да го искам.

Улицата, по която вървим сега, ми е много по-позната от предишните. Минаваме покрай къщи с тухлени огради и ниски, железни врати, добре окастрени живи плетове между тях и хубави коли паркирани отпред. Бели и жълти светлини се процеждат през дръпнати завеси, а покрай основите има лехи от цветя, чашките още не са се затворили за през нощта.

— Тук сме — казва тя и спира толкова рязко, че почти се блъскам в гърба ѝ.

Една трапчинка в бузата ѝ ми казва, че го е направила нарочно. Това момиче бързо се набира по последните ми нерви. Но когато ми се усмихва, трябва с усилие да държа мирни крайчетата на устата си. Вдига резето и задържа вратата да минем с изопачен жест на гостоприемство. Спирам за секунда, само колкото да отбележа, че къщата на Гидиън не се е променила много, а може би дори изобщо. После тя изприпква до входната врата, за да я отвори. Влиза, без да чука.

Намъкваме се в антрето на Гидиън, като вдигаме достатъчно шум, за да накараме стадо водни биволи да се изчервят, куфарите ни се блъска в стените, а обувките ни скърцат по дървения под. Пред нас, през тесен коридор, се вижда кухнята. Мервам чайник на печката, блъващ пара. Чакал ни е. Гласът му стига до мен, преди да видя лицето му.

— Намери ги най-после, а миличка? Точно щях да звъня на „Хийтроу“ да запитам какво става с полета.

— Малко се бяха ошашавили — отговаря момичето. — Но са живи и здрави.

„Не и благодарение на теб“, мисля си аз, но Гидиън излиза зад ъгъла и това да го видя на живо — за пръв път от нещо като десет години — ме спира на място.

— Тезеус Касио Лоууд.

— Гидиън.

— Не трябваше да идваш.

Преглъщам. Напредналата възраст не е отнела нищо от тежестта на гласа му, нито от стоманата в гръбнака му.

— Откъде знаеше, че идвам? — питам аз.

— По същия начин, както знам всичко — отговаря той. — Имам шпиони навсякъде. Не забеляза ли как се движат очите на картините в къщата ти?

Не знам дали да се усмихна или не. Беше шега, но не звучеше като такава. Не съм бил тук от повече от десет години, а имам чувството, че всеки момент ще ме изритат.

— Тъ, аз съм Томас Сабин.

Браво, Томас. Гидиън може да издържи само няколко секунди преди английските му маниери да го превземат. Приближава се и стиска ръката му.

— Този е опасен — казва момичето от кухнята, където стои със скръстени ръце.

Сега, на по-силна светлина, виждам, че е горе-долу наша възраст или малко по-малка. Очите ѝ са бързи и тъмнозелени.

— Щеше да ми пръсне сърцето. Нали каза, че той не движи с черни магове.

— Не съм никакъв черен маг или нещо подобно — казва Томас.

Изчервява се, но поне не пристъпва от крак на крак.

Гидиън най-после ме поглежда отново и не мога да преодолея импулса си да сведа поглед. Имам чувството, че минават часове, преди да въздъхне уморено и да ме придърпа в прегръдка. Годините не са отнели и силата на хватката му. Но е странно да съм достатъчно висок, че главата ми да е над рамото му, а не притисната в стомаха му. Някак ми е тъжно, но не знам точно защо. Може би защото е минало толкова много време. Когато ме пуска, в очите му виждам обич, която стиснатата му челюст не успява съвсем да замаскира. Но се опитва.

— Същият си — казва той. — Само малко издължен. Ще трябва да простите на Джеси.

Извързва се и прави знак на момичето да дойде.

— Тя има навика да поздравява първо с юмруци.

Когато той протяга ръка, тя се настанява леко в прегръдката му.

— Тъй като предполагам, че е била твърде груба, за да го направи, ще я представя. Тезеус, това е Джестин Риърдън.

Племенницата ми.

Единственото нещо, което ми идва да кажа, е:

— Аз дори не знаех, че имаш племенница.

— Не бяхме близки — свива рамене Джестин. — Доскоро.

Гидиън ѝ се усмихва, но усмивката му е като ледена висулка. Истинска е, но и не е и ми минава през ума, че тази Джестин изобщо не е племенница на Гидиън, а му е гадже или нещо такова. Но това не е редно. От това даже леко ми се повръща.

— Ще ни оставиш ли за минутка, моля те, миличка? Сигурен съм, че Томас и Тезеус имат нужда от малко почивка.

Джестин кима и се усмихва с прибрани устни. Погледът ѝ се задържа върху мен, развеселен и преценяващ. Какво ме гледа? Всеки изглежда супер зле след презокеански полет. Когато тя си тръгва, без да каже довиждане, Томас извиква „Лека ноц“ нарочно силно след нея и извърта очи. Която и да е тя, успешно влезе в черния му списък.

След като с Томас отделяме няколко минути да се обадим на Морфран и на майка ми, да ги уверим, че сме пристигнали цели, Гидиън ни води към спалнята за гости на горния етаж, където бяхме отседнали с майка ми и баща ми, когато бях дете и прекарахме лятото с него.

— Само това ли? — казвам. — Няма ли да ме питаш защо съм тук?

— Знам защо си тук — казва мрачно Гидиън. — Можеш да се напиш в стаята за гости. А утре сутринта се връщаш у дома.

— Страхотно посрещане ни устроиха, няма що — мърмори Томас, след като качваме багажите си до спалнята за гости на втория етаж, а аз потискам усмивката си. Когато е разстроен, звучи точно като Морфран. — Дори не знаех, че има племенница.

— И аз не знаех — отговарям.

— Направо е малко ангелче.

Той е сложил куфара си до по-хубавото легло. Спалнята за гости, колкото и да е странно, изглежда пригодена специално за нас, с две отделни легла, а не едно двойно, както може да се очаква. Но нали Гидиън е знаел, че идваме.

Томас отмята завивката и сяда на леглото, изритвайки обувките си с противоположния крак.

— А какво беше това въобще? Това, което тя се опита да ми направи — питам аз.

— Някакво проклятие. Не знам. Не се среща често.

— Щеше ли да ме убие?

Ще му се да каже „да“, но е честен, дори когато не му изнася.

— Не и ако беше спряла, след като припаднеш — казва най-после той. — Но кой знае дали щеше да спре.

Тя щеше да спре. Нещо в начина, по който ни се нахвърли, в начина, по който удряше, ме кара да си мисля, че това беше само игра, проба. Усещаше се в тона на гласа ѝ и в начина, по който се предаде. Беше ѝ забавно да изгуби.

— Утре сутрин ще получим отговорите си — казвам и отмятам завивката на моето легло.

— Просто не ми харесва всичко това. И не ми е спокойно в тази къща. Няма да мога да заспя въобще. Дали да не спим на смени?

— Томас, тук никой няма да ни направи нищо лошо — казвам аз, свалям обувките си и лягам в леглото. — А и съм сигурен, че ще можеш да я спреш, ако се опита. Откъде си научил това заклинание всъщност?

Свива рамене и се намества във възглавницата.

— Морфран ме е научил на достатъчно от черното — устата му става сериозна. — Но не обичам да го използвам. Кара ме да се ядосвам и да се чувствам гадно.

Поглежда ме обвинително.

— Но, изглежда, тя няма проблем с това.

— Хайде да говорим сутринта, Томас — казвам.

Той мърмори още малко, но независимо какво казва относно безопасността ни започва да хърка точно тридесет секунди след като загасяме лампите. Тихо плъзгам камата под възглавницата си и се опитвам да направя същото.

На следващата сутрин заварвам Джестин в кухнята, когато слизам на долния етаж. С гръб е към мен, мие чинии и не се обръща, но усеща, че съм там. Днес е без каскет и около метър коси от тъмно злато се спускат по гърба ѝ. През тях минават червени кичури като панделки.

— Да ти приготвя ли нещо за закуска? — пита тя.

— Не, благодаря — казвам.

На масата има кошничка с кроасани. Взимам един и отчупвам края му.

Искаш ли масло? — пита тя и се обръща към мен.

Една голяма синина засенчва бузата ѝ. Това е от мен. Помня как я ударих и тя се преви на две. Когато се случи, не знаех коя е. Сега тази синина се вира в мен като обвинение. Но защо да се чувствам виновен? Тя ме нападна и така ѝ се пада.

Тя отива до шкафа и взима малка чинийка, масло и нож, оставя ги на масата, преди да се гмурне в хладилника за сладко.

— Съжалявам за лицето ти — казвам и махам с ръка в посока на синината.

Тя се усмихва.

— Не, не съжаляваш. Колкото и аз съжалявам за това, че спрях притока на кислород в дробовете ти. Трябваше да те проверя. И, честно казано, не бях чак толкова впечатлена.

— Имах тежък полет.

— Извинения, оправдания.

Тя се обляга на плота и пъха пръсти в гайките на колана на дънките си.

— Слушам истории за теб, откакто съм достатъчно голяма, за да слушам. Тезеус Касио, великият убиец на призраци. Тезеус Касио, в чиито ръце е оръжието. И на първата ни среща те събарям по задник на тротоара — тя се усмихва. — Но предполагам, че ако бях мъртва, щеше да е друга работа.

— Кой ти е разказвал за мен? — питам.

— Орденът на Биодаг Ду — казва тя, очите ѝ проблясват в зелено. — Разбира се, от всички настоящи членове Гидиън има най-интересните истории.

Тя откъсва парче кроасан и го натъпква в бузата си като катеричка. Орденът на Биодаг Ду. Допреди няколко дни нищо не бях чувал за тях. Сега пак се споменава името им. И то с точното произношение. С мъка скривам вълнението в гласа си.

— Орденът на кое? — казвам, пресягайки се за маслото. — На Бийдак Дюб?

Тя ми се ухилва.

— На произношението ми ли се подиграваш?

— Малко.

— Аха. Или просто се правиш на тъп?

— Малко и от това.

Ще е грешка, ако издам прекалено много. Особено като се има предвид, че това, което знам, че да го издам, клони към нула.

Джестин се обръща отново към мивката и потапя ръце в сапунената вода, за да довърши последните чинии.

— Гидиън отиде да вземе някои неща за обяд. Искаше да се върне, преди да станеш.

Дърпа тапата в мивката и избърсва ръце в кърпа.

— Виж, съжалявам, че стреснах приятеля ти. Честно казано, не смятах, че ще ми се получи при теб въобще.

Свива рамене.

— Гидиън е прав. Поздравявам с юмруци.

Аз кимам, но за Томас това няма да е достатъчно оправдание.

— Кой те научи на магия? — питам. — Орденът ли?

— Да. И родителите ми.

— Кой те научи да се биеш?

Тя повдига брадичка.

— Не ми е трябвало някой да ме учи. Някои хора просто имат дарба за това, не е ли така?

Това момиче кара стомахът ми да се свива на топка, която подскача в различни посоки. От една страна, ми казва, че това е племенницата на Гидиън и че дори само това е достатъчно, за да й имам доверие. От друга страна, един поглед ми е достатъчен да разбере, че негова племенница или не, Гидиън не може да я контролира. Никой не може. Тя си има собствен дневен ред, лъха от цялото й тяло.

На горния етаж Томас се размърдва. Стъпките му скърцат по пода и чуваме водната струя на душа. Странно ми е да съм тук. Почти като да съм извън тялото си или като да се сепвам от събуждащ сън. Повечето неща са точно както ги помня, всяка мебел е точно на мястото си. Но има други ярки разлики. Присъствието на Джестин например. Тя ходи из кухнята, почиства, бърше повърхностите с влажен парцал. Държи се като у дома си; изглежда като с Гидиън да са семейство. Не знам защо, но от тази есенция на принадлежност започва да ми липсва баща ми така, както не ми е липсвал от години.

Вратата се отваря и след няколко секунди Гидиън влита с големи крачки в кухнята. Джестин взема пазарската торба от него и започва да я разтоварва.

— Тезеус — казва Гидиън, обръщайки се към мен. — Как спа?

— Перфектно — отговарям, което е любезна лъжа.

Въпреки умората от полета и цялостното ми изтощение напрежението беше твърде голямо, за да заспя. Лежах буден, докато времето изгуби значение, слушайки тихото хъркане на Томас. Когато идваше сънят, той беше плитък и носеше заплаха със себе си.

Гидиън изучава лицето ми. Все още изглежда толкова млад. Тоест той си е стар, но не изглежда много по-стар, отколкото преди десет години, и това по моите стандарти значи млад. Навил е ръкавите на сивата си риза над лактите, а отдолу е с панталони цвят каки. Видът му е леко разпуснат, екстравагантен, като пенсиониран Индиана Джоунс. Като го гледам, ми се иска да не се налагаше да го обвинявам, че е лъжец и член на тайно общество, който ми е забил нож в гърба.

— Предполагам, че трябва да поговорим — казва той и ми прави знак да излезем от кухнята.

Когато влизаме в кабинета му, той затваря вратите след нас, а аз поемам дълбоко въздух. Казват, че миризмите оставят най-траен спомен. Вярвам го. Мозъкът ти никога не забравя характерен мирис, а дъхът на древните страници в кожени подвързии, които изпълват тази стая, определено е характерен. Погледът ми минава по рафтовете, вградени в стената и натъпкани не само с окултни книги, но и с класики като „Алиса в Страната на чудесата“, „Повест за два града“ и „Анна Каренина“, които изпъкват сред останалите. Старата стълбичка на колелца също си е тук, почива отместена в ъгъла и само чака някой да се качи на нея, за да се повози. Или за да я използва по предназначение, разбира се.

Обръщам се с огромна усмивка на лицето си, чувствам се пак на четири, но това чувство бързо се стопява, когато виждам колко надолу по носа са се спуснали очилата на Гидиън. Това ще бъде един от тези разговори, в които се казват неща, които никога не се забравят, и аз с изненада установявам, че още не съм готов за него. Би било толкова хубаво да изживея пак детските си спомени, да слушам как Гидиън разказва истории за баща ми и да ме развежда наоколо. Би било хубаво.

— Знаел си, че идвам — казвам. — А знаеш ли защо съм тук?

— Представям си, че по-голямата част от паранормалния свят знае защо си тук. Твоите търсения са толкова незабележими като препускащо стадо паникьосани слонове — той спира и намества очилата си. — Но това не отговаря съвсем на въпроса ти. Предполагам може да се каже, че знам какво преследваш. Но не точно защо си тук.

— Тук съм, за да ми помогнеш.

Той ме дарява с усмивка.

— И каква точно помощ смяташ, че мога да ти окажа.

— От този тип, че да можем с Томас да отворим врата към оня свят.

Очите на Гидиън се стрелват назад към коридора.

— Казах ти вече, Тезеус — казва внимателно той. — Че не е възможно. Че трябва да забравиш за това момиче.

— Не мога да забравя за нея. Нали Анна беше порязана при първия ритуал в къщата ѝ. Това някак си я е свързало с камата. Тя ми предава сигнали оттатък. Просто ми кажи как да я извадя оттам и всичко пак ще бъде нормално.

Или поне толкова нормално, колкото някога е било.

— Ти слушаш ли изобщо какво ти говоря? — той губи търпение. — Какво те кара да мислиш, че дори знам как се прави такова нещо?

— Не мисля, че ти знаеш — казвам.

Бъркам в задния си джоб и вадя снимката, на която са той и останалите от ордена. Дори като я гледам в ръката си, пак не ми изглежда реална. Не ми изглежда реално той да се е занимавал с нещо такова през цялото време и да не е казал нито дума по въпроса.

— Но те със сигурност.

Гидиън поглежда снимката. Не се опитва да я вземе. Не се опитва да направи нищо. Очаквах нещо различно. Да побеснее или да се опита да отрича. Вместо това той поема дълбоко дъх, сваля очилата си и потрива извивката на носа си с палец и показалец.

— Кой са те? — питам, когато ми писва да мълчим.

— Те — казва печално той — са членове на Ордена на Биодаг Ду.

— Създателите на камата — казвам.

Гидиън пак си слага очилата и уморено отива да седне зад бюрото си.

— Да — казва той. — Създателите на камата.

Така си и мислех. Но все още не мога да повярвам.

— Защо не ми каза? — питам. — През всичките тези години?

— Баща ти беше забранил. Той напусна ордена, преди да се родиш. Когато съвестта му надделя. Когато започна да решава кои призраци да убие и кои да пощади.

За момент в гласа на Гидиън избухва пламък. После изчезва и той просто изглежда съкрушен.

— Ордена на Биодаг Ду вярва, че камата е безпристрастен инструмент. И че не трябва да следва волята на някой друг. В техните очи ти и баща ти сте покварили този инструмент.

Баща ми да е покварил камата? Това са шибани глупости. Камата и нейното предназначение ме водят през целия ми живот. На баща ми му струваше неговият. Не може ли поне веднъж скапаното нещо да работи за моите цели. Имам право на това. Ние имаме право на това.

— Мога да видя какво се върти в главата ти, Тезеус. Вероятно не толкова добре, колкото твоя приятел с телепатичните способности на горния етаж, но мога да видя. Думите ми не променят решението ти. Изобщо не стигам до теб. Ордена създаде камата, за да отпраща мъртвите. Сега ти искаш да я използваш, за да върнеш тук едно мъртво момиче. Дори да е възможно, те по-скоро биха унищожили ножа, отколкото да допуснат това да се случи.

— Трябва да го направя. Не мога да я оставя да страда там, без да съм опитал — преглъщам с мъка и стискам зъби. — Обичам я.

— Тя е мъртва.

— За мен това не значи същото като за другите хора.

Лицето му постепенно става безизразно, което ме притеснява. Изглежда като човек на разстрел.

— Беше толкова малък, когато последно идва тук — казва той. — Единственото нещо, което занимаваше редовно главицата ти, беше дали майка ти ще ти даде втора порция ябълков сладкиш.

Очите му се спират на стълбичката на колелца. Представя си ме на нея, как се смее, докато той ме тика покрай рафтовете.

— Гидиън. Вече не съм дете. Дръж се с мен, както би се държал с баща ми.

Но това е грешна реплика и той присвива очи все едно съм го ударил през лицето.

— Не мога да се занимавам с това сега — казва той колкото на мен, толкова и на себе си.

Маха с ръка да изляза и начинът, по който се свива изгърбен в стола, кара част от мен да иска да го остави да си почине. Но писъците на Анна завинаги ще звучат в ушите ми.

— Нямам време за това — казвам, но той затваря очи. — Тя ме чака.

— Тя е в ада, Тезеус. Времето не значи нищо за нея. Дълго, кратко. Болката и ужасът са постоянни и това колко минути или часове ще ѝ спестиш ще се окаже без значение.

— Гидиън...

— Остави ме да си почина — казва той. — Всичко, което мога да ти кажа, е маловажно. Не разбираш ли? Не съм ти пращал тази снимка. Ордент ти я е пратил. Те искат да си тук.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Вратата се затваря леко след мен. Изненадан съм, защото искам да я тресна, да я извадя от пантите. Но Гидиън все още е в кабинета си, умислен в тишина, а може би дори подремва и гласът му в главата ми казва, че ако започна да правя такива номера, няма да ми се получи.

— Как мина? — пита Томас, като подава глава от кухнята.

— Той заспа — отговарям. — Как мислиш, е минало?

Като влизам в кухнята, намирам Томас и Джестин, седнали заедно на масата, да си делят един нар.

— Той е стар, Кас — казва тя. — Вече беше стар, когато ти последно беше тук. Няма нищо необичайно в това да подремне.

Тя загребва с лъжица от червените семена и дъвче внимателно. Вдясно от мен Томас ръфа неговата половина от нара и плюе семки в празна чаша от кафе.

— Не сме прекосили цял океан, за да си топнем петите в Темза и да се качим на „Окото“^[1] — казва остро той.

Първоначално мисля, че го казва в моя защита, но не. Той наистина изглежда мрачен и кисел; все още мократа му от душа коса му придава вид на полуудавена котка.

— Хей — обаждам се аз. — Недей да отхапваш главата на Джестин. Не е виновна тя.

Томас извива устна, а Джестин се усмихва.

— Това, което ви трябва на вас двамата, е малко да се разсеете — казва тя и става от масата. — Хайде. Докато се върнем, Гидиън ще е станал.

Някой трябва да обясни на Джестин, че разсейването работи само ако не знаеш, че се опитват да те разсеят. Трябва да се обясни и на Томас, защото той сякаш не обръща внимание на нищо друго, освен на нея; говорят оживено за астрални проекции или нещо такова. Не съм съвсем сигурен. Разговорът смени посоката си поне шест пъти, откакто излязохме от метростанцията на Лондон Бридж, а аз не си направих труда да следя темите. Джестин го спечели с приказки за

вещерство. Фактът, че тя е привлекателно момиче, също не пречи. Кой знае, може пък да му помогне да преживее Кармел.

— Кас, хайде по-бързо — тя се пресяга и ме дърпа за ризата, за да вляза в крачка с тях. — Почти стигнахме.

Там, където почти сме стигнали, е Тауър ъф Лондон, замъкоподобна крепост, кацнала на северния бряг на Темза. Туристическо и историческо място, арена на множество мъчения и екзекуции, от лейди Джейн Грей до Гай Фокс. Като я гледам, докато минаваме по Тауър Бридж, се чудя колко ли писъци са чули тези каменни стени. Чудя се колко ли кръв е попила в земята. Имали навика да слагат отрязани глави на пики по моста и да ги държат там за показ, докато сами не паднат в реката. Поглеждам кафеникавата вода долу. Някъде под повърхността старите кости още се опитват да се измъкнат от тинята.

Джестин ни купува билети и влизаме. Тя казва, че няма нужда да чакаме гид; била е достатъчно пъти тук, за да си спомня интересните неща. Следваме я, докато ни развежда и ни разказва истории за дебелите, черни гарвани, които подскачали по моравата.

Томас слуша, усмихва се и задава любезни въпроси, но историята не го вълнува чак толкова. Десет минути след като влизаме, го забелязвам да се взира с копнеж в русата коса на Джестин с гузен израз на лицето. Напомня му за Кармел, а нямат общо; косата на Джестин е пронизана от кичури огненочервено. Изобщо не прилича на Кармел наистина. Очите на Кармел са топли и кафяви. Тези на Джестин са като зелени топчета. Красотата на Кармел е класическа, а тази на Джестин е най-вече, просто зашеметяваща.

— Кас, ти слушаш ли изобщо? — тя се усмихва, а аз прочиствам гърло.

Зяпах я.

— Не съвсем.

— Бил си тук преди?

— Веднъж. Онова лято, като му бяхме на гости, Гидиън ни доведе с майка ми. Не се обиждай. И тогава ми беше доста скучно.

Като си губя времето така и съзнанието ми се обръща към Анна. Във въображението ми тя страда и аз страдам с нея. Представям си най-лошото, всяка възможна болка, за да измъчвам себе си. Това е

единственото наказание, с което мога да бъда съпричастен, докато не я извадя оттам.

Зад нас един от гидовете, облечен в традиционни червени одежди със златни пайети, води група посетители и се напъва с остроумни шеги, които предизвикват добродушен смях в гърлата им, същите шеги, които казва по десет пъти на ден. Джестин ме гледа безмълвно. След няколко секунди пак ни повежда нагоре в Бялата кула.

— Нямаше ли къде да отидем с по-малко стъпала? — пита Томас след третия етаж.

Пълно е с щитове и статуи на коне и рицари с ризници и брони. Децата ахкат и охкат и сочат с пръсти. Родителите им също. Цялата кула вибрира от стъпки и възклицания. Задушно е от юнската жега и от наличието на прекалено много тела, а жуженето на мухи се чува ясно.

— Чуваш ли това жужене? — пита Томас.

— Мухи — отговарям, а той ме поглежда.

— Да, ама къде ги тия мухи?

Оглеждам се наоколо. Жуженето е толкова силно, все едно сме в плевня, но наоколо не се виждат никакви мухи. А и никой друг не го забелязва. А има и миризма, накъртваща и металическа. Навсякъде бих я познал. Стара кръв.

— Кас — казва приглушено Томас. — Обърни се.

Когато се обръщам, виждам витрина, в която са изложени стари, използвани оръжия. Не са почистени, а са покрити със засъхнала кръв и парчета плът. От шиповете на един голям боздуган виси парче скалп с коса. С него са разбили нечия глава. Жуженето на мухите фантоми кара Томас да маха с ръце във въздуха, въпреки че те не са истински. Като поглеждам наоколо, виждам, че остатъкът от изложбата е същата работа. Витрина след витрина, пълни с бойни реликви, изпръскани с кръв. Под бронята на един рицар се е показало тънко, навито, розовеещо черво. Инстинктивно пипвам камата в джоба си и усещам как Джестин слага ръка на гърба ми.

— Недей пак да вадиш това нещо — казва тя.

— Какво става тук? — питам. — Не беше така, като влязохме.

— Наистина ли за това са използвани тези оръжия? — пита Томас. — Това реално ли е?

Джестин оглежда кървавата експозиция и свива рамене.

— Не знам. Съвсем възможно е. Но може и да не е. Може да е просто шоу, безсилният гняв на десетки мъртъвци бушува в това място като неспирен поток. Толкова са много, че нямат отделни гласове. Вече нямат представа кои са. Това е единственото им проявление.

— Кас, ти помниш ли такова нещо, като си бил тук преди? — пита Томас.

Клатя глава.

— Аз мислех, че веднага тук си дошъл — казва Джестин. — Но може тогава да не са се показали. Повечето хора не ги виждат, разбира се, но последния път, като бях тук, едно малко момиченце влезе и веднага се заплака. Никой не можеше да я утеши. Тя не каза защо плаче, но аз знаех. В крайна сметка мина през цялата стая със семейството си, плачейки, докато те се опитваха да я развеселят, като я караха да погледне изкормения рицар.

Томас преглъща.

— Това е гадно.

— Ти кога ги видя за пръв път? — питам.

— Родителите ми ме доведоха тук, като бях на осем.

— Плака ли?

— Никога — казва тя и повдига брадичка. — Но аз разбирах.

Тя накланя глава към вратата.

— Е, искате ли да се запознаете с кралицата?

Кралицата е в параклиса. Седи най-вляво на първия ред, безмълвна. Тъмна кафява коса се спуска по гърба ѝ, стойката ѝ е изправена, пристегнатата от корсаж. Дори оттук, от петнадесет метра разстояние, се вижда ясно, че е мъртва.

Параклисът е празен, има дупка между туристическите обиколки, а една млада двойка току-що приключи снимането на витражите, преди да влезем. Сега сме сами.

— Не знам коя кралица е — казва Джестин. — Повечето казват, че е призракът на Ан Болейн, втората жена на Хенри VIII. Но може и да е лейди Джейн Грей. Не говори. И не прилича на нито един от портретите.

Странно е. Пред мен седи мъртва жена като десетки други мъртви жени, които съм виждал. Но тази е кралица, и то някоя известна. Ако е възможно да те обземе моментна звездомания по мъртвите, предполагам, че това е, което ми се случва.

Джестин отива в дъното на параклиса, при вратата.

— Тя отговаря ли? — питам аз.

Малко вероятно. Не е телесна; ако беше, щеше да е видима за всички, а двойката, която правеше снимки, нямаше никаква представа, че е в компанията на знаменитост. Чудя се обаче дали няма да се появи на няколко от проявените им снимки и да им предостави интересна история, която да разказват на приятелите и съседите си.

— На мен не ми е отговаряла — казва шепнешком Джестин, а кралицата се обръща бавно към мен.

Движението ѝ е царствено или пък просто внимателно. А може би и двете. Балансира отрязаната глава на врата си. По раната има само кръв, но има и още нещо. Чувам шумоленето на роклята ѝ по пейката. Вече не е само пара. Никога не съм виждал портретите, за които говори Джестин, така че не мога да кажа нищо за прилика. Но жената пред мен е почти момиче. Тя е миниатюрна, с тънки устни и бледа. Но очите ѝ са красиви, тъмни и ясни. В нея има деликатно достолепие и се чете лека изненада. Така би реагирала всяка кралица, ако изведнъж ѝ представят момче с измачкани дрехи, чиято коса пада в очите.

— Трябва ли да се поклоня или нещо такова? — питам с ъгълчето на устата си.

— Според мен трябва да побързаш — казва Джестин, поглеждайки през вратата. — Следващата група ще се намъкне тук след две минути.

С Томас си разменяме погледи.

— Да побързам с какво? — питам.

— Да я пратиш по пътя — прошепва Джестин и извива вежди. — С камата.

— Тя убила ли е някого? — пита Томас. — Наранила ли е някого?

Съмнявам се. Съмнявам се дори да е изплашила някого. Не мога да си представя как това момиче, някогашна кралица, дори е намекнала за заплаха към някого. Тя излъчва мрачна тържественост и по странен начин изглежда в покой. Трудно ми е да го обясня, но мисля, че цялата концепция би ѝ се сторила груба и не на място. Мисълта да я промуша или да я „пратя по пътя“, както явно го нарича Джестин, ме кара да се изчервя.

— Да се махаме — промърморвам и тръгвам към вратата.

С периферното си зрение виждам как Томас прави скован реверанс и тръгва след мен. Обръщам се назад още веднъж. Кралицата вече не ни гледа. Тази църква е нейният дом и тя няма интерес към живите, само крепи глава на нащърбения си врат.

— Пропускам ли нещо? — пита Джестин, като излизаме на въздух.

Водя ги бързо към изхода. Гидиън сигурно вече е станал, а и не издържам повече на това място.

— Хей — казва тя и хваща ръката ми. — Обидих ли те? Нещо нередно ли направих?

— Не — казвам.

Вдишвам и издишвам дълбоко. Тя е нетактична и доста своенравна. Но се опитвам да си спомня, че вече се извини веднъж: за навика си да поздравява първо с юмруци, без да мисли предварително.

— Просто... аз не „пращам призраците по пътя им“, освен ако не са заплаха за живите.

Изражението на лицето ѝ е на искрена изненада.

— Но това не е твоята задача.

— Какво?

— Ти си инструментът. Камата е в ръцете ти. Но нейната воля е важна. Не твоята. А камата не прави разграничения.

Спрели сме пред стълбите до изхода, лице в лице. Тя каза тези думи убедително. Вярва в тях. Вероятно в главата ѝ е втълпявана тази доктрина, откакто се помни. Начинът, по който ме гледа, право в очите, ме предизвиква да ѝ кажа другата версия. Въпреки че едва ли ще промени мнението ѝ.

— Ами, тя е в моите ръце, както казваш. И моята кръв е в острието. Значи, щом ми принадлежи, сега камата прави разграничения.

— Чакайте малко — казва Томас. — Тя да не е членка на...

— Членка на Ордена на Еди к'во си. Да, мисля, че е.

Джестин повдига брадичка. Дори не се е опитала да покрие с нещо синината на бузата си. Няма грим, няма нищо. Но не я носи и като значка за храброст.

— Ами, разбира се, че съм — казва тя с усмивка. — Кой мислиш ти изпрати снимката?

На Томас леко му пада ченето.

— Не те ли беше страх, че чичо ти ще побеснее? — питам аз.
Джестин свива рамене. Мисля, че го прави по-често и от мен.

— Ордентъ реши, че ти е време да разбереш — казва тя. — Но не се ядосвай на Гидиън. Той не е истински член от десетилетия.

Сигурно се е отлъчил заедно с баща ми.

— Щом той вече не е член, тогава какво ще правим? — пита Томас.

— О, не бих се тревожила за това — отговаря Джестин. — Ние ви чакахме.

Изправен в кабинета си, Гидиън се взира в трима ни дълго време. Най-накрая погледът му се спира върху Джестин.

— Какво си им казала? — пита той.

— Нищо, което вече не знаеха — отговаря тя.

Усещам как Томас ми хвърля поглед, но не се обръщам към него. Това само би добавило към зашеметяването, като по Хичкок, което бавно лази по гърлото ми, откакто излязохме от Тауър. Става дума за усещането, че не ние командваме парада. Явно всеки знае повече от мен и започва да ми писва да съм в плиткия край на информационния басейн.

Гидиън поема дълбоко дъх.

— Това е последният шанс за път назад, Тезеус — казва той, свел поглед към бюрото.

И е прав, както обикновено. И аз го усещам. Усещам го, откакто реших да дойда тук. Но ето ни. Това е последният момент, последната секунда, в която мога да се обърна и с Томас да се приберем в Тъндър Бей, без нищо да се промени. Ние ще си продължим, каквито сме, а Анна ще остане, където е.

Поглеждам Джестин. Свела е поглед, но по лицето ѝ е изписано едно странно изражение, сякаш е наясно с всичко. Сякаш знае, че вече сме подминали последния завой няколко държави по-рано.

— Просто ми кажи — започвам. — Какво точно представлява Ордентъ на... на черния кинжал?

Джестин се мръщи на свободния ми превод, но не съм в настроение да си кълча езика с келтски.

— Те са потомците на тези, които са създали камата — отговаря Гидиън.

— Като мен — казвам аз.

— Не — казва Джестин. — Ти си потомък на война, когото са обвързали с камата.

— Това са потомците на тези, които са усвоили силата — казва Гидиън. — Магьосници. Наричали ги друиди или пророци. Сега нямат име.

— И ти си бил един от тях? — питам, но той клати глава.

— Не и по традиционния начин. Вкараха ме, след като се сприятелих с баща ти. Семейството ми има връзки с тях, разбира се. Повечето стари семейства имат; просто почти всичко е размито и опорочено от хилядите изминали години.

Той клати глава, отнася се нанякъде. Говори сякаш тези от ордена текат от чешмата, но аз за последните седемнадесет години не съм чувал за тях.

Чувствам се сякаш са ми завързали очите и са ме въртели, а после са махнали превръзката и са ме блъснали на светло. Никога не ми е хрумвало, че съм аутсайдерът на един древен клуб. Мислех, че аз съм клубът. Аз. Моята кръв. Моят нож. Точка.

— Ами камите на снимката, Гидиън? Само реквизит ли са? Или има и други като моята?

Гидиън протяга ръка.

— Може ли да ми я дадеш, Тезеус? Само за момент.

Томас клати глава, но няма проблем. Винаги съм знаел, че Гидиън има тайни. Сигурно има много повече от това. Но това не значи, че му нямам доверие.

Бъркам в задния си джоб, вадя камата от ножницата, превъртам я леко в ръката си и слагам дръжката в дланта на Гидиън. Той я взима с тържествен вид и се обръща към шкафа от тъмен дъб. Отварят се и се затварят чекмеджета.

С гърба си скрива какво прави, но все пак виждам как проблясва стомана. Когато се обръща към нас, държи поставка, а на нея има четири ножа, всичките еднакви. Точни копия на моята кама.

— Това са традиционните ками на ордена — казва Гидиън. — Малко по-ценни са от пет в пакет за долар, както бихте казали вие, но... не. Не са като твоята. Няма други като твоята.

Той прави знак на Джестин и я приканва с пръст. Когато тя се приближава, на лицето ѝ е изписано такова благоговение, че почти се изсмивам. Но същевременно се чувствам и леко засрамен. Тя гледа с

такова... уважение. Не знам дали някога съм гледал камата по този начин.

Гидиън слага поставката на ръба на бюрото си и пренарежда камите, разбърква ги като в игра на „тука има — тука няма“. Когато Джестин застава пред поставката, той изправя гръб и ѝ казва да избере истинската.

Въпреки че камата ми няма забележки по външния си вид, няма счупено или одрано по нея, което да я отделя от другите, аз веднага знам коя е. Третата от ляво на дясно. Усещам го толкова силно, все едно ми маха. Джестин няма представа, но зелените ѝ очи проблясват пред изпитанието. След като няколко пъти поема дълбоко дъх, протяга ръка и започва да я движи наляво-надясно над поставката. Пулсът ми се учестява, когато се поколебава над грешната. Не искам да избере правилната. Знаем, че е дребнаво, но не искам.

Тя затваря очи. Гидиън е затаил дъх. След тридесет напрегнати секунди очите ѝ рязко се отварят и тя се усмихва, преди да се пресегне и да вземе моя нож от поставката.

— Браво — казва Гидиън, но не звучи доволен.

Джестин кима и ми връща ножа. Вкарвам го в ножницата и се опитвам да не изглеждам като дете, на което са счупили играчката, докато го правя.

— Това беше забавно — казвам, — но какво общо има с всичко останало? Виж, знае ли орденът как може да се мине от другата страна, или не?

— Разбира се, че знаят — отговаря Джестин. Лицето ѝ е пламнало след парти трика, който използва, за да разпознае камата ми. — Правили са го и преди. Ще го направят пак за теб, ако си готов да платиш цената.

— Каква цена? — питаме в един глас с Томас.

Но те двамата си държат езика зад зъбите, не обръщат внимание на въпроса, все едно не е бил зададен.

— Ще се свържа с тях — казва Гидиън и когато Джестин го поглежда, той го повтаря отново, по-твърдо.

Не гледа към мен и за момент вместо това насочва вниманието си към фалшивите ками, бърше ги с мек парцал, сякаш са много важни, преди да ги върне по чекмеджетата.

— Върви да си починеш, Тезеус — казва той, натъртвайки, че явно ще имам нужда.

Горе в стаята за гости с Томас седим мълчаливо на леглата си. На него не му харесва всичко това. И не го виня. Но не съм дошъл чак дотук, за да си тръгна с празни ръце. Тя все още ме чака. Все още чувам гласа ѝ и писъците ѝ.

— Какво мислиш, че ще направи орденът? — пита той.

— Ако имаме късмет, ще ни помогне да отворим врата към ада — отговарям.

Ако имаме късмет. Ха-ха. Каква ирония.

— Тя каза, че ще има цена. Откъде знае? Имаш ли представа каква може да е?

— Нямам. Но винаги има цена; знаеш това. Нали вие, вещиците, все така приказвате? Давай и вземай, да има баланс, три кокошки за половин кило масло?

— Никога не съм говорил за бартеросване на селскостопански продукти — казва той, но усещам усмивката в тона му.

Може би утре трябва да го изпратя у дома. Преди да го изложи на опасност или да го забъркам в нещо, което според казаното тази вечер, изглежда, си е само моя работа.

— Кас?

— Да.

— Не мисля, че трябва да се доверяваш на Джестин.

— Защо не? — питам.

— Защото — казва тихо той, — когато бяхме долу и тя трябваше да посочи камата ти, тя си мислеше колко много я иска. Мислеше си, че ѝ принадлежи.

Премигвам. „И какво от това?“, е автоматичната ми реакция. Това е непостижимо желание. Фантазия. Камата е моя и винаги ще бъде.

— Томас?

— Да?

— Ти щеше ли да различиш коя е моята кама?

— Никога — казва той. — Никакъв шанс.

[1] „Окото на Лондон“ — популярното име на виенското колело близо до брега на реката. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

С Анна седим на кръгла дървена маса и се взираме напред в безкрайна поляна от дълги стръкове зелена трева, недокоснати от остриета на косачка. Бели и жълти цветове на бурени и диви цветя, събрани тук-таме на групички, се поклащат от полъха на вятър, който не усещам. Седим на веранда, може би тази пред нейната къща.

— Обичам слънцето — казва тя, а то определено е красиво, ярка бяла светлина, която залива тревата и превръща стръковете в сребристи бръсначи.

Но не топли. Не усещам тялото си, не усещам стола или пейката, на която трябва да седим, а ако обърна глава да погледна по-далеч от лицето ѝ, там няма да има нищо. Зад нас няма къща. Само идеята за къща в съзнанието ми. Всичко това е в съзнанието ми.

— Не се случва често — казва тя и най-после я виждам.

Гледната ми точка се сменя и ето я там, лицето ѝ е в сянка. Тъмна коса се спуска неподвижно по раменете ѝ, освен няколко тънки кичура около шията ѝ, които се извиват от полъха на вятъра. Протягам ръка през масата, сигурен, че няма да я стигна или че скапаната маса ще се разтегли, но дланта ми погалва рамото ѝ и усещам черната ѝ, студена коса между пръстите си. Облекчението, което чувствам, когато я докосвам, е толкова силно. Тя е в безопасност. Цяла. Слънцето милва бузите ѝ.

— Анна.

— Виж — казва тя и се усмихва.

Сега има дървета, ограждащи поляната. Между стволите се вижда фигурата на елен. Ту се появява, ту изчезва между дърветата, тъмна фигура, като от рисунка с въглен. После изчезва, а Анна е до мен. Твърде близо, за да е от другата страна на масата. Цялата дължина на тялото ѝ е притисната в моето.

— Това ли можехме да имаме? — питам аз.

— Това е, което имаме — отговаря тя.

Поглеждам ръката ѝ и избутвам едно бръмбарче, което пълзи по нея. То пада по гръб и мяха с крачка. Обгръщам я с ръце. Целувам рамото ѝ, извивката на врата ѝ. Върху дъските на пода бръмбарчето се е превърнало в люспа, в празна обвивка. Шест свити крака лежат откъснати до него. Кожата ѝ, докосваща бузата ми, е хладно успокоение. Искам да остана тук завинаги.

— Завинаги — прошепва Анна. — Но каква ли ще е цената?

— Какво?

— Какво ще поискат те? — повтаря тя.

— Те? — питам и я обръщам към мен в прегръдката си.

Плътта ѝ е твърда, а ставите са хлабави и крайниците висят. Тя се свива на пода и аз виждам, че е дървена марионетка, в рокля от сива хартия. Лицето не е нарисувано и е празен овал, на него има само една дума, черна, прогорена дълбоко в дървото.

ОРДЕН.

Събуждам се наполовина изпаднал от леглото, ръката на Томас е на рамото ми.

— Добре ли си, пич?

— Кошмар — промълвявам. — Леко стряскащ.

— Леко стряскащ? — Томас стиска ръба на одеялото ми. — Не знаех, че е възможно един човек да произведе такова количество пот. Ще ти донеса чаша вода.

Сядам в леглото и светвам нощната лампа.

— Няма нужда, добре съм.

Но не съм, а според изражението на лицето му на него поне това му е ясно. Имам чувството, че може да повърна или да се разкрещя, или и двете едновременно.

— Анна ли беше?

— В последно време винаги е Анна.

Томас не казва нищо и аз свеждам поглед към пода. Това беше само съм. Просто кошмар, каквито съм имал цял живот. Не значи нищо. Не може да значи. Анна не знае нищо за ордена; тя не знае нищо за нищо. Всичко, което тя вижда и чувства, е болка. Когато си мисля за нея, затворена там с останките от обиамана, ми се иска да удриям нещо, докато не остане здрава кост в ръцете ми. Тя изстрада десетилетия в плен на проклетие и все пак някак си успя да се съхрани, но това ще я

пречупи. Ами ако не ме познае, ако забрави коя е тя самата, докато стигна до нея? Ами ако вече не е човек?

Каква ще е цената? Размяна? Ще го направя. Аз ще...

— Хей — казва рязко Томас. — Тая няма да стане. Но ще я извадим оттам. Обещавам.

Той се пресяга и ме разтърсва.

— Не си мисли такива глупости.

Леко се усмихва.

— Или поне не ги мисли толкова сериозно. Заболява ме главата.

Поглеждам го. Косата му е разделена на път: лявата страна е пригладена, дясната стърчи нагоре. Прилича на Съблезъб от „Х-мен“. Но е напълно сериозен, когато обещава, че ще докараме нещата докрай. Изплашен е, на практика ще се напикае от страх. Но Томас винаги е изплашен. Важното е, че неговият страх не прониква дълбоко в него. Не го спира да прави това, което трябва да направи. И не значи, че не е смел.

— Ти си единственият, който изцяло ме подкрепяше в това — казвам. — Защо го правиш?

Той свива рамене.

— Не мога да говоря от името на останалите. Но... тя е твоята Анна — той пак свива рамене. — Обичаш я, нали? Тя е важна за теб. Виж...

Прокарва бързо ръка по лицето и щръкналата си коса.

— Ако беше... ако беше Кармел, щях да искам да направя същото като теб. И щях да очаквам да ми помогнеш.

— Съжалявам за това с Кармел — казвам, но той отново маха с ръка.

— Не го очаквах никак си. А май изглежда, че трябваше. Май трябваше да осъзная, че тя всъщност не...

Той се отнася и се усмихва тъжно. Мога да му кажа, че това няма нищо общо с него. Мога да му кажа, че Кармел го обича. Но това няма да направи нещата по-лесни, а и той едва ли ще ми повярва.

— Така де, та затова ти помагам — казва той и изправя гръб. — Какво? Да не си мислил, че е само заради теб? Че просто така ме вдъхновяваш?

Смея се. Следите от кошмара избледняват в кръвта ми. Но дървеното лице и прогорените букви, разтеглени по него, ще ми се

привиждат още дълго време.

Мисля, че единствената причина Джестин да е в тази къща е закуската. Миризмата на пържени яйца е обзела целия долен етаж и когато влизам в кухнята, заварвам шведска маса: овесени ядки, два вида яйца (бъркани и на очи), бекон и запържен колбас, кошница плодове, препечен хляб и целия арсенал от желета на Гидиън (включително едно зеленчуково, което наричат „Мармайт“ — гадост).

— Да не би с Гидиън тайно да въртите хотел с ресторант? — питам и тя ми се усмихва накриво.

— Понеже той пуска всеки през вратата си. Не, просто обичам да готвя и ми харесва да го храня. Но не сядай още — казва, насочва една лъжица към мен. — Той е в кабинета си и се готви да тръгне. Хубаво ще е да му пожелаеш на добър път.

— Защо? Той в опасност ли е?

Очите на Джестин не издават нищо, не потрепва дори. Разумът ми казва, че не е редно да я харесвам. Но я харесвам въпреки това.

— Добре — казвам след секунда.

В кабинета е тихо, но когато отварям вратата, той е там, зад бюрото си, тихо отваря чекмедже и рови в съдържанието му. Хвърля ми само един бърз поглед, който не прекъсва решителното и концентрирано движение на ръцете му.

— Ти тръгваш утре — казва Гидиън. — Аз тръгвам днес.

— Закъде?

— Ордена, разбира се — отговаря кратко той.

Но това вече го знаех. Имах предвид къде в географски смисъл. Но той сигурно ме разбра.

Гидиън отваря друго чекмедже и събира фалшивите ками от ковчеже, облицовано с червено кадифе. Вкарва всяка една в кожена ножница, после в копринена торбичка, която завръзва и слага внимателно в отворения си куфар. Дори не го бях забелязал, сложен върху стола.

Едно странно успокояващо усещане отпуска възли в мускулите ми, които са били схванати от седмици. От месеци. Успокоението да имам шанс, да виждам за момент една малка светлинка в тунела.

— Джестин е направила закуска — казвам. — Нали ще имаш време да хапнеш, преди да тръгнеш?

— Не много.

Ръцете му треперят, когато слага няколко сгънати ризи най-отгоре в куфара.

— Ами...

Не знам какво да кажа. Треперенето на ръцете му ме притеснява. Показва възрастта му, а начинът, по който се е навел, докато си стяга багажа, също не помага; създава впечатление, че е прегърбен.

— Обещах на баща ти — прошепва той. — Но ти щеше да продължиш да настояваш. Не се отказваш. Метнал си се на него. И на двамата си родители всъщност.

Започвам да се усмихвам, но той не го казва като комплимент.

— Защо не тръгваме заедно? — питам, а той ме поглежда изпод вежди.

„Ти започна всичко това“, казва погледът му. Но няма да се поддавам, няма да се сдухвам. Няма да му позволя да види, че ми е нервно за това, в което се забърквам.

— А как се стига дотам? Далече ли е?

Когато ги задавам, въпросите звучат нелепо. Сякаш очаквам да се качим на метрото и след четири спирки да се озовем на прага на друидския орден. Но пък може и точно така да е. Нали сме в двадесет и първи век. Да видим една дружина дъртаци в кафяви роби би било не по-малко странно.

— Джестин ще те заведе — отговаря Гидиън. — Тя знае как.

Въпроси разкъсват съзнанието ми и бързат да ме вкарат в мечти и догадки. Представям си какво ще открия за ордена. Представям си Анна, как стигам до нея през врата, пресичаща измеренията. Дървеното лице на марионетката се появява за момент, издълбано с черни букви, които се набиват в очите ми като в стряскащ кадър от евтин филм на ужасите.

— Тезеус.

Вдигам поглед. Сега Гидиън е изправил гръб, а куфарът е затворен.

— Това не беше моят избор — казва той. — В момента, в който се появи тук, ми върза ръцете.

— Ще бъде тест, нали? — питам, а Гидиън свежда поглед. — Колко е страшно? Какво ще ни чака там, докато пътуваш в частно купе или на задната седалка на някой ролс-ройс и даваш инструкции на шофьора?

Не си дава вид, че го е грижа. Всъщност навива джобния си часовник.

— А не се ли тревожиш за Джестин?

Гидиън вдига куфара си.

— Джестин — изсумтява той и минава покрай мен. — Джестин може да се грижи за себе си.

— Тя не ти е племенница, нали — казвам тихо.

Той спира точно преди да отвори вратата.

— Каква е тогава? Коя е тя наистина?

— Не се ли сети вече? — пита той. — Тя е момичето, което са обучили, за да те замести.

— Наденицата е невероятна — казва Томас с пълна уста.

— Бангърс — поправя го Джестин. — Казваме им бангърс^[1].

— Защо, по дяволите, им викате така? — пита Томас и изглежда леко отвратен, макар че омиа остатъка.

— Не знам — смее се Джестин. — Просто така.

Не ги слушам много. Просто тъпча неща в устата си с движения на робот, като се опитвам да не зяпам Джестин. Начинът, по който се усмихва, този непринуден смях, как успя да спечели Томас въпреки подозренията му, как всички тези неща се връзват с думите на Гидиън? В смисъл тя е... готина. Не крие информация от нас, не ни излъга. Държи се сякаш дори не си заслужава да ни лъже. А и изглежда я е грижа за Гидиън, въпреки че очевидно е лоялна към ордена.

— Натъпках се — заявява Томас. — Ще взема душ.

Става от масата, но се спира с печално изражение.

— Но първо ще ти помогна да почистиш.

Джестин се смее.

— Отивай — казва тя и плясва ръката му, която се протяга да вземе чинията. — С Кас ще измием чиниите.

След като се уверява, че тя е сериозна, той ме поглежда, свива рамене и се втурва по стълбите.

— Той май не се тревожи от всичко това — изказва наблюдение Джестин, докато вдига чиниите и ги носи към мивката. И е права. Не изглеждаше разтревожен. — Той винаги ли е толкова... безстрашен? Откога е с теб?

Безстрашен? Никога не бих определил Томас като безстрашен.

— От известно време — отговарям. — Може би просто започва да свиква.

— Ти свикнал ли си?

Въздъхвам и ставам да прибера конфитюрите и желетата в хладилника.

— Не. Не се свиква с това.

— Какво е усещането? В смисъл винаги ли те е страх?

Тя е с гръб към мен, когато задава въпроса. Моята заместничка се опитва да изкопчи информация от мен. Сякаш ще ѝ бъда наставник или нещо такова, да я обуча, след като си подам двуседмичното предизвестие. Поглежда ме през рамо с очакване. Вдишвам дълбоко.

— Не. Не точно страх. Но винаги си нащрек. Малко като да си на местопрестъпление. Интерактивно е.

Тя се киска. Вързала е косата си, за да не влиза в мивката, и тя се спуска по гърба ѝ като дълго, златночервено плетено въже. Кара ме да си мисля за вечерта, когато дойдохме, когато ни нападна. Може да се наложи пак да вляза в схватка с това момиче и да го победя.

— Защо се усмихваш? — пита тя.

— Не, нищо — казвам. — Не си ли имала работа с призраци досега? Ордент трябва да те е научил.

— Мисля, че съм виждала достатъчно. И съм готова за въргал, ако ми излязат насреща.

Тя изплаква една чаша и я слага на сушилника за съдове.

— Но не и колкото теб.

Отново потапя ръце в сапунената вода и извиква.

— Какво?

— Порязах си пръста — промърморва тя и вдига ръка.

Порязването е черта между кокалчетата на пръста ѝ и яркочервена кръв се смесва с водата, спускайки се на тънка вадичка по дланта ѝ.

— Чинията за масло е счупена. Не е толкова зле; заради водата изглежда по-лошо.

Знам това, но все пак взимам една кърпа, увивам я около пръста ѝ и притискам. Усещам пулса ѝ през тънката материя, докато раната пулсира.

— Къде има лепенки?

— Не е чак толкова зле — казва тя. — Ще спре след минутка. Обаче, ако може доизмий ти чиниите.

Ухилва се.

— Не искам да ми щипе.

— Много ясно — казвам и също се ухилвам.

Тя навежда глава да попие кръвта и духа върху раничката, а аз усещам парфюма ѝ. Все още държа ръката ѝ.

Звънецът на входната врата избръмчава, звукът е рязък и писклив; дърпам се назад и почти издърпвам кърпата с мен. Не знам защо, но за секунда мозъкът ми беше сигурен, че това ще е Анна, която ще заблъска по вратата и ще я изкърти от пантите, с покритите си с черни, изпъкнали вени юмруци, готова да ме хване със свалени гащи. Но ние просто мием чинии. Гащите ми са си на мястото.

Джестин отива да отвори, а аз вкарвам ръцете си в сапунената вода, внимателно опипвайки за счупената чиния. Изобщо не ме интересува кой звъни. Единственото, което има значение, е, че не е Анна, а дори и да беше, аз съм абсолютно невинен, само стържа един тиган от загорели яйца. Но Джестин повишава глас заради нещо, а гласът, който ѝ отговаря, е на момиче. Косъмчета, които дори не съм знаел, че имам по врата, се изправят. Извивам шия, за да надникна зад ъгъла, точно навреме, за да видя как Кармел влита в антрето.

[1] От bang (анг.) — гърмя. Заради тенденцията им да пукат и да се разцепват, докато се пържат. Също така жаргонна дума за мъжки полов орган. — Б. пр. ↑

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Просто ей така го завличаш на другия край на света? — казва Кармел, като потропва възмутено с крак. — Където никой не го познава и няма кой да го пази? За да го забъркаш в дявол знае какво?

Тя присвива очи.

— Нали каза, че ще се грижиш за него?

— Всъщност, Кармел, аз...

— Оф, не ме интересува какво си казал!

— А как ни откри? — питам аз и тя най-после си поема дъх.

Тя връхлетя в къщата като стихия в ботуши, високи до коленете, и целият останал свят сякаш наби спирачки, за да я изчака. Чувам как на горния етаж душът рязко бива спрян. Дано Томас не се подхлъзне и не си сцеди главата, бързайки да слезе. И се надявам да се сети да се увие в хавлия.

— Морфран ми каза — отговаря Кармел. — И майка ти също.

Гласът ѝ поддържа едно ниво на ярост, нито се вдига, нито спада. Очите ѝ се спират върху мокрите ми ръце, гледа навитите ми ръкави и сапунената пяна, която капе по пода. Сигурно ѝ е странна тази малка, домашна сценка. Не се връзва с бурята от опасности, в която е очаквала да ни завари. Избърсвам ръце в крачолите на дънките си.

Джестин минава зад нея, като внимава да не обръща гръб на Кармел, която не познава. Движи се като пружинка, готова е за скок. Който и да я е учил, я е научил добре. Движи се като мен и е два пъти по-предпазлива. Срецам погледа ѝ и клатя глава. Няма нужда да посреща Кармел по същия начин като нас, със заклинания, които спират притока на кислород в дробовете.

— Тя каза, че те познава — обяснява Джестин. — Явно казва истината.

— Разбира се, че казвам истината — отговаря Кармел, докато я оглежда от глава до пети. Джестин застава до мен. Протяга ръка. — Аз съм Кармел Джоунс. Приятелка съм на Томас и Кас.

Когато си стискат ръцете, стомахът ми се отпуска. Джестин е просто любопитна, а враждебността на Кармел е насочена към мен. Странно защо, но инстинктите ми казваха, че тези двете ще се разбират горе-долу като змия и мангуста.

— Да ти взема ли чантата? — пита Джестин и сочи огромния брезентов сак на Кармел, някаква дизайнерска марка, с лъскави закопчалки и ципове.

— Да — казва Кармел и го подава. — Благодаря.

Гледаме се един други, като едва сдържаме думите си, докато Джестин се качи горе и вече не може да ни чуе. Много е трудно да запазим сериозни изражения. Кармел е сложила възможно най-строгата гневно недоволна маска на лицето си, но много ѝ се иска да ме прегърне, виждам го. Вместо това ме сръгва толкова силно, че залитам и се хващам за облегалката на дивана.

— Защо не ми каза, че ще идвате тук? — пита тя.

— Ами, леко бях останал с впечатление, че не искаш да знаеш.

Тя се намръщва.

— Да, не исках да знам.

— Тогава какво правиш тук?

И двамата поглеждаме нагоре. Томас е застанал по средата на стълбите. Слязъл е толкова тихо. Очаквах да се втурне с тропот по стълбите. Почти очаквах да падне и да се изтърколи в краката ни, с шампоанена коса и гол като сойка. Наблюдавам внимателно изражението на Кармел, когато го вижда. Изглежда толкова щастлива, колкото е възможно за някой, който знае, че няма правото да е щастлив.

— Може ли да поговорим? — пита тя.

По врата ѝ се вижда как пулсът ѝ се ускорява, когато Томас свива устни, но и двамата го познаваме. Не би я оставил да мине цял океан само за да бъде отпратена.

— Навън — казва той и бързо минава покрай нас към вратата.

Кармел тръгва след него, а аз извивам врат във всички възможни посоки, за да следя как върви, докато ходят около къщата.

— Сложна работа, а — казва Джестин в ухото ми и аз подскачам. В тази къща хората се промъкват твърде лесно. — Да разбирам ли, че тя ще идва с нас?

— Мисля, че да. Надявам се, че да.

— Тогава се надявам да се оправят. Последното нещо, което ни трябва, е драма и емоции и хора, които взимат глупави решения.

Скръства ръце и влиза обратно в кухнята да довърши почистването след закуската.

Сигурно трябва да я попитам защо мисли така, срещу какво ни предстои да се изправим, но Томас и Кармел изчезват от погледа ми. От появяването на Кармел ми се зави свят. Тя е почти сюрреалистична, като парче от Тъндър Бей, което не се връзва в тукашната картина. И това, което ми каза онзи ден в стаята ми, мислех, че си е тръгнала завинаги. Беше избрала да има живота, който ние с Томас не можем да имаме. И аз се радвах за нея. Но докато отивам при Джестин в кухнята, в гърдите ми се оформя една голяма топка на успокоение, има и задоволство, че не е толкова лесно за другите да се откажат от това, от което аз не мога да се отърва.

Хвърлям поглед през всички прозорци и ги мервам през най-западния, който гледа към градината зад къщата. Ако се наклоня достатъчно вляво, ги виждам. Сцената е доста напрегната; гледат се право в очите и жестикулират с разперени ръце. Но майната му. Не мога да чета по устни.

— Ти си като някоя бабичка — подиграва ми се Джестин. — Избърши отпечатъка от носа си по стъклото и ела да ми помогнеш с чиниите.

Слага гъбата за съдове в ръката ми.

— Ти мий. Аз ще ги подсушавам.

Работим в пълна тишина около минута и усмивката ѝ все повече се разтегля. Сигурно си мисли, че се опитвам да чуя какво си казват.

— Трябва да тръгнем сутринта — казва Джестин. — Доста път е с влак и после бая изкачване пеша. Ще ни трябва два цели дни.

— Къде точно отиваме?

Тя протяга ръка за чиния.

— Няма точно. Орденът не е точка на картата. Някъде в шотландските планини. Западните, на север от Лох Етив.

— Значи си била там и преди? — приемам мълчанието ѝ за потвърждение. — Кажи за какво става дума. Какво ни чака там?

— Не знам. Много иглолистни дървета и може би няколко кълвача.

Сега ли ще ми се прави на потайна? Започвам да се изнервям — тръгва от пръстите на ръцете, потопени в горещата сапунена вода, и стига чак до стиснатата ми челюст.

— Мразя да мия чинии — казвам. — И мразя да ме водят за носа, особено някой, когото почти не познавам, и то в Шотландия. Знам, че ще ме тестват. Можеш поне да ми кажеш как.

Изражението ѝ е на изненада, но и като малко да е впечатлена.

— Хайде де — казвам. — Ясно е. Защо иначе ще ходим отделно от Гидиън? Какво е? Или не трябва да ми казваш?

— Би ти харесало, нали — казва тя и хвърля кърпата на плота. — Толкова си прозрачен.

Навежда се към мен и ме изучава с поглед.

— Предизвикателството те кара да се вълнуваш. Както и увереността, че ще го преминеш.

— Стига глупости, Джестин.

— Не са глупости, Тезеус Касио. Не мога да ти кажа, защото не знам.

Тя се обръща.

— Не си единственият, когото ще тестват. Ние доста си приличаме, ти и аз. Знаех, че ще е така. Просто не знаех, че ще си приличаме толкова много.

Томас и Кармел влизат след час и ме заварват излегнат на дивана в дневната на Гидиън да превключвам каналите между BBC1 и BBC2. Влизат тихо и сядат, Кармел до мен, а Томас на стола. Не знаят как да се държат, неловко им е, прясно сдобрени и все още неуверени в това. Кармел изглежда по-изцедена, но може да е и от пътуването.

— И? — питам. — Пак ли сме едно голямо щастливо семейство?

Те ме поглеждат кисело. Не прозвуча, както исках.

— Мисля, че съм на изпитателен срок — казва Кармел.

Поглеждам Томас. Той изглежда щастлив, но и предпазлив. Май така и трябва. Доверието му беше разклатено. И в моя мозък се въртят странни фрази. Ще ми се да скръстя ръце и да кажа неща като: „Недей да се връщаш, ако не смяташ да останеш!“ и „Ако си мислиш, че нищо не се е променило, жестоко се лъжеш“. Но сигурно вече е чула всички тези неща от Томас. Не знам защо чувствам, че и на мен ми се полага да ѝ се навикам.

Боже. Превърнал съм се в това, което хората наричат „трето колело“, или с други думи — „да им светя“.

— Кас? Нещо не е наред? — Томас е свил вежди.

— Утре тръгваме — казвам. — Да се срещнем с Ордена на Еди к'во си.

— Ордена на какво? — пита Кармел и когато аз не го правя, Томас обяснява.

Слушам с половин ухо, хиля се на произношението му и добавям фактология, като ме питат.

— Пътуването ще бъде тест — казвам. — И не мисля, че ще бъде последният.

Коментарът на Джестин, че ми харесва предизвикателството, все още ври в стомаха ми. Да ми харесва? Че защо ще ми харесва? Само дето наистина е така, или поне малко, и точно поради причините, които тя изтъкна. А това си е малко извратено, като се замислиш.

— Вижте — казвам. — Дайте да се поразходим.

Те се изправят и си разменят поглед, засичайки злокобната нотка.

— Само да е кратка разходка, става ли? — мърмори Кармел. — Не знам какво си мислех, като тръгнах с тези ботуши.

Навън пече слънце и небето е безоблачно. Търсим сянката на дърветата, за да можем да говорим, без да ни блести в очите.

— Какво става? — пита Томас, когато спираме.

— Гидиън ми каза нещо, преди да тръгне. Нещо за ордена и Джестин.

Пристъпвам от крак на крак. Все още ми звучи толкова невероятно.

— Каза, че я подготвят да заеме мястото ми.

— Знаех си, че не трябва да й имаш доверие — възкликва Томас и се обръща към Кармел. — Разбрах го още в минутата, когато се опита да го прокълне в уличката.

— Виж, само защото са я отглеждали за тази позиция, не значи, че тя ще се опита да я открадне. Джестин не е проблемът. Можем да й имаме доверие.

Томас очевидно мисли, че съм тъпак. Кармел засега сдържа преценката си.

— Аз мисля, че можем. И по-добре се надявайте да можем. Утре тя ще ни води през планините на Шотландия.

Кармел отмята глава.

— Не е нужно да казваш „планините на Шотландия“ с престорен акцент. Знаеш, толкова добре, колкото и ние, че това не е шега. Кои са тези хора? В какво се забъркваме?

— Не знам. Там е проблемът. Но не очаквайте да се зарадват, че ме виждат.

Това е меко казано. Все си мисля за начина, по който Джестин говореше, като излязохме от параклиса в Тауър ъф Лондон и за благоговението, с което гледа камата. За тези хора аз съм извършил светотатство.

— Ако те искат Джестин да поеме нещата, какво означава това за теб? — пита Кармел.

— Не знам. Разчитам на мисълта, че уважението им към камата се простира поне частично и върху кръвната линия на първия воин.

Поглеждам Томас.

— Но като разберат какво искам да направя с Анна, ще се борят против това. Няма да е зле да мога да разчитам на вуду мрежата на Морфран като скрит коз.

Той кима.

— Ще му кажа.

— И след като го направиш, вие двамата трябва да останете тук. Чакайте ме у Гидиън. Той ще ми пази гърба. Не искам и вие да се замесвате.

Лицата им са бледи. Когато Кармел плъзва ръката си в тази на Томас, виждам, че трепери.

— Кас — казва нежно тя и ме поглежда право в очите. — Млъкни.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Пътуването с влак ми се струва дълго. Кое то е обратно на очакваното. Мислех, че ще ми се стори кратко и твърде скоро, че ще съм с опънати нерви, чудейки се какво ще открия на другата гара. Предупредителните речи на майка ми и на Морфран и на Гидиън се въртят между ушите ми. Чувам и баща ми да ми казва, както винаги, че никога няма причина да не те е страх. Той казваше, че страхът те прави концентриран, че те кара да се държиш здраво за живота си. Пулсът ти се забързва, за да напомни на ума колко е важно да запази този пулс в тялото. Може би това е единственият съвет от него, който не послушах. Настрахувах се в годините след смъртта му, стига ми. А и когато си мисля за смъртта му, не искам да си го представям как умира изплашен.

Отвън няма нищо друго, освен дълги участъци зелени поляни, очертани от дървета. Провинцията все още е пасторална и ако видя някоя карета да се клатушка из полето, няма и да мигна. Зеленината е толкова много, че сякаш е безкрайна. Градът бързо избледня зад нас, след като тръгнахме от гара Кингс Крос.

Седя до Джестин, която е притихнала и е опъната като лък. Сигурно този момент е чакала цял живот. Да заеме мястото ми. Тази мисъл засяда в гърлото ми. Ако това е цената, ще я платя ли? Ако това трябва да направя, за да спася Анна, ако отидем там и всичко, което те поискат в замяна е любезно да им предам камата на баща ми, ще го направя ли? Не съм сигурен. Не съм си представял, че няма да бъде сигурен.

Срещу нас в купето Кармел и Томас седят един до друг. Казват си по нещо от време на време, но основно гледат през прозореца. Откакто Кармел се появи тук, чувството е сякаш се преструваме, опитвайки се да върнем старата динамика, когато е очевидно, че вече не е същото. Но ще продължаваме да се опитваме, докато нещата пак се наредят.

Съзнанието ми се отнася към Анна и образът ѝ разцъфва толкова ярко във възприятията ми, че почти виждам отражението ѝ в

прозореца. С мъка премигвам и отпращам това видение.

— Защо не искаш да мислиш за нея? — пита Томас и аз подскачам.

Сега е седнал до мен и се е навел над подлакътника между седалките. Глупавият шум от влака. Кармел е легнала напреки на седалките, а през една седалка от мен Джестин също е заспала, свита и положила глава върху сака си.

— Тя е причината за всичко това — казва той. — Така че какви са тези чувства за вина сега?

Присвивам очи. Бърка се в главата ми в най-неподходящите моменти.

— Един бъдещ семеен живот с теб би бил много досаден за Кармел.

— Кармел откри начин да ме блокира през повечето време — той свива рамене. — Ти явно не. Та?

— Не знам — въздишам. — Когато си мисля за нея, забравям много неща.

— Като например?

Той знае, че не ми се говори за това. Дори ми е трудно да подредя собствените си мисли.

— Може ли просто да си мисля глупостите, които ми минават през главата, и ти да ме разбереш?

— Само ако искаш да ми потече кръв от носа и никога да не спре — ухилва се той. — Просто... говори.

Сякаш това е най-простото нещо на света. Думите толкова отдавна се надигат в гърлото ми, че ако отворя уста, кой знае колко ще избълвам.

— Добре. Първо, обамана. Ако съм прав, значи и той е там. И всички помним как ми скрита задника последния път. Сега сритва дори нейния. Второ, кой знае в какви макиавелски глупости ще се набутам с ордена? Джестин каза, че ще има цена, и нямам съмнение за това. А го има и този тест, към който се движим с вързани очи.

— Нямаме избор — казва Томас. — Часовникът тиктака. Предпазливостта вече е лукс.

Изсумтявам. Ако предпазливостта е лукс за мен, няма проблем. Знам цената, която съм готов да платя. Томас и Кармел не са част от нея, но може и те да бъдат замесени, без да мога нещо да направя.

— Виж — казва той. — Ситуацията е мрачна. Може би дори непрогледна, ако искаш да сме наистина драматични.

Усмива се.

— Но недей да се чувстваш виновен, че нямаш търпение пак да я видиш. Аз се вълнувам, че ще я видя пак.

В очите му няма съмнение. Той е напълно уверен, че планът ще ни докара от точка А до точка Б и всичко ще мине по вода, в която се отразява дъга, и по мед и масло на каци. Сякаш тотално е забравил колко много хора бяха убити заради мен миналата есен.

Сменихме влакове в Глазгоу и най-последно дебаркирахме на Лох Етив — разточено, протегнало се синьо езеро, което отразява небето с тайнствена неподвижност. Когато го пресичахме с ферибота към северния бряг, не можех да се отърся от мисълта за дълбините под лодката, представата как това отражение на небето и облаците само крие цял свят на тъмнина, на подводни пещери и неща, плуващи из тях. Радвам се, че преминахме отсреща, на твърда земя. Навсякъде има мъх и въздухът е влажен, прочиства дробовете ми. Но дори сега усещам езерото зад рамото си, неподвижно и злоещо като прозяващите се челюсти на капан. Сто пъти предпочитам Горно езеро с всичките му бушуващи вълни. Водата там поне не крие агресията си.

Джестин е извадила телефона си. Периодично проверява за съобщения от Гидиън, но по-скоро не очаква да има.

— Мобилните услуги на север са малко на късмет — каза тя.

Сега прибира телефона и раздвижва врата си, протяга се, след като с часове във влака е спала във формата на Q. Косата ѝ е пусната свободно по раменете. Всички сме облечени с удобни дрехи на няколко ката и със спортни обувки, нагърбили сме раници и изглеждаме за пред света като планинари, което предполагам, е често срещано тук. Единственото нещо, което ни издава, са нервните ни, ощипани изражения. Групичката ни лъха много силно на чужденци на непознато място. Свикнал съм да се окопитвам бързо на нови места. Бог ми е свидетел колко пъти съм се местил. Може би това че пуснах корени в Тъндър Бей, е притъпило тази ми способност. Това да разчитам за всичко на Джестин също не ме устройва, но нямам друг вариант. Поне се справя добре да разсейва Томас и Кармел от това, което предстои, като им разказва цветисти местни истории. Говори за древни герои и верни хрътки, разправя ни за пича от „Смело сърце“ и къде провеждал

срещите си. До момента, в който ни вкарва в една кръчма за пържени картопки и бургери, осъзнавам, че и мен ме е накарала да забравя всичко останало.

— Радвам се, че вие двамата сте се разбрали — казва Джестин, поглеждайки Кармел и Томас през масата. — Много сладка двойка сте.

Кармел се усмихва и оправя косата си, вързана на спортна опашка.

— Мне — казва тя и го сръгва. — Той е твърде красив за мен.

Томас се ухилва, хваща ръката ѝ и я целува. Понеже току-що пак се събраха, съм готов да им простя тази ПДЧ^[1].

Джестин се ухилва и поема дълбоко въздух.

— Май е по-добре да останем тук за през нощта и да тръгнем утре сутрин. Има стаи на горния етаж, а утре ни чака доста катерене.

Повдига вежди към Томас и Кармел.

— Вие как предпочитате да са стеите? Вие двамата и ние двамата? Или момчета в едната, момичета в другата?

— Момчета в едната — казвам бързо.

— Добре. Ей сега се връщам.

Джестин става, за да уреди спането, и ме оставя с моите приятели, които ме зяпат с отворена уста.

— Какво беше това? — пита Кармел.

— Какво беше какво?

Както обикновено, не ми се получава да се правя на тъп.

— Има ли нещо? — тя кима с глава в посока на Джестин. Но после си отговаря сама. — Не.

Обаче оглежда Джестин, преценявайки точно колко привлекателна е.

— Разбира се, че няма — казвам.

— Разбира се, че няма — повтаря Томас като ехо. Но после присвива очи. — Въпреки че Кас си пада по момичета, които могат да му сритат задника.

Смея се и го изпържвам с поглед.

— Джестин не ми е сритала задника. А и сякаш Кармел не може да срита твоя?

Смеем се и продължаваме да хапваме, а настроението е в един нюанс по-светло. Но когато Джестин се връща на масата, избягвам да я гледам, просто така, да се знае.

Лежа в тъмното с отворени очи. В стаята няма светлина, освен едно меко синьо сияние, което се процежда през прозореца. Томас хърка в леглото до моето, но не е като да реже дъски. Не ме събуди той. Не ме събуди и кошмар. Няма адреналин в кръвта ми, няма нервни спазми в краката ми. Шепот. Помня, че имаше шепот, но не мога да определя дали беше това, което сънувах, или това, което ме събуди. Завъртам поглед към прозореца, поглеждам навън към езерото. Но не е това. Разбира се, че не е. Няма езерото да се вдигне да ни гони, без значение колко неща е потопило и удавило. Сигурно просто са нервите ми. Но докато си го мисля, все пак пускам крака над ръба на леглото, обувам си дънките и вадя камата изпод възглавницата. „Слушай инстинкта си“ е кредото, което винаги ми е вършило най-добра работа, а инстинктът ми казва, че има причина изведнъж да се събудя посред нощ. И съм напълно буден, сякаш не съм заспивал. Дори не трепвам от сухия хлад на пода под босите ми крака.

Когато отварям вратата на стаята ни, коридорът е тих. Това е почти невъзможно; винаги има някакъв звук отнякъде, самата сграда леко шуми или поне някой хладилник. Но сега е абсолютна тишина и това ми изглежда като прикритие за нещо.

Светлината е оскъдна. Независимо колко широко отварям очи, в тях не влиза достатъчно, за да виждат, и само си припомням бегло разположението на коридора и пътя, по който дойдохме до стаите си. Завихме два пъти наляво. Кармел и Джестин продължиха; вратата на стаята им е зад ъгъла. Камата потрепва в дланта ми; дървената дръжка се хлъзга леко по кожата ми.

Някой изпищява и аз се втурвам към звука. Кармел ме вика. После изведнъж млъква. Когато гласът ѝ рязко секва, адреналинът ми се качва на макс. След две секунди съм пред отворената врата на стаята им, присвил очи от светлината на лампата до леглото на Джестин.

Кармел е права, свила се е до стената. Джестин все още е в леглото, но е седнала с изправен гръб. Погледът ѝ е фиксиран някъде в противоположна посока, а устните ѝ се движат пъргаво от келтски напев, гласът ѝ излиза равен и уверен от гърлото. В средата на стаята стои жена с дълга бяла нощница. Сплъстена коса се спуска на русобели спирали над раменете и по гърба ѝ. Очевидно е мъртва, кожата ѝ е по-скоро лилава, отколкото бяла, и е покрита с дълбоки бръчки, само

дето това не са бръчки от старост. Набръчкана е като да е била оставена да гние във вана.

— Кармел — казвам и протягам ръка към нея.

Тя ме чува, но не реагира; може би е в твърде голям шок, за да се движи. Гласът на Джестин става все по-силен, а призракът се издига над пода. Оголва жълтите си зъби; озверява с всяка секунда. Когато започва да се мята, пръска тиня навсякъде. Кармел изскимтява и покрива лицето си с ръка.

— Кас! Не мога да я държа още дълго — казва Джестин и в момента, в който го прави, заклинанието ѝ губи хватката си и призракът се спуска към леглото.

Не мисля; просто хвърлям ножа. Напуска ръката ми и се забива в ребрата ѝ с тупване, сякаш се забива в ствола на дърво. Събаря я на място.

— Какво става? — пита Томас, който дотичва зад мен и ме избутва, за да отиде при Кармел.

— Добър въпрос — казвам и влизам навътре в стаята, за да затворя вратата.

Джестин се надвесва над ръба на леглото си и поглежда тялото на земята. Преди да мога кажа нещо успокояващо, тя се пресяга и го побутва, обръща го по лице, дръжката на камата стърчи право нагоре от гръдния кош.

— Не трябва ли... да се разпадне или нещо такова? — пита тя, вдигайки глава към мен.

— Ами, понякога експлодират — казвам и тя бързо се отдръпва. Свивам рамене. — В конкретния случай онзи беше вече изкормен, но като забих камата в остатъка от корема му, той просто... избухна. Не чак на малки парчета, нали.

— Бррр — Джестин прави гримаса.

— Кас — казва Кармел и когато я поглеждам, клати глава.

Млъквам, но, честно казано, ако очаква деликатност, тогава може би не трябваше да се връща. Отивам до призрака. Очите вече не се виждат; изчезнали са или са потънали в черепа. Въпреки че гнилата, лилава кожа си е гадна, както си му е редът, и въпреки че блести, сякаш е току-що извадена от водата, не е нещо по-лошо от другите неща, които съм виждал. Ако орденът нарича това тест, значи съм се тревожил твърде много. Побутвам внимателно призрака с крак. Вече е

останала само телесната обвивка. Ще се разгради по собствен начин, а ако не, сигурно ще можем да ѝ вържем тежест и да я потопим в езерото.

— Какво стана? — питам Джестин.

— Беше странно — отговаря тя. — Както спях, и изведнъж бях будна. Нещо се движеше в стаята. Беше се надвесило над леглото на Кармел.

Тя кима към Кармел, която стои до вратата, а ръката на Томас прегръща раменете ѝ.

— И започнах заклинание.

Поглеждам Кармел, търсейки потвърждение, но тя свива рамене.

— Когато се събудих, това нещо беше до леглото ми. Джестин говореше някакви неща — тя се сгушва в Томас. — Всичко стана доста бързо.

— Какъв беше този напев? — пита Томас.

— Просто келтско заключващо заклинание. Знам го от малка — тя свива рамене. — Не беше това, което планирах да използвам. Просто беше първото, което ми дойде наум.

— Чакай малко. Какво искаш да кажеш с това, че не си планирала да го използваш? Защо изобщо си планирала да използваш нещо? — питам аз.

— Ами не бях; не точно. Просто знаех, че тук има духове. Не знаех със сигурност, че призракът ще се появи. Просто казах няколко думи, като прекрочихме прага, за да го подмамя, и после си легнах с надежда.

— Ти луда ли си? — крещи Томас.

Вдигам ръка и му правя жест да не вдига толкова шум. Той стиска устни и облещва очи към мен.

— Направила си го нарочно? — питам Джестин.

— Мислех, че ще е добро упражнение — отговаря тя. — И, признавам си, бях любопитна. Учили са ме много как се използва камата, но, разбира се, не го бях виждала на живо.

— Следващия път, като те гони любопитството, може да ти хрумне да споделиш със съквартирантката си — избухва Кармел.

Томас я целува по главата и я прегръща още по-силно.

Заглеждам се в трупа. Чудя се коя ли е била. Чудя се дали е била призрак, който би се наложило да убия при други обстоятелства.

Джестин седи безстрастно в края на леглото. Ще ми се да я удуша, да ѝ кресця, докато ѝ се пръснат ушите, за това, че излага хората на опасност. Вместо това се навеждам да извадя камата си. Когато пръстите ми хващат дръжката, се поколебават, а стомахът ми леко се преобръща, когато трябва да я разклатя, за да издърпам острието покрай костта.

Ножът се измъква, обагрен с лилавееща кръв. Веднага щом изваждам цялото острие, раната започва да се разширява, кожата се топи на пластове, изкуствената материя на нощницата се разкъсва. Кожата изчезва и оголва кости, които почерняват, а после се превръщат в прах; цялото дезинтегриране на мускули, сухожилия, тъкан и коса се случва за по-малко от пет секунди.

— Никога повече не излагай приятелите ми на опасност — казвам.

Джестин ме гледа, без да трепне, непокорна, както обикновено. След няколко секунди кима и се извинява на Кармел. Но в тези няколко секунди усетих какво си мисли. Мислеше си колко лицемерно е от моя страна да ѝ кажа това.

[1] Публична демонстрация на чувства. (от англ.) PDA — public display of affection. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Преместваме нещата на момичетата в нашата стая, но след това никой не може да заспи. Томас и Кармел просто седят заедно на леглото, гушнати, без да говорят много. Джестин се намества в леглото ми, а аз прекарвам последните часове преди изгрева до прозореца седнал на стол, гледам черното петно на езерото.

— Това хвърляне беше брилянтно — казва ми Джестин в някакъв момент, търсейки помирение, а аз издавам някакъв потвърждаващ звук, все още неготов да ѝ говоря.

Струва ми се, че тя пак би заспала, но се чувства твърде виновна, като вижда колко потресена е Кармел. Веднага щом става достатъчно светло, започваме да се стягаме.

— Вече платихме — казва Джестин, докато тъпче пижамата в раницата си. — Май само трябва да оставим ключовете на бара и можем да тръгваме.

— Сигурна ли си, че ще стигнем ордена тази вечер? — пита Кармел, като се вглежда в огромните пространства от мъгла и дървета.

Там има много мрак и почти нищо друго и изглежда сякаш е безкрайно.

— Това е планът — отговаря Джестин и нарамваме багажа.

Слизаме по стълбите, като се опитваме да издаваме възможно най-малко шум. Но сигурно това е излишно, имайки предвид данданията, която предизвикахме в три през нощта. Очаквах всички лампи да светнат и съдържателят да затропа по вратата с бейзболна бухалка в ръка. Само дето в тая държава не играят бейзбол. Може би щеше да стиска бухалка за крикет или просто голяма тояга, не знам.

В дъното на стълбите се обръщам и протягам ръка за ключовете. Просто ще ги оставя близо до касовия апарат.

— Надявам се нищо не сте счупили през нощта.

Гласът идва толкова неочаквано, че Томас залита по последните няколко стъпала и се налага Кармел и Джестин да го хванат. Собственичката на ханчето е набита жена с тъмносива коса в джинсова

риза. Зад бара е, гледа ни, докато подсушава чаши с бяла кърпа. Приближавам се и подавам ключовете.

— Не — казвам. — Нищо не сме счутили. Съжалявам, ако сме ви събудили. Нашата приятелка имаше кошмар и вдигнахме малко повече шум от необходимото.

— Малко шум — казва тя и повдига вежда.

Когато взима ключовете, на практика ги сграбчва от ръцете ми. Гласът ѝ е нисък, стържещ тътен; има тежък местен акцент, а клечката за зъби, която виси в единия ъгъл на устата ѝ, не прави по-лесни за разбиране думите ѝ.

— Трябва да ви взема двойно — казва тя. — Че ми създадохте допълнителна работа отсега нататък.

— Допълнителна работа? — питам.

— Всеки шотландски хан има нужда от духове — казва тя, като оставя една чаша и взема друга. — История за туристите. По няколко бавни стъпки в празните коридори през нощта.

Навежда се и ме поглежда.

— Явно ще трябва да го правя сама отсега нататък.

— Съжалявам — казвам и наистина е така.

Стискам зъби, за да потисна желанието си да се обърна и да изгледам Джестин, но знам, че няма да помогне. Тя просто ще мига невинно срещу мен, без да вижда, че нещо не е наред. Не ми харесва идеята да я следвам в непозната местност. Не и щом е толкова хитра, че да ме измами да наруша собствените си правила.

— Какво, по дяволите, беше това? — пита Томас, като излизаме навън. — Как е разбрала тази от хана?

Никой не отговаря. Нямам представа. Това място е странно. Хората само те поглеждат и всичко им е ясно, свързани са с магиите, сякаш всички са далечни братовчеди на магьосника Мерлин. Собственичката на хана беше обикновена жена, но като говорех с нея, все едно говорех с хобит. Сега, като сме навън, дори в хладния въздух се усеща нещо необикновено, а тъмнината между дърветата изглежда твърде тъмна. Но няма какво да се прави, освен да следваме Джестин, а тя ни води по грубо асфалтиран път, където пълним бутилките си с вода от една чешма и после се отклоняваме по една пътека от камъчета и чакъл през гората.

Веднъж като тръгваме, и слънцето се издига и най-после се вижда над върховете на дърветата, нещата изглеждат малко по-добре. Изкачването не е стръмно, пътеката е добре отъпкана, а хълмовете не са високи. Разминаваме се с хора на групички, тръгнали обратно към езерото и после по-нататък. Всички изглеждат весели, нормални, калени планинари, екипирани в „РЕИ“ и шапки цвят каки. Птици и дребни бозайници се мяркат в храстите и в клоните, а Джестин ни обръща внимание за някои от по-цветните индивиди. До момента, в който спираме за обяд и вадим увити в найлонови пликове плодове и вафли, дори кожата на Кармел си е върнала обичайния цвят.

— Още няколко часа ще вървим по пътеката и после трябва да се отклоним и да влезем в гората.

— Какво имаш предвид? — питам.

— Трябва да се движим по пътеката около половин ден и тогава да видим знака — отговаря Джестин.

— Какъв знак?

Тя свива рамене. Останалите си разменяме погледи. Кармел пита дали има предвид ордена, но аз знам, че тя не знае какъв е знакът.

— Каза, че си била тук и преди — започвам аз и очите ѝ невинно се разширяват. — Каза, че знаеш пътя.

— Не съм казвала такова нещо. Ходила съм при ордена и преди, но не знам как точно се стига, особено пеша.

Тя захапва един мюсли бар. Звукът е като от трошене на кости.

Опитвам се да си спомня. Вярно, че не го е казвала. Гидиън каза, че тя знае пътя. Но сигурно е имал предвид, че ѝ е разказан, а не че го е минавала.

— Как може да си била там и да не знаеш къде е? Нали там си отгледана? — питам аз.

— Отгледана съм от родителите си — казва тя и ми хвърля поглед с повдигната вежда. — Ходила съм там от време на време. Но винаги с вързани очи.

С Томас се споглеждаме просто за да потвърдим колко шантаво ни звучи това.

— Такава е традицията — казва Джестин, като вижда погледите ни. — Нали разбирате, че не всеки от нас я нарушава.

Не е нужно да питам кого има предвид.

— Много оплеска нещата в хана, Джестин.

— Така ли? Тя беше мъртва и камата я прати по пътя — тя свива рамене. — Всъщност е съвсем просто.

— Не е просто — казвам. — Този призрак сигурно никога не е наранил живо същество в целия си задгробен живот.

— И какво от това. Мястото му не е тук. Мъртвото си е мъртво. И не ме гледай така, сякаш ми е промит мозъкът. Твоят морал не е единственият морал на света. Само защото е твой, това не го прави верния.

— Но не се ли чудиш къде ги отпраща камата? — пита Томас в опит да задържи разумния тон.

Защото аз съм готов да ѝ покажа среден пръст. Или да ѝ се изплеся.

— Камата ги праща там, където им е мястото — отговаря тя.

— Кой ти каза така? Ордена ли?

Погледите ни с Джестин се срещат. Тя ще мигне първа. Дори ако очните ми ябълки трябва напълно да изсъхнат.

— Чакайте малко — казва Кармел. — Да се върнем на предишната тема. Искате да кажете, че никой не знае къде точно отиваме?

Тя ни оглежда; празните ни изражения потвърждават подозренията ѝ.

— И идеята е да оставим отгъпаната и поддържана пътека и да влезем в дивата гора?

— Ще има знак — казва спокойно Джестин.

— Какъв, като флагче или нещо такова? Освен ако няма пътека от флагчета през гората, това не ме успокоява особено.

Поглежда ме.

— Видя през прозореца на стаята тази сутрин. Тези дървета се простират на километри. А дори нямаме компас. Хора са умирали така.

Права е. Има такива смъртни случаи. И то по-често, отколкото ни се иска да мислим. Но Гидиън знае, че идваме. Ако не се появим по график, ще прати някой да ни търси. Освен това дълбоко в себе си знам, че не можем да се загубим. Като гледам Джестин, ми се струва, че и тя не вярва, че можем. Но как да обясня това на Кармел?

— Томас, ти бил ли си в бойскаутите? — питам, а той присвива очи. Разбира се, че не е бил. — Виж, ако искате, може просто да се върнете по пътеката обратно до хана.

Томас се напърга от предложението, но Кармел скръства ръце.

— Никъде няма да ходя — казва упорито тя. — Просто сметнах за редно да спомена факта, че това, което правим, е глупаво и че най-вероятно ще умрем.

— Разбрано — казвам аз, а Джестин се усмихва.

Усмивката ѝ ме успокоява. Тя не е злопаметна; можеш да спориш с нея, без да я превръщаш в свой враг. През половината от времето, откакто я познавам, ме кара да искам да я удуша, но това ми харесва.

— Трябва да тръгваме след малко — казва тя. — Да не ни хване тъмното.

След още час и кой знае колко още километри Джестин започва да забавя ход. От време на време се спира и оглежда гората във всички посоки. Мисли, че сме стигнали достатъчно навътре. Сега започва да се притеснява, че знакът няма да е там. Когато се изкачва на билото на малък хълм, всички сваляме раниците си и сядаме, докато тя се оглежда. Въпреки че сме с подходящи обувки и в сравнително добра форма, всички сме уморени. Кармел разтрива коленете си, а Томас раменете си. И двамата са леко бледи и изпотени.

— Ето го — казва Джестин с тон, който иска да покаже, че винаги е знаела, че ще е там.

Тя се обръща към нас триумфално, с лукав блясък в очите. Виждам го надолу по пътеката, в дърветата край нея: черна панделка, завързана за ствола на едно дърво, на около пет метра над земята.

— Там ще се отклоним от пътеката — казва ни тя. — И от другата страна ще е орденът. Гидиън каза, че е само два часа през гората. Само още няколко километра.

— Ще се справим — казвам на Томас и Кармел и те се изправят, поглеждат към панделката и се опитват да превъзмогнат тревогата си.

— Сигурно в гората поне ще ходим на по-меко — казва Томас.

Джестин се усмихва.

— Точно така. Хайде.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Това е вековна гора — казва Джестин, след като гледката постепенно се сменя от поляни и шишарки към широколистни дървета и паднали стволоче, покрити с мъх.

— Красиво е — казва Кармел и е права.

Дървета се извисяват над главите ни, а в краката ни шепти одеяло от ниски папрати и мъх. Всичко наоколо е зелено или сиво. Там, където се подава почвата, тя е черна като катран. Светлината се процежда през листата, пречупва се от гладките им повърхности и засилва цветовете и очертанията. Единствените звуци идват от нас, вулгарни натрапници, чиито крака ходят слепешката и мачкат всичко наоколо и чиито брезентови раници се закачат и чупят клонки.

— Вижете — казва Томас. — Ето още един знак.

Вдигам поглед. Черна дървена табела е закачена за един дънер. С бяла боя е изписана фразата: „По света има много красиви места“.

— Доста странно — казва той и всички свиваме рамене.

— Излъчва смирение. Сякаш знаят, че тази гора е красива, но не е най-красивата — коментира Кармел.

Джестин се усмихва на репликата, но като минаваме покрай табелата, нещо започва да гъделичка съзнанието ми. Образи започват да прескачат в съзнанието ми, несвързани, измислени неща, които не съм виждал наистина, като страници в книга.

— Знам това място — казвам тихо точно в същия момент, когато Томас сочи и казва:

— Там има още един.

Този път пише: „Спомнете си любовта на семейството“.

— Доста са напосоки — казва Кармел.

— Изобщо не са напосоки, ако знаеш къде сме — казвам аз и всички ме поглеждат напрегнато.

Не знам с какъв акъл Гидиън ни е пратил тук. Като го видя в орденa, може просто да му извия врата. Поемам дълбоко дъх и се ослушвам; абсолютното нищо се блъска на талази в тъпанчетата ми.

Не пеят птички, не притичват катерички. Дори вятърът не свири. Полъхът е заглушен от плътността на дървесната маса. Под пласта чист въздух носът ми едва го усеща, смесен с дъха на глинеста почва и гниещи растения. Това място е осеяно със смърт. За това място съм чувал само от шарлатани като Руди Бристол-Маргаритката, място, което се е превърнало в страшна история за лагерния огън.

Гората на самоубиеца. Ходя през шибаната Гора на самоубиеца заедно с две вещици и нож, който привлича мъртвите като скапан морски фар.

— Гората на самоубиеца? — изскимтява Томас. — Как така Гората на самоубиеца?

Което, разбира се, предизвиква взрив от подобни тревожни въпроси от страна на Кармел и дори няколко от Джестин.

— Ами така, точно както ви звучи — отговарям и се вирам мрачно в безполезните табели, които реално не вършат никаква работа да променят решението на дошлите тук. — В тази гора хората идват, за да умрат. Или, по-точно, за да се самоубият. Идват от цял свят. Да вземат свръхдоза, да си прережат вените или да се обесят.

— Това е ужасно — казва Кармел.

Прегръща раменете си и се приближава до Томас, който също се накланя към нея, като изглежда достатъчно позеленял да е в тон с мъха наоколо.

— Сигурен ли си?

— Мисля, че да.

— Ужасно е. И единственото, което са направили, е да сложат тези смотани табели? Трябва да има... патрули или... лекари, или нещо.

— Представям си, че има патрули — казва Джестин. — Само че за да събират телата, а не за да предотвратяват самоубийствата.

— Какво значи „представяш си“? — питам. — Не ми казвай, че не си знаела откъде ще минем. Щом аз го знам от другата страна на земното кълбо, ти трябва да го знаеш като нещо в задния ти двор.

— Ами, разбира се, че бях чувала — казва тя. — От момичетата в училище и разни подобни. Но не мислех, че реално съществува. Беше като историята за гледачката, която вдига телефона и обажданията идват отвътре в къщата. Като Баба Яга.

Томас клати глава, но няма причина да не ѝ вярваме. Гората на самоубиеца не е нещо, за което полицията би искала да се говори публично. Повечето хора идват просто за да се самоубият.

— Не искам да минавам през нея — заявява Кармел. — Просто... не ми се струва редно. Трябва да заобиколим.

— Няма откъде да заобиколим — казва Джестин.

Но, разбира се, че трябва да има. Не може Гората на самоубиеца да граничи с нищото.

— Трябва да минем през нея. Ако се отклоним, може да се загубим, а ти беше права, като каза, че има километри и километри гора, в която може да умрем. Не ми харесва идеята да ставам още едно мъртво тяло в гората.

Последното изречение прави силно впечатление на Томас и Кармел и очите им започват да шарят по дърветата наоколо. Явно аз ще съм решаващият глас. Ако опитам да намеря друг път и да заобиколим, Джестин ще дойде с нас. И може би така трябва да направя. Но няма. Защото този призрак в хана не беше тестът, който орденът е планирал. Това е тестът. А и вече стигнахме дотук.

— Просто стойте близо един до друг — казвам аз и надеждата изчезва от изражението на Кармел. — Едва ли ще е нещо по-страшно от това да видим няколко трупа. Само бъдете нащрек.

Сменяме формацията, аз вървя напред, Джестин най-отзад, а Томас и Кармел по средата. Когато минаваме покрай втората табела, не мога да се отърся от чувството, че влизаме в черна дупка. Но това е чувство, с което вероятно трябва да свикна.

Десет напрегнати минути минават, преди да видим първото. Кармел ахва, но това е само купчина разпилени кости, ребра и част от ръка, покрита с мъх.

— Няма нищо — шепне Томас, докато аз не отмествам поглед, за да съм сигурен, че скелетът няма да се сглоби наново.

— Има нещо — шепне Кармел в отговор. — По-лошо е. Не знам защо, но е по-лошо.

Права е. Красотата на гората изчезва. Остават само нещастие и тишина. Изглежда невероятно, че някой би искал да прекара последните си часове тук, и се чудя дали гората ги примамва с фалшив ветрец и лъчи светлина, сложила маска на спокойствие, цяла система от корени и надвиснали клони като някакъв скапан хищен паяк.

— Скоро ще излезем — казва Джестин. — Едва ли ни остава повече от километър и половина. Просто трябва да се движим на североизток.

— Права е — казвам, прескачайки един дънер. — След още половин час ще сме излезли.

Още едно тяло се появява в периферното ми зрение, по-пресен труп, все още цял, дрехите още стоят. Виси от клоните на дърво. Виждам го само в профил и продължавам опитно да гледам напред, докато следя всяко движение, чакам счупеният врат да се завърти рязко в наша посока. Нищо. Подминаваме го и се оказва просто още едно мъртво тяло. Просто още една загубена душа.

Маршът ни продължава, гледаме стъпките ни да са тихи, а в същото време ни се иска да тичаме. В тези гори е пълно с трупове, един върху друг, някои на камари, други разхвърляни тук-там. Човек в костюм и вратовръзка лежи облегнат върху ствола на паднало дърво, неподвижен, устата му е широко отворена сякаш се прозява, а очните кухини са черни. Искане ми се да се протегна и да хвана Кармел за ръката. Трябва да измислим как да се държим един за друг, докато ходим.

— Я ми кажи пак защо си причиняваш всичко това — казва Джестин от края на колоната ни. — Гидиън ми разказа малко, а после и Томас ми каза още. Но ми кажи пак. Защо ти е всичко това, заради едно мъртво момиче?

— Това мъртво момиче ни спаси живота — отговарям.

— И аз така чух. Но това просто значи да палиш свещ и да кимаш благодарно от време на време. Не се очаква от теб да прекосиш океан и да ходиш през гора от мъртъвци само за да намериш път към оня свят и да я измъкнеш оттам. Тя го е направила нарочно, нали?

Оглеждам се наоколо. Не се виждат тела за момента.

— Не и като тези — казвам. — Тя направи каквото трябваше. И се озова на грешното място.

— Където и да е, тя така си го е направила — казва Джестин. — Знаеш това, нали? Знаеш, че там, където е, не е това, което повечето хора мислят за рай и ад. Просто е извън. Извън всичко. Извън правилата, логиката и законите. Няма стойност, добро или лошо. Правилно или грешно.

Забързвам ход, въпреки че краката ми са като преварени макарони.

— Откъде знаеш? — питам, а тя се смее без глас.

— Не знам. Просто така са ме учили; така са ми казвали.

Поглеждам през рамо Томас, който свива рамене.

— Всяка доктрина си има собствена теория — казва той. — Може би всички са верни. Може би нито една не е. Откъде да знам, да не съм философ.

— Какво би казал Морфран?

— Той би казал, че всичките сме идиоти да ходим през Гората на самоубиеца. Сигурни ли сме, че вървим в правилната посока?

— Да — казвам, но в момента, в който ме пита, вече не съм сигурен.

Светлината тук е странна и не мога да следя слънцето. Струва ми се, че вървим в права линия, но всяка линия може да завие и да стигне началото си, ако ходиш достатъчно дълго. А ние ходим вече доста дълго.

— И — казва Джестин след няколко минути напрегната тишина. — Всички вие сте били приятели с това мъртво момиче?

— Да — казва Кармел.

Тонът ѝ е рязък. Иска Джестин да млъкне. Не защото се обижда, а защото предпочита цялото ни внимание да бъде насочено към дърветата и труповете. Но засега са само трупове. Акри след акри разложени тела. Неприятно е, но не е опасно.

— А може би повече от приятели?

— Проблем ли имаш с това, Джестин? — пита Кармел.

— Не — отговаря Джестин. — Нямам проблем. Просто се чудя какъв е смисълът? Дори да не умрете, опитвайки се да я измъкнете и да успеете да я върнете, не е като да могат с Кас да се установят и да си направят семейство.

— Може ли просто да млъкнем и да се измъкнем от тази мъртва гора? — избухвам аз и гледам да държа погледа си право напред.

Защо говорим за това, при условие че умрели хора висят от клоните на дърветата като топки на коледна елха? Да се концентрираме в настоящия момент изглежда по-важно, отколкото да се впусваме в теории.

Джестин не млъква. Продължава да бърбори, просто не на мен. Вместо това говори тихо с Томас, поддържа разговор за Морфран и магии. Може би го прави, за да покаже, че не мога да ѝ казвам какво да прави. Но аз мисля, че го прави, за да замаскира нарастващата си нервност. Защото вече ходим твърде, твърде дълго, а не му се вижда краят. И все пак краката ни продължават да се движат напред, а общата ни мисъл е, че не може да остане много. Може би ако го мислим достатъчно, ще се окаже вярно.

Минаваме още почти километър, преди Кармел да прошепне.

— Не се движим в правилната посока. Трябваше вече да сме стигнали.

Ще ми се да не беше казвала нищо. Потното ми чело лъщи от паника. През последните пет минути си мисля същото нещо. Минахме твърде много път. Или Джестин бърка, като ни каза колко дълъг е пътят, или Гората на самоубиеца си е разтеглила размерите. Пулсът в гърлото ми казва, че е второто, че сме влезли навътре и сега не иска да ни пусне. Може пък хората да не идват тук, за да се самоубият. Може би го правят, след като гората ги накара да полудеят.

— Спри — казва Кармел и ме дърпа за ризата. — Въртим се в кръг.

— Не се въртим в кръг — казвам. — Може да сме се прецакали, но поне това знам. Ходя в права линия, а последно, като проверявах, и двата ми крака бяха еднаква дължина.

— Виж — казва тя.

Ръката ѝ се стрелва над рамото ми и сочи едно дърво. Вляво от мен, един труп виси от клон с черно найлоново въже около врата. Облечен е в ленена жилетка и съдрана риза. Единият крак липсва.

— Видяхме го и преди. Същият е. Помня го. Ходим в кръг. Не знам как е възможно, но е така.

— Мамка му.

Правя е. И аз го помня този. Но нямам представа как сме успели да се върнем тук.

— Това е невъзможно — казва Томас. — Щяхме да сме усетили, че сме се отклонили толкова много.

— Няма да минавам пак оттам — клати глава Кармел.

Очите ѝ са подивели, зениците са станали на точки.

— Трябва да потърсим друг път. Друга посока.

— Има само един път към ордена — намесва се Джестин и Кармел се засилва към нея.

— Ами, може и да не отиваме при ордена! — снижава глас. — Може и да не ни е работа да ходим там.

— Не се паникьосвайте — е единственото, което ми хрумва да кажа.

Само това е важно. Не мога да разбера как тази гора се разширява. Не мога да разбера как съм се отклонил толкова, че съм се върнал пак в изходна точка. Но знам, че ако някой от нас се паникьоса сега, това ще е краят. Който първи побегне, ще освободи страха във всички останали, като изстрел на стартова права и всички ще се втурнем да бягаме. Ще се изгубим и ще се разпръснем, преди дори да разберем какво правим.

— О, не.

— Какво? — питам, поглеждайки Томас.

Очите му са големи колкото пържени яйца зад стъклата на очилата. Гледа над рамото ми. Обръщам се. Трупът си е там, виси от дървото, долната челюст е увиснала, а кожата се свлича. Очите ми сканират картината, но нищо не помръдва. Трупът просто си виси. Само че — премигвам за секунда — е станал по-голям. Само дето не е станал по-голям. А се е приближил.

— Движи се — прошепва Кармел и сграбчва ръкава ми. — Не беше там преди. А беше там.

Тя сочи.

— Беше по-далеч, сигурна съм.

— Може и да не е — казва Джестин. — Може би очите ти въртят номера.

Да. Това е разумно обяснение, което ме кара да искам да се напикая в гащите и да побягна с писъци. Просто сме в тази гора твърде дълго, това е. Реалността започва да се изкривява.

Нещо се движи зад нас, шумоли през листата и чупи клонки. Завъртаме се инстинктивно; това е първият звук откъм дърветата, който чуваме, откакто влязохме измежду тях. Каквото и да го произвежда, не е достатъчно близо, за да го видим. Папратите около един голям ясен сякаш се поклащат, но не съм сигурен дали наистина е така, или само ми се струва.

— Обърнете се!

От вика на Томас ме стяга скалпът, докато се завъртам. Трупът се е преместил пак. Поне три дървета по-близо е и този път виси, обърнат към нас. Облещените, разложени очи ни гледат с нещо, което почти напомня интерес. Зад нас дърветата отново зашептяват, но не поглеждам. Знам какво ще стане. Следващия път, като се обърна, тези разширени очи ще бъдат на сантиметри от лицето ми.

— Застанете в кръг — казвам, контролирам гласа си, доколкото мога.

Времето ни е ограничено. Движението в дърветата около нас вече е навсякъде и не спира. Всички трупове, покрай които минахме, идват насам. Сигурно са ни следили през цялото време и не ми се мисли как са обръщали глави след нас, като сме ги подминавали.

— Дръжте си очите отворени — казвам им, когато усещам раменете им до моите. — Ще се движим, колкото бързо можем, но внимавайте. И не се спъвайте.

До лявото ми рамо усещам как Кармел се навежда и вдига от земята нещо, което сигурно е дебела пръчка.

— Добрата новина е, че не сме се движили в кръг. Скоро ще се измъкнем оттук.

— Направо страхотна новина — изджавква саркастично Кармел и въпреки всичко пускам една усмивка.

Винаги, като е изплашена, става много ядосана.

Тръгваме, движим се като един, леко колебливо в началото, но после по-бързо. Но не толкова бързо, че да изглежда, че бягаме. Тези неща ще си умрат от кеф да ни подгонят.

— Има още един — казва Томас, но аз не свалям поглед от облещения пич. — Мамка му, още един.

— И двама от моята страна — добавя Джестин. — Движат се твърде бързо, за да ги следя. Просто се появяват в периферното ми зрение.

В някакъв момент трябва да погледна напред и губя от поглед Джони с млечните очи. Надявам се някой друг да го следи, но когато виждам още три трупа, два, които висят от дървета, и един, облегат върху далечен дънер, разбирам, че просто не разполагаме с достатъчно очи.

— Няма да стане така — казва Джестин.

— Колко е далече краят на гората? — пита Кармел. — Можем ли да тичаме?

— Ще ни гепят един по един. Не искам да тичам с гръб към тях — казва Томас.

Но е неизбежно да им обърнем гръб. Въпросът е как да постъпим. Дали аз да прокарам пътя напред? Или да се движим заедно?

Триото мъртъвци пред мен ме зяпа с черни очни кухини. Безизразните им лица ме предизвикват. Никога не съм виждал трупове да изглеждат толкова нетърпеливи, като кучета, които чакат да им махнат каишките.

Кармел изпищява; чувам как замахва с пръчката и удря нещо, и един скелет се свлича на земята до нас. Кръгът се разкъсва и тя отстъпва назад. Удря го отново и счупва гръбнака му с тоягата си. Чак когато виждам трупа зад Томас и усещам влажната хватка на една мъртва ръка около гърлото си, осъзнавам грешката ни. Всички свалихме гарда. Всички се обърнахме.

Измъквам се от пръстите, които искат да ми извадят гръкляна, и замахвам с лакът на сляпо, за да го отблъсна. Камата е в ръката ми моментално; острието се забива в трупа зад мен и звучи сякаш той се разпада на парчета. Когато разсичам скелета, който Кармел събори, той се втечнява и попива в земята.

Двама са готови, остават още двадесет и пет. Като поглеждам дърветата, виждам тела навсякъде. Не изглежда да се движат, не нападат; просто са там и всеки път, като отместим поглед, са все по-близо. Кармел не спира да ръмжи и да стене и замахва с пръчката към всичко, което се приближи. Чувам Джестин и Томас да шепнат заклинания на два различни езика, но нямам представа какво правят. Ножът ми се забива в черната дупка на една очна кухина и трупът се разпада на нещо, което прилича на гранули пръст.

— Твърде много са — крещи Кармел.

Можем само да мечтаем да ги отблъснем.

— Бягайте — крещя, но Джестин и Томас не помръдват.

Гласът на Томас гърми в ушите ми. Диалектът ми напомня за Морфран и за обиамана. Чисто вуду. На три метра от него едно полуразложено тяло, провиснато от нисък клон, изведнъж се срива. В

следващата секунда от него не остава нищо друго, освен гърчеци се червеи.

— Браво, Томас — казвам, но когато хвърля поглед през рамо, друг труп се появява пред него, твърде бързо, за да го види.

Забива зъби в месото на врата му и той изпищява.

Джестин изръмжава нещо на келтски и прокарва ръка пред гърдите си; трупът пуска Томас и се свлича в гърч.

— Бягайте — крещи тя и този път го правим, краката ни тъпчат паднали листа и папрати.

Гледам да съм най-отпред, доколкото мога, като кълцам и ръгам всичко, което се появи на пътя ни. Вляво от мен Кармел е влязла в ролята на принцеса воин и си служи с тоягата доста ефективно с едната ръка. С другата е хванала Томас. Кръв потъмнява цялата горна част на ризата му. Той се нуждае от помощ. Не може да продължи да тича дълго. Но пред нас се появява светлина и просека в дърветата. Почти в края сме.

— Кас! Внимавай!

Главата ми се завърта от предупреждението на Джестин точно навреме, за да видя оцъклените очи точно там, където се страхувах, че ще бъдат. На пет сантиметра от лицето ми и съм съборен под него. Тежестта е неочаквана. Все едно ме газии валяк. Въпреки силата му ръцете му са гумени и меки; носът ми е твърде близо до врата му. Чувам как челюстта му изщраква до ухото ми, а кожата около възела на възето е подута и черна, като пренадута гума. Докато се търкаляхме по земята, камата се заклеци под лош ъгъл. Не мога да я насоча към корема му и едва я пазя да не се забие в моя. Когато избутвам главата му с другата си ръка, той се извърта и захапва пръстите ми. Плесенявали зъби се впиват до кост и по рефлекс присвивам пръсти в челюстта му. Напипвам нещо меко и грапаво. Разложения му език.

— Продължавайте да тичате — крещи Джестин, а после кракът ѝ изритва трупа в ребрата.

Той не се изтърколва от мен, но за тази част от секундата успявам да насоча ножа. Когато отново ме натиска, острието се плъзва точно под гръдната му кост и той се разпада в най-гадно миризливия облак, на който съм се натъквал.

— Добре ли си? — пита Джестин.

Кимам, докато ми помага да се изправя, но след като пипнах езика му и вдишах разложените му изпарения, може и да повърна. Залитаме и се втурваме. Дърветата се разтварят и се озоваваме в един ясен ден и една зелена поляна, където Кармел е коленичила над припадналия Томас. В другия край на поляната Гидиън стои с още двама пред дълга, черна кола.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Чувството е като да си сънувал кошмар и да си се изтърколил от леглото. Измъкваме се със залитане от Гората на самоубиеца, измъчени и окървавени и препъващи се. Озоваваме се в десетсантиметрова мека трева, премигваме от топлото слънце и се вираме в спокойни лица, които ни гледат със снизхождение.

Камата е още в ръката ми; обръщам се пак към дърветата, като очаквам да видя редица от бледи лица между стволовете да надничат като затворници през решетка. Но има само дървета и листа и мъх. В секундата, в която излязохме от границите на тяхната територия, те са се върнали по местата си да висят или да лежат на купчини.

— Изглежда, се оказахте прав, г-н Палмър — казва някой. — Той се добра дотук.

Поглеждам към колата. Мъжът, който говори, е малко по-нисък и по-млад от Гидиън. Не мога да кажа точно колко по-млад. Косата му е руса, с кичури сиво, така че цялата зализана маса изглежда някак сребриста. Облечен е в черна риза и тъмни панталони с ръб. Поне не е с кафява роба и не размахва кадилница.

— Не се тревожете — казва той, вървейки към нас. — Няма да излязат на поляната.

Нехайният тон ме дразни, а Кармел ме дърпа за ръката точно в момента, когато съм на път да кажа на този клоун къде да си завре поляната.

— Продължава да кърви — казва тя.

Поглеждам Томас. Дишането му е стабилно, а кръвта, която се стича покрай притискащите пръсти на Кармел, не е много, не е артериална струя. Мисля, че е изтощен повече от това смъртоносно проклятие, което извади в гората, отколкото от ухапването на онзи труп, но не бих се осмелил да кажа това на Кармел в момента. Тя диша огън.

До нас мъжът е сложил и двете си ръце на раменете на Джестин и я гледа с обич.

— Справи се добре — казва той, а тя свежда глава за момент. — Нямах и драскотина.

— Той има нужда от лекар — изсъсквам, а когато г-н Магаре не отговаря, Джестин го повтаря.

— Той още кърви. Тук ли е д-р Клементс?

— Тук е — казва той, но не си дава вид, че има бърза работа.

Когато се усмихва, ми напомня на змия, която се изпълва точно преди да изяде мишката.

— Не се безпокойте. Комплексът не е далеч. Ще се погрижим за вашия приятел вещица. И за теб.

Очите му падат върху разкъсаните ми пръсти и, заклевам се, виждам как угълчетата на устата му потрепват.

— Името ми е Колин Бърк.

Той има наглостта да ми подаде ръка. Кармел я блъска, оставяйки червена следа по дланта му.

— Не ми пука какво ти е името — съска тя. — И не ми пука кой си. Ако не го закараме при лекар, ще ти изгоря целия шибан комплекс.

Само така, Кармел. Бърк не изглежда особено притеснен, но Гидиън най-после се намесва и ѝ казва да остави Томас на него. Помага му да стане на крака и го придържа по пътя към колата, като избягва погледа ми, докато прави всичко това.

— Постели нещо на седалката — казва Бърк и съм на ей толкова да го нокаутирам.

Но Томас има нужда от помощ, затова млъквам и тръгвам към колата.

Не е далече, движим се по път, който донякъде е асфалтиран, донякъде е черен, пресичащ дърветата в другия край на поляната, но този, който кара, определено не си дава зор. Досега не е казал нищо на никого и подозирам, че е само шофьор, само дете имам чувството, че тук никой не е „само“ нещо. Поглеждам Джестин. Извадила е кърпа от раницата си и сега Кармел притиска с нея врата на Томас. Тревога бърчи челото ѝ.

Изкачваме малък хълм и намаляваме. Сгушено в малка, зелена долина е това, което сигурно е орденът. Прилича на някой от онези снобарски, ексклузивни курорти, тип „Аспен“, просто комплекс от няколко червеникави дървени постройки със слънчеви панели и цели стени от затъмнени стъкла. Сигурно струва няколко милиона долара,

но се набива на очи по-малко, отколкото някоя сива каменна крепост или манастир. Томас сигурно усеща, че се чудя нещо, защото с усилие се изправя от скута на Кармел и поглежда през прозореца. Кървенето почти е спряло. Ще се оправи, стига да не получи инфекцията от кучешките зъби на мъртвеца.

— Добре дошли — казва някакъв пич, като отваря вратата на колата, когато спираме пред главната сграда.

Млад и зализан, в черен костюм, сякаш е изпаднал от страниците на „GQ“. С шофьора биха могли да бъдат близнаци. Доста е смущаващо, като обратното на фемботи^[1]. Обзалагам се, че и готвачът им изглежда така.

— Робърт, моля те, предупреди д-р Клементс — казва Бърк. — Кажу ми, че ще трябва да направи няколко шева.

Робърт тръгва да търси доктора, а Бърк се обръща към мен.

— Младши членове — обяснява той. — Учат за ордена чрез пряко наблюдение, докато му служат.

— Логично — казвам и свивам рамене.

Също така е тотална идиотщина, но той сигурно го знае.

Когато се оглеждам наоколо, чувството е като да са ме полели със студена вода. Не знам какво очаквах, но не беше това. Мислех си... явно си мислех, че като дойда, ще открия просто повече Гидиъновци. Възрастни мъже в удобни пуловери, които да дуднат около мен като на непослушно внуче. Вместо това срещам Бърк и взаимната ни неприязън тече като прав ток и в двете посоки. Гидиън, от друга страна, все още отказва да ме погледне. Срамува се и така трябва. Измъкнахме се цели, но можеше и да не е така.

— А, д-р Клементс.

Ето това очаквах. Посивял, брадясал мъж с винен пуловер и кафяви панталони. Насочва се директно към Томас и внимателно повдига пропитата в червено кърпа, за да открие назъбена, сърповидна рана. Стомахът ми се обръща, когато спомени за Уил и Чейс и въображаеми спомени за баща ми се нареждат пред очите ми. Проклети рани от ухапване.

— Ще трябва да се промие и зашие — казва той. — С билков компрес би трябвало да заздравее бързо и почти няма да личи.

Поставя кърпата обратно над раната и Томас я притиска.

— Д-р Марвин Клементс — казва той и стиска ръката му.

Когато стиска моята, я обръща и разглежда пръстите ми.

— И тук може да сложим няколко шева.

— Добре съм — казвам.

— Поне да я промием — казва той. — Замърсена е.

Той се обръща, хваща Томас под мишница и го води навътре. И аз тръгвам с тях, Кармел веднага след мен. Джестин остава с Бърк и не съм изненадан.

След като зашиват Томас, а моята ръка е почистена с йод, ни водят до стаите ни, подредени около общ лаундж. Взимам си бърз, нервен душ и превързвам ръката си наново. Нямам доверие на нищо в това място и се напругам от мисълта да оставя Томас и Кармел сами дори за двадесет минути.

Стаята, в която са ме сложили, е широка, с малка камина и голямо легло със завивки, които изглеждат скъпарски. Напомня ми на една ловна хижа в някакъв курорт, която видях в един филм преди време. Единственото нещо, което липсва, са препарирани глави на животни по стените.

— Мисля, че ако в това място имаше препарирани глави, те щяха да са човешки — остроумничи Томас.

Двамата с Кармел влизат, хванати за ръце.

— Баш така си е — ухилвам се аз.

В стената са изрязани прозорци, а по арката на тавана има капандури. Сигурно има около един милион прозореца в целия комплекс, но това не създава усещане, че е открит или добре осветен. Създава усещане, че някой те гледа.

Гидиън почуква на отворената врата и Томас се обръща твърде бързо; потръпва от болка и слага ръка върху пресния бинт.

— Съжалявам, момчето ми — казва Гидиън и потупва рамото му. — Д-р Клементс прави отлични компреси с буника. Болката ще премине до час.

Той кимва на Кармел и чака да бъде представен.

— Гидиън — Кармел, Кармел — Гидиън — казвам аз.

— Значи ти си Гидиън — казва тя и събира вежди. — Толкова ли беше трудно да пратиш колата да ни вземе от ферибота на Лох каквото там, по дяволите, му беше името?

Тя се извързва отвратена, без да изчака отговор.

— Не мога да повярвам, че ни прати там — казвам аз, а той среща погледа ми, без да трепне.

Видът му е сериозен, може би излъчва съжаление, но не и срам вече, ако въобще го е било срам някога.

— Предупредих те — отговаря той. — Решавай, Тезеус. Или си дете, или не си.

По дяволите, защо трябва винаги да е прав.

— Никога не съм искал да идваш тук. Искях да спазя обещанието си към родителите ти и да те пазя от опасности. Но ти си син на баща си. Винаги ходиш по ръба. На самоунищожението.

Гласът му е изпълнен с обич, почти сантиментален. И е така. Това беше мое решение. Всичко беше, от момента, в който взех камата в ръцете си, когато бях на четиринадесет.

— Колин иска да те види — казва той и слага ръка на рамото на Томас, за да покаже, че трябва да отида сам.

Сигурно би сложил другата си ръка върху рамото на Кармел, ако не го беше страх, че ще му я отхапят. Така или иначе няма да ги остави сами. Така че май няма за какво да се тревожа, засега.

Една жена ме води по коридорите и по стълбите там, където ме чака Бърк. Това е първата жена, която виждам наоколо, и съм леко успокоен от факта, че има жени, въпреки че от тази малко ме побиват тръпки. Тя е на около петдесет, с кос, вързана на стилин пепеляворус кок. Когато ме посрещна пред стаята ми, се усмихна и ми кимна с отработената и безпристрастна любезност на икономка. Минаваме покрай стаи с широки двойни врати, отворени са и във всяка се вижда да гори камина. В една от тях, от лявата страна, група хора седят в кръг. Когато минаваме покрай тях, всички обръщат глави да ни гледат. Ама всички-всички. И то едновременно.

— Тъ, те какво правят? — питам.

— Молят се — усмихва се тя.

Искам да попитам на какво, но ме е страх, че тя ще каже, че се молят на камата. Трудно ми е да си представя как Джестин е отгледана от тези хора. От всеки един от тях ме полазват тръпки. Дори д-р Клементс, докато промиваше и превързваше ръката ми, гледаше кръвта, сякаш е Светият граал. Сигурно ще изгори памуците в казан от билки или нещо такова.

— Тук сме — казва моят ескорт.

И остава да стои пред вратата, въпреки че ѝ правя знак, че може да си тръгва. Изроди.

Когато влизам в стаята, Колин Бърк стои до поредната камина. Събрал е върховете на пръстите си в пирамида, този възможно най-изкуствен жест, а пламъците осветяват скулите му в оранжево-червено. Веднага си мисля за Фауст.

— Значи ти си Тезеус Лоууд — казва той и се усмихва.

— Значи ти си Колин Бърк — казвам аз. После свивам рамене. — Всъщност никога не съм чувал за теб.

— Така е — той се отдръпва от камината и застава до висок кожен стол. — Някои хора пазят тайните си по-добре от други.

О, така ли? Слагам палец и показалец под брадичката си замислено.

— Чувал съм името и преди. Бърк. Английски сериен убиец, нали? — обръщам длан. — Да не сте роднини?

Зад любезната усмивка той стиска зъби. Добре. И все пак нещо ми подсказва, че не е добра идея да си създавам враг в негово лице. Че съм дошъл тук да търся помощта му. Но пък нещо друго ми казва, че каквото и да направя, той вече ми е възможно най-голям враг.

Бърк разперва ръце и се усмихва. Смущаващо обезоръжаващ жест. Топъл и почти искрен.

— За нас е удоволствие да те посрещнем тук, Тезеус Касио Лоууд — казва той. — Отдавна желаехме завръщането ти.

Той пак се усмихва, още по-топло.

— Воинът се завръща у дома.

Всички тези фалшиви ласкателства. Няма да са достатъчни да ме накарат да забравя, че той е гъз. Но трябва да призная, че е сравнително харизматичен гъз.

— Удоволствие? — питам аз. — Тогава сигурно не знаете защо съм тук.

Бърк свежда поглед почти със съжаление, а очите му блестят, сиви като косата му.

— Имал си тежък ден по пътя. Можем да говорим за това по-късно. На вечеря може би. Подготвил съм малко тържество за добре дошли, за да дам възможност на другите членове да се запознаят с теб. Всички са любопитни.

— Виж — казвам. — Всичко това е... много мило от твоя страна и така нататък. Но нямам време...

— Знам защо си тук — казва остро той. — Приеми съвета ми. Ела на вечеря. И позволи на останалите да се опитат да те убедят да не умираш.

На езика ми е цяла камара остроумни коментари. Но успявам да ги преглътна.

— Както кажеш — усмихвам се. — Ти си домакинът.

Вървя с Томас, Кармел и Гидиън към трапезарията и оглеждам стените. На тях наистина висят глави на лосове, мечки и някакви планински кози. Карат ме да си мисля за шегата на Гидиън как очите на картините в къщата ми сигурно се мърдат.

— Защо въобще отиваме — пита Кармел, взирайки се в една козя глава. — Това място не ми вдъхва доверие. А всички тези заклани животни заплашват пак да ме направят веганка.

Гидиън се усмихва на репликата.

— Отиваме на вечерята, за да може Колин да доиграе ролята на разумния вожд. Той иска да те убие, Тезеус.

Непринуденият начин, по който го казва, ме кара да потръпна.

— Той иска да те убие и да си върне камата, за да я даде в ръцете на Джестин. Да я претопи и отново да я изкове с нейната кръв. В неговата глава това ще я пречисти.

— Тогава не трябва ли да бягаме оттук — пита Кармел. — И защо ще му организира вечеря?

— Не всички в ордена са съгласни. Те гледат с уважение към мястото, откъдето водят началото си, а това включва и кръвната линия на първия воин. Те ще застанат до теб, ако се закълнеш да спазваш старата традиция.

— А ако не го направя?

Гидиън не казва нищо. Стигнали сме трапезарията, която всъщност не е по-голяма от другите стаи. Има, разбира се, камина, а един полилей блести от високия таван, като отразява жълтия пламък. Около масата са седнали поне дванадесет човека, на които сервират още от младшите фемботи. Джестин не се вижда наоколо. Сигурно я пазят под стража, като съкровище. Когато влизаме, всички се изправят. Бърк е измежду тях и някак си успява да изглежда седнал на централното място, въпреки че масата е кръгла.

Мъжът най-близо до мен протяга ръка и се усмихва. Аз я стискам и той се представя като Ян Хиндли. Има изтъняваща кафява коса и мустак. Усмивката му изглежда искрена и се чудя дали е от симпатизантите. Докато минавам напред, стискайки ръце и слушайки имена, не мога да преценя кои от тях искат да ме видят мъртъв още сега и кои ще поискат да ме видят мъртъв чак после.

Слагат ме да седна до Бърк и храната пристига почти моментално. Медальони с някакъв сос с къпини. Изведнъж съм залят от общи приказки и любезности. Някой дори ме пита как върви училището. Мислех, че ще съм твърде напрегнат, за да ям. Но когато поглеждам, чинията ми е празна.

С тях се разговаря толкова приятно, че малко късно усещам как темата се е насочила към традицията — бавно и леко. Думите им относно морала на камата и намеренията зад създаването ѝ жужат като пчели. Интересно е. Друга гледна точка е. Разумно е. Ако се закълна в тези думи, те ще застанат зад мен. Ако се закълна в тези думи, Анна ще остане в ада.

Очите ми започват да се разхождат по усмихнатите лица около масата и тайнственото им еднакво облекло. Гидиън говори любезно с тях. Също и Томас, и дори Кармел, очите ѝ на двамата леко плуват. Вдясно от мен Бърк седи, а тежестта на погледа му не се отклонява от профила ми.

— Те мислят, че са ме спечелили — казвам, като се обръщам към него. — Но на теб всичко ти е ясно, нали?

Изведнъж всички на масата утихват като един. Сякаш изобщо не са внимавали в разговора помежду си, а са слушали нас.

Бърк доста театрално се оглежда наоколо със съжаление.

— Надеждата ми беше, че като се срещнеш с ордена и чуеш какво е призиванието ти, ще се откажеш да направиш тази грешка — казва той.

— Не го прави — чувам женски глас и като поглеждам през масата, виждам жената с пепеляворусата коса, която ме водеше по-рано, чието име сега знам, че е Мери Ан Котън. — Не осквернявай себе си и Биодаг Ду.

О, скъпа Мери Ан. И аз, и Бийдак Дюб ще се оправим.

— Много приятен култ си въртите тук, Бърк — казвам.

— Ние сме свещен орден — поправя ме той.

— Не. Вие сте култ. Добре облечен, превзет британски култ, но все пак култ.

Обръщам се към останалите и вадя камата от джоба си, вадя я от ножницата и ги оставям да видят как светлината от огъня проблясва по острието.

— Това е мое — казвам, надигайки глас над овчите им въздишки. — Преди това е било на баща ми и на неговия баща преди това. Искате си го обратно? Аз пък искам врата към оня свят, за да освободя някой, който няма място там.

Толкова е тихо, че чувам как Гидиън и Томас наместват очилата си. Тогава Бърк казва:

— Не можем просто да вземем камата обратно — а когато д-р Клементс протестира, пледирайки още веднъж за кръвната линия на първия воин, той вдига ръка, потушава гласовете и добавя: — Биодаг Ду вечно ще служи на твоята кръв. Докато тази кръв не пресъхне.

С ъгълчето на окото си виждам как Кармел сграбчва подлакътника на стола си, винаги готова да го откъсне и да започне да налага някого.

— Не е това начинът — казва Гидиън. — Не може просто да убиете воина.

— Вие нямате право да говорите, г-н Палмър — казва един от членовете, с късо подстригана черна коса. Той е най-младият и сигурно най-новият. — Не сте с ордена от десетилетия.

— Може и така да е — продължава Гидиън. — Но не можете да ми кажете, че няма други сред вас, които да се чувстват по същия начин. Кръвната връзка е съществувала хиляди години. А вие ще я унищожите само защото така казва Колин?

Като ефект от думите му се надига вълна от погледи, хората се гледат един други, ние с Кармел и Томас включително.

— Той е прав — казва д-р Клементс. — Нашата воля няма значение.

— И какво предлагате? — пита Бърк. — Да отворим врата и да допуснем една мъртва убийца да се върне в нашия свят? Мислите ли, че това е в съответствие с волята на камата?

— Нека камата избере — казва изведнъж Клементс, сякаш го е осенило прозрение. Той оглежда хората около масата. — Отворете

вратата и нека Джестин отиде с него. Нека и двамата отидат. Войнът, които се завърне, ще е достойният за Биодаг Ду.

— Ами ако нито един от тях не се върне? — пита някой. — Тогава камата ще е загубена!

— Ами ако се върне мъртвото момиче? — пита друг. — Тя не може да остане тук. Това е недопустимо.

С Томас и Кармел си разменяме погледи. Отпорът идва от най-преданите поддръжници на Бърк, но останалите на масата, изглежда, са с д-р Клементс. Бърк изглежда сякаш всеки момент ще започне да си гризе чашата, но в следващата секунда лицето му се разтяга в топлата, леко гузна усмивка на човек, който може би е сгрешил.

— Тогава така ще бъде — казва той. — Ако Тезеус Касио е готов да плати цената.

Стигнахме до това.

— Какво ще струва?

— Какво ще струва ли? — той се усмихва. — Ще ти струва много. Но ще стигнем до това след малко.

Не мога да повярвам, но той поръчва на сервитьорите да донесат кафе.

— Когато била създадена камата, тези, които са я създали, знаели как да отворят врата към оня свят. Но тези магии са изгубени от векове. Десетки векове. Сега единственият начин да се отвори тази врата е в ръката ти.

Поглеждам острието.

— Вратата може да бъде отворена само от Биодаг Ду. Както виждаш, ключът е бил при теб през цялото време. Само дето не си знаел как да го завъртиш в ключалката.

Писна ми да слушам хората да говорят за ножа сякаш не е нож. Сякаш е врата или ключ, или чифт рубинени пантофки.

— Просто ми кажи каква е цената — казвам.

— Цената — казва той и се усмихва. — Цената е кръвта на живота ти да изтече през корема ти.

Някъде около мен Томас и Кармел ахват. Бърк ме гледа със съчувствие, но и за момент не вярвам да е искрено.

— Ако настояваш — казва той. — Можем да изпълним ритуала още утре вечер.

[1] (от англ.) Female robots — женски андроиди, популярни от филма „Остин Пауърс“. Също (съвременен жаргон) хладнокръвни, емоционално недостъпни жени. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Кръвта на живота ми да изтече през корема ми. О, само това ли? Това трябваше да кажа. Не трябваше да го оставям да види как страхът минава през мен. Дори не трябваше да стискам челюст. Доставих му твърде голямо удоволствие да знае, че се страхувам и че няма да се откажа. Защото няма да го направя. Няма да се откажа дори заради плувналите очи на Томас и Кармел.

— Хайде стига — казвам. — Аз знаех от самото начало, че може да се стигне дотук. Че може да се наложи да ходя по ръба на това да дишам и да не дишам, ако ще я спасявам. Всички го знаехме.

— Различно е, когато е само възможност — казва Кармел.

— Все още е само възможност. Имайте малко вяра — устата ми е пресъхнала.

Кого се опитвам да убедя? На практика утре ще ме изкормят, за да отворят вратата. Към ада. А веднъж като кръвта ми я отвори, ще ни блъснат вътре с Джестин.

— Да имаме вяра — повтаря Кармел и сръгва Томас, за да каже нещо, но той няма да го направи.

Той ме подкрепяше в това. От самото начало.

— Това може и да не е толкова добра идея — прошепва той.

— Томас.

— Виж, не ти казах всичко, което говорих с дядо си. Те не те подкрепят. Всичките му приятели, вуду магьосниците, те не ти пазят гърба — той поглежда Кармел. — А пазят нас.

Някакъв звук излиза от носа и гърлото ми, нещо като погнуса или разочарование, но не го правя нарочно. Не съм изненадан. Те ясно показаха позицията си относно връщането на Анна от самото начало.

— Те смятат, че това е извън тяхната юрисдикция — продължава Томас. — Че е работа на ордена.

— Не е нужно да ми обясняваш — казвам.

А и това е само оправдание. Никой, освен нас не иска Анна да се върне в този свят. Когато я издърпам от ада, ще я хвърля в стая, пълна с

хора, които ще искат да я върнат обратно там. Дано е готова за битка. Виждам я в съзнанието си, как избухва в стаята като черен облак и вдига Колин Бърк за мекото на тила като кученце.

— Можем да намерим друг начин да помогнем на Анна — казва Кармел. — Не ме карай да се обаждам на майка ти.

Усмиввам се леко. Майка ми. Преди да тръгна за Лондон, тя ме накара да обеща да помня, че съм неин син. И аз го помня. Аз съм синът, който е отгледала да се бори и да прави това, което трябва. Анна е в капан в стаята за мъчения на обиамана. И аз не мога да оставя нещата така.

— Ще отидете ли да потърсите Гидиън? — казвам. — Искам да ви помоля... ще направите ли нещо за мен?

Израженията по лицата им показват, че още се надяват да променя решението си, но кимат.

— Искам да сте там за ритуала. Искам да сте част от него.

Да бъдат в моя ъгъл. Може би просто като свидетели.

Обръщат се да тръгнат по коридора, а Кармел ми казва още веднъж да си помисля; че имам избор. Но това не е истински избор. И те тръгват, а аз се обръщам и започвам да крача по коридорите на този пълен с камини летен лагер на друиди с промити мозъци. Когато завивам зад ъгъла и излизам в дълъг, червен коридор, гласът на Джестин иззвънтява зад мен.

— Ой, Кас, чакай.

Тя притичва до мен. Лицето ѝ е бледо и сериозно. Без уверената си усмивка изглежда съвсем друга.

— Казаха ми какво сте говорили — казва тя и леко поруменява. — Какво си решил.

— Какво решиха те — поправам я.

Тя ме поглежда с равен поглед, чака да кажа нещо, но не знам какво. Утре вечер с нея ще отидем на място, което го няма на картата, ще преминем от другата страна, откъдето само един от нас трябва да се завърне.

— Знаеш какво означава това, нали?

— Не мисля, че значи това, което си мислиш, че значи — отговаря тя.

— Боже — губя търпение и тръгвам. — Нямам време за гатанки. Нито пък ти.

— Нямах право да ми се ядосваш — казва тя.

Усмивката ѝ се връща и тя ме настига.

— Преди по-малко от четири часа спасих живота на най-добрия ти приятел. Ако не бях аз, онзи труп щеше да му прегризе артерията, преди да си мигнал.

— Томас ми каза, че не трябва да ти имам доверие. Но ти не ме притесняваше. Все още е така.

Тя се наежва от тази реплика, както знаех, че ще направи. Дори да знае, че е лъжа.

— Всичко това не е мой избор, нали така? — казва тя. — Точно ти би трябвало да знаеш какво е чувството?

Тя кърши ръце, докато вървим. Въпреки че се прави на корава, сигурно е ужасена. Косата ѝ се спуска по раменете на влажни, чупливи кичури. Май преди малко е излязла от душа. Когато е мокра, косата ѝ изглежда тъмnozлатна. Червеното се слива и се скрива.

— Спри да ме гледаш така — сопва ми се тя. — Сякаш утре смятам да те убия.

— Няма ли да го направиш? — питам. — Аз мислех, че това е идеята.

Тя свива вежди.

— Изнервяш ли се? Чудиш ли се кой ще победи?

Стиска зъби и челюстта ѝ изглежда стоманена. За момент си мисля, че гледам един напълно луд човек. Но после клати глава и обърканото ѝ изражение прилича много на това на Кармел.

— А да ти е хрумвало, че може да имам план?

— Не съм си и представял, че нямаш — отговарям.

Но това, което тя нарича план, аз наричам приоритети.

— Не ти ли се струва малко нечестно? Като се има предвид, че ще ми източат кръвта през корема.

— Ха — казва с присмех тя. — Да не мислиш, че ще си само ти? Кръвта ти е билет, който важи само за един.

Заковавам се на място.

— Боже, Джестин. Не го прави. Откажи.

Тя се усмихва и свива рамене, сякаш това да те колят като прасе ѝ се случва всеки втори четвъртък от месеца.

— Щом ти отиваш, и аз отивам.

Стоим безмълвно. Те искат един от нас да се завърне с камата. Но какво ако нито един от нас не я върне? Част от мен се чуди дали просто не мога да изгубя камата някъде там завинаги и те да останат без нея; без възможност да отворят повече тази врата и без цел. Може би тогава просто ще се изпарят и ще освободят Джестин от кукичките си. Но дори и сега другата част от мен съска, че камата е моя, тъпата ми кръвна връзка нашепва в ушите ми и както кукичките на ордена са се забили в Джестин, така и тези на камата са се забили в мен.

Без да си кажем и дума повече, тръгваме заедно по дългия коридор. Това място ме дразни и потиска толкова много; ще ми се да изкъртя някоя врата и да разпръсна хората вътре, докато се молят в кръг, може би да жонглирам с камата и няколко свещи само за да видя ужасените изражения по лицата им и да чуя как викат: „Светотатство!“

— Сигурно ще ти прозвучи странно — казва Джестин. — Но може ли да остана с вас през нощта? Няма да мога да заспя и — тя се оглежда виновно — от това място ме побиват тръпки точно сега.

Когато се появявам заедно с Джестин, Томас и Кармел са изненадани, но не изглеждат враждебни. Сигурно и двамата са благодарни, че гърлото на Томас още си е цяло. Гидиън е в лаунджа с тях, седнал в един стол с извити облегалки. Заварваме го да се взира в огъня в камината и като се появяваме, не изглежда особено концентриран. Светлината от пламъците се забива дълбоко в бръчките по лицето му. За пръв път откакто дойдох, възрастта му си личи.

— Говорихте ли с ордена да сте част от ритуала? — питам.

— Да — отговаря Кармел. — Ще ни подготвят. Но не знам каква работа ще свършим. Не съм имала много време за допълнителни уроци по вещерство.

— Вещица или не, ти имаш кръв — обажда се Гидиън. — А когато утре орденът подготви вратата, това ще бъде най-силното заклинание, което някой е опитвал от поне петдесет години насам. Всеки от нас ще трябва да се включи, не само Тезеус и Джестин.

— Ти ще влезеш там — казва ми Томас леко замаяно. — Май не си го представях така. Мислех, че просто ще я издърпаш. Че ти ще останеш тук. И че ние ще сме с теб.

Усмиввам се.

— Скрив това виновно изражение. Днес един труп се опита да те изяде. Направи предостатъчно.

Това обаче не му помага; виждам го в очите му. Не спира да се мъчи да измисли какво още може да направи.

Всички ме гледат. Излъчват страх, но не и ужас. И са готови на всичко. Част от мен иска да им ударя по един зад врата, да ги нарека леминги^[1] и търсачи на силни усещания. Но те не са това. Нито един от тях нямаше да е тук, ако не бях аз, и не знам дали това е редно или не. Само знам, че съм благодарен. Струва ми се невероятно, като си помисля, че ако беше преди по-малко от година, сигурно щях да бъда тук сам.

Гидиън каза, че ще е добра идея да поспим, но никой не го послуша. Дори самият той. Той прекара по-голямата част от нощта в същия стол, дремейки неспокойно, като се стряскаше всеки път, когато дървата в камината изпукат. Останалите лежахме кой където свари, без да напускаме лаунджа, на диваните или свити на някой стол. Нощта мина тихо, всички бяхме унесени в мислите си. Аз май угаснах за няколко часа около три или четири сутринта. Имам чувството, че се събудих след минута, само дето огънят беше загаснал в бледа пепел, а от прозорците на тавана се процеждаше светла мъгла.

— Трябва да хапнем нещо — предлага Джестин. — После ще съм твърде нервна, а не ми харесва идеята да ми точат кръвта на гладен стомах.

Тя се протяга и прешлените на врата ѝ изпукват един по един.

— Никак не се спи удобно в стол. Да потърсим ли кухнята, а?

— Едва ли готвачът ще е станал толкова рано — казва Гидиън.

— Готвач? — възкликва Кармел. — Пука ми за готвача. Ще намеря най-скъпото нещо в тази кухня, ще го нахапя и ще хвърля останалото на пода. После ще им изпочупя чиниите.

— Кармел — започва Томас, но спира, когато тя го фиксира с поглед, и знам, че чете мислите ѝ. В крайна сметка се усмихва и промърморва: — Поне да не хабим храната.

— Вие отивайте — казва Гидиън и ме хваща за ръката. — Ние ще дойдем след малко.

Те кимат и тръгват към вратата. Когато завиват по коридора, чувам Кармел да мърмори колко мрази това място и как се надява Анна да може някак си да го накара да се пръсне като балон, както направи с къщата си. Това ме кара да се усмихна. После Гидиън прочиства гърло.

— Какво има? — питам.

— Има някои неща, които Колин не ти каза. Неща, които може и да не си помислил — той свива рамене. — А може и да са само безполезните предчувствия на един стар човек.

— Татко винаги се доверяваше на предчувствията ти — казвам. — Ти винаги успяваше да му помогнеш.

— До момента, в който не можах — казва той.

Сигурно не трябва да ме учудва, че все още носи този товар, въпреки че случилото се не беше негова вина. Ще се чувства така и за мен, ако не се върна. Томас и Кармел може би също, макар че и те няма да имат вина.

— Става дума за Анна — казва той изведнъж. — Нещо, което много мислих.

— Какво е? — питам, а той не отговаря. — Хайде, Гидиън. Ти си този, който ме спираше.

Той поема дълбоко въздух и разтрива с пръсти челото си. Опитва се да реши как или откъде да започне. Пак ще ми каже, че не бива да правя това, че тя е там, където трябва, а аз пак ще му кажа, че ще го направя и че трябва да се отмести от пътя ми.

— Не мисля, че Анна е на правилното място — казва той. — Или поне не точно.

— Какво точно имаш предвид? Мислиш ли, че мястото ѝ е на оня свят, в ада, или не?

Гидиън клати глава, объркан и разстроен е.

— Единственото нещо, което някой знае за другата страна, е, че не знаем нищо. Чуй ме. Анна отвори врата към оня свят и завлече обиамана със себе си. Къде? Ти каза, че, изглежда, са затворени там заедно, като в капан. Какво ако си прав? Какво ако са приклепени там като тапа в бутилка?

— Какво ако са — прошепвам аз, въпреки че знам.

— Тогава може да се наложи да помислиш какво ще избереш — отговаря Гидиън. — Ако има как да ги разделиш, дали ще я върнеш тук, или ще я пратиш натам?

Да я пратя натам. Накъде? Към някое друго ужасно място? Може би още по-ужасно? Няма точни отговори. Никой не знае. Като реплика от евтин трилър. Какво стана с този, дето имаше кука вместо ръка? Никой не знае.

— Ти смяташ ли, че тя заслужава да бъде там, където е? — казвам. — И питам теб. Не какво пише в книгите, не какво е казал някой философ или пък Ордена.

— Не знам какво решава тези неща — казва той. — Дали има съд от по-висша сила, или само вината, затворена в духа. Не го решаваме ние.

Боже, Гидиън. Не те питах това. На път съм да му кажа, че очаквах по-добър отговор, когато той добавя:

— Но според това, което си ми казвал, това момиче е било измъчвано достатъчно. Ако аз трябваше да я съдя, не бих я осъдил на повече.

— Благодаря ти, Гидиън — казвам аз, а той прехапва език и не ми казва нищо повече.

Никой от нас не знае какво ще стане тази нощ. Имам странното усещане, че всичко това е нереално, и малко отказвам да го приема, сякаш не се случва, сякаш е толкова далеч, но времето, което остава, се измерва в часове. Как е възможно толкова скоро да мога да я видя пак? Да мога да я докосна? Да я измъкна от тъмнината.

Или да я пратя в светлината.

Стига. Недей да усложняваш нещата.

Тръгваме рамо до рамо към кухнята. Кармел е останала вярна на закана си и е счупила поне една чиния. Кимам ѝ и тя се изчервява. Тя знае колко е жалко това и че на тези от ордена им дреме, ако ще дванадесет сервиза да потроши. Но тези хора я карат да се чувства безсилна.

Изненадващо е колко храна успяваме да изядем. Гидиън прави сос холандез и страхотни яйца по бенедиктински с цяла камара запържени наденички. Джестин карамелизира шест от най-големите и червени грейпфрути, които съм виждал, с мед и захар.

— Трябва всеки, който може, да държи под око тези от ордена — казва Томас измежду две хапки. — Хич не им вярвам. С Кармел ще следим нещата, докато помагаме за ритуала.

— Задължително се обади и на дядо си — казва Гидиън и Томас вдига изненадано поглед.

— Ти познаваш дядо ми?

— Само по репутация — отговаря Гидиън.

— Той вече знае — казва Томас и свежда поглед. — Цялата му вуду мрежа ще е в готовност. Ще ни пазят гърба от тяхната страна на света.

Цялата вуду мрежа. Дъвча мълчаливо храната си. Щеше да е хубаво да имам Морфран на моя страна. Щеше да е като да имам ураган, скрит в ръкава си.

От уважение към бунта на Кармел оставихме кухнята в катастрофално състояние. След като минахме през баните, Гидиън взе Томас и Кармел, за да се срещнат с членовете на ордена. С Джестин решихме да се поразходим наоколо, да се послушаме, а може би просто да убием малко време.

— Сигурно скоро ще приберат един от двамата ни — казвам аз, докато вървим покрай дърветата, слушайки клокочещия шепот на поточе, недалеч от нас.

— За какво? — пита Джестин.

— Ами, за да ни инструктират за ритуала — отговарям аз, а тя клати глава.

— Не очаквай твърде много, Кас. Ти си просто инструментът, не помниш ли?

Тя откъсва една вейка от надвиснал клон и ме побутва с нея в гърдите.

— Значи просто ще ни хвърлят вътре, без да знаем какво се случва, и ще се надяват да се оправим? — свивам рамене. — Това или е пълна тъпотия, или трябва да се чувстваме наистина поласкани.

Джестин се усмихва и спира.

— Страх ли те е?

— От теб ли? — питам аз и тя се ухилва.

Един преждевременен приток на адреналин минава и през двамата ни, мускулите ни стават като пружини и малки сребърни рибки започват да се стрелкат из капилярите ми. Когато замахва с клончето към главата ми, отдалече я виждам и я подсичам с крак. Тя ми връща бърз лакът в главата; смее се, но движенията ѝ са сериозни. Ударите ѝ са отработени и плавни; тренирана е добре. Контрира по начини, които не съм срещал преди, а когато ме нацелва в корема, изохквам, въпреки че тя контролира силата си. Но все пак я събарям и парирам повече удари, отколкото минават. Камата си стои в джоба ми. Това не е и половината, което мога. Но без камата сме почти равностойни. Когато

спираме, пулсът и на двама ни е ускорен, а адреналиновият гъдел си е отишъл. Това е добре. Дразнещо е, когато няма къде да оттече, както когато се събудиш от кошмар.

— Явно не ти е проблем да се биеш с момичета — казва тя.

— Явно не ти е проблем да се биеш с момчета — отговарям аз. — Но това беше наужким. Тази нощ ще е наистина. Ако ме оставиш от другата страна, съм мъртъв.

Тя кима.

— На Ордена на Биодаг Ду е поверен дълг. Ти го пристъпваш, за да върнеш една мъртва убийца.

— Тя вече не е убийца. Никога не е била. Беше в плен на проклятие.

Толкова ли им е трудно да го разберат? Но какво очаквам? Не можеш да измиеш един култ от някого само за няколко дни.

— Какво въобще знаеш ти? Какво знаеш наистина. Какво си виждала? Виждала ли си изобщо нещо? Или само вярваш на всичко, което ти кажат?

Тя ме поглежда с неприязън, сякаш съм несправедлив към нея. Но най-вероятно ще се опита да ме убие, и то праведно, така че що не си — хайде да не казвам.

— Знам много — усмихва се тя. — Може да ме имаш за безмозъчен поклонник, но аз се уча. И слушам. И проучвам. Много повече, отколкото ти. Ти знаеш ли поне как функционира камата?

— Промушвам неща. И те изчезват.

Тя се размива и промърморва нещо под носа си. Струва ми се, че хващам фразата „тъп инструмент“. С натъртване на „тъп“.

— Камата е свързана с оня свят — казва тя. — Тя идва оттам. Така функционира.

— Искаш да кажеш, че идва от ада.

В джоба ми камата потрепва, сякаш наостря уши при споменаването на темата.

— Ада. Абадон. Ахерон. Хадес. Другата страна. Това са просто имена, с които хората наричат мястото, където отиват мъртвите.

Джестин клати глава. Раменете ѝ се отпускат от внезапна умора.

— Нямаме много време — казва тя. — А ти все още гледаш все едно ще ти открадна парите за закуска. Не те искам мъртъв, Кас.

Никога не бих поискала това. Просто не разбирам защо ти искаш нещата, които искаш.

Може би е от леката ни схватка преди малко, но умората ѝ е заразна. Ще ми се тя да не беше замесена във всичко това. Въпреки развоя на събитията аз я харесвам. Но не трябва да смесвам нещата. Тя се приближава и прокарва пръсти по бузата ми. Отблъсвам ги, но нежно.

— Поне ми разкажи за нея — казва тя.

— Какво искаш да знаеш? — питам аз и обръщам поглед към дърветата.

— Каквото и да е — свива рамене. — Какво я прави толкова специална? Какво прави теб толкова специален за нея, че да се прати сама във вечно забвение заради теб?

— Не знам — казвам.

Защо го казвам? Разбира се, че знам. Знам го от първия момент, в който чух името на Анна, от първия момент, когато ми проговори. Знаех го, когато излязох от къщата ѝ, а вътрешностите ми си бяха вътре. Беше възхищение и разбиране. Не бях изпитвал подобно нещо, и тя не беше.

— Тогава ми кажи как изглежда — пита Джестин. — Ако ще ни изтече кръвта, докато я търсим, поне искам да знам кого търсим.

Бъркам в джоба си и вадя от портфейла снимката на Анна от вестника, направена, когато е била още жива. Подавам я на Джестин.

— Хубава е — коментира тя след няколко секунди.

Хубава. Всички така казват. Майка ми го каза, а също и Кармел. Но когато те го казваха, звучеше като жалба, като колко е жалко, че е загубена тази красота. Когато Джестин го казва, звучи иронично, като да е единственото приемливо нещо, което ѝ хрумва да каже. А може би съм заел защитна позиция. Каквото и да е, протягам ръка за снимката и я слагам обратно в портфейла си.

— Тя е много повече от тази снимка — казвам аз. — Тя е безстрашна. По-силна от всеки един от нас.

Джестин свива рамене в смисъл на „все тая“. Настръхвам още малко. Но това няма значение. След няколко часа тя сама ще види Анна. Ще я види с роклята от кръв, с коса, която се рее сякаш носена от вода, и с черни, блестящи очи. И когато я види, няма да може дъх да си поеме.

[1] Дребни пухкави бозайници, които живеят в северните части на Европа и са известни със склонността си да се самоубиват, като скачат от ръба на някоя скала (вероятно вменена им от холивудските сценаристи). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

Джестин не беше права. От ордена дойдоха да вземат един от нас. Взеха нея малко преди залез-слънце. Две жени се приближиха до нас, без да кажат и дума. Не бяха много по-големи от нас, и двете с прави черни коси, пуснати свободно. Джестин ги представи като Харди и Райт. Явно младшите членове се наричат по фамилни имена. Или това, или родителите им са ги наказали, като са ги кръщавали.

Гидиън дойде за мен малко по-късно. Завари ме да се шляя около лампите на павираната алея. И добре, че дойде. Пак ми се беше качил адреналинът и вече бях на път да започна да правя спринтове нагоре-надолу по алеята. Поведо ме през комплекса, покрай сградите, до стаята си, където догаряха няколко редици бели свещи, а три от другите ками лежаха върху червено кадифе.

— И? — казвам, когато затваря вратата. — Какво можеш да ми кажеш за този ритуал?

— Мога да ти кажа, че скоро ще започне — отговаря той.

Много конкретно. Все едно говоря с Морфран.

— Къде са Кармел и Томас?

— Ще дойдат — казва той.

Една усмивка нарушава тържествения израз на лицето му.

— Това момиче — засмива се той. — Тя е като фойерверк. Не бях чувал такъв език. По принцип бих казал, че е арогантна, но при тези обстоятелства беше доста приятно да видя как лицето на Колин почервенява.

Той повдига вежда.

— Защо не тръгна след нея?

Кармел да ядосва Бърк цял ден. Ще ми се да го бях видял.

— Томас ме изпревари — отговарям и се ухилвам.

Усмивките ни бавно избледняват и се взирам в топящите се свещи. Пламъците потрепват на фитилите, толкова малки. Странно е, като си помисля как тази колона от восък почти се изпарява от топлината. Гидиън отива до гардероба си и отваря вратата.

Първоначално ми се струва, че вади няколко червени пердета, но когато ги разпъва на леглото, виждам, че всъщност са церемониални роби, точно като тези, които носеше на снимката.

— А така — казвам. — Точно се чудех кога ще стигнем до робите и кандилниците.

Гидиън изпъва двете роби, подръпва ръкавите и качулките. Аз съм облечен в сиво-зелена тениска и дънки. И май съм си добре. Робите изглеждат като да тежат по десет кила всяка.

— Ще ми помогне ли за заклинанието, ако нося една от тези? — питам. — В смисъл, стига бе, знаеш, че по-голямата част от церемонията си е просто церемония.

— Церемонията си е церемония — повтаря той малко като майка ми. — Не, няма да ти помогне. Просто традиция.

— Тогава забрави — казвам и извъртам очи, като виждам плетеното въже, с което се връзват около кръста. — Майната ѝ на традицията. Освен това Анна би ме спукала от смях.

Раменете му увисват и аз се подготвям за сблъсък. Сега ще се разкрещи как никога не приемам нещата насериозно, как нямам никакво уважение. Когато се обръща към мен, отстъпвам назад, а той сграбчва рамото ми.

— Тезеус, ако сега излезеш от тази врата, ще те пуснат да си тръгнеш.

Поглеждам го. Очите му блестят, почти треперят зад рамките на очилата. Ще ме пуснат, казва той. Може и да ме пуснат, може и да не ме пуснат. Ако опитам, Бърк ще тръгне да ме търси със свещ в ръка и цялото нещо ще се превърне в игра на „Клудо“ в реални размери. Внимателно се отскубвам.

— Кажи на майка ми... — започвам, но после спирам.

Главата ми е празна. Лицето ѝ се появява там за момент и после изчезва.

— Не знам. Кажи ѝ нещо хубаво.

— Чук-чук — казва Томас и подава глава зад вратата.

Когато се появява и останалата част от него, следвана от Кармел, не мога да потисна усмивката си. И двамата са облечени в дълги червени роби с качулки, които висят на гърбовете им, и ръкави, които се спускат над ръцете им.

— Изглеждате като монаси на Коледа — казвам. Върхът на конвърските на Томас се подават отдолу. — Нали знаете, че не е нужно да ги обличате.

— Не искахме, но Колин започна да опява — Кармел извърта очи. — Много са тежки. И малко дращят.

Зад нас Гидиън сваля своята роба от закачалката и я облича. Пристяга я в кръста и оправя качулката на гърба. После взима една от камите от червеното кадифе и я затъква в колана на кръста си.

— Всеки от вас трябва да вземе по една — казва на Томас и Кармел. — Вече са наточени.

Те си разменят погледи, но нито един от тях не позеленява, когато отиват и взимат по един нож.

— Говорих с дядо ми — казва Томас. — Каза, че сме идиоти.

— Ние?

— Ами, най-вече ти.

Усмиваме се. Може и да съм идиот, но Морфран ще бди. Ако Томас има нужда от защита, той може да я прати през океана. Прочиствам гърло.

— Вижте, аз... не знам в каква форма ще сме, като се върнем. Ако се опитат да направят нещо на Анна...

— Струва ми се, че Анна може да разкъса целия орден на парчета — казва Томас. — Но за всеки случай съм подготвил няколко трика, за да ги забавя, ако се наложи.

Кармел се усмивва.

— Да си бях донесла бухалката.

По лицето ѝ се изписва странно изражение.

— Някой мислил ли е как ще стигнем с Анна до Тъндър Бей? — пита тя. — В смисъл паспортът ѝ сигурно отдавна е изтекъл.

Смея се, другите също, дори Гидиън.

— По-добре вие двамата да тръгвате — казва Гидиън и отваря вратата. — Ние идваме след малко.

Те кимат и докосват ръката ми, като минават покрай мен.

— Има ли нужда да те моля да ги пазиш, ако...? — питам Гидиън, като излизат.

— Не — отговаря той. Слага тежка ръка на рамото ми. — Кълна ти се, няма нужда.

В рамките на един ден това място е остаряло с цял век. Електричеството е сменено със свещи. Пламъците им трептят по стените на коридорите и се отразяват по каменното покритие на пода. Официалните костюми също са изчезнали; всеки, покрай когото минаваме, е сложил роба и като ни видят, правят някакъв жест на благословия или молитва. А може и да е зла магия, в зависимост от човека. Не им отговарям с нищо. Само един жест ми идва наум, а той не е приличен.

С Гидиън минаваме през лабиринт от коридори и свързани стаи, докато заставаме пред високи двойни дъбови врати. Преди да попитам къде си държат тарана, вратите се отварят отвътре и откриват каменни стълби, които се вият надолу в мрака.

— Факла — казва кратко Гидиън и един от хората до вратата му подава една.

Светлината разкрива фино издялани гранитни стъпала. Очаквах да са груби, влажни и примитивни.

— Внимавай — казвам, когато Гидиън тръгва надолу.

— Няма да падна — отговаря той. — Защо мислиш взех факлата?

— Не е това. По-скоро ме е страх да не се спънеш в робата и да си счупиш врата.

Той мърмори нещо, че е напълно способен да ходи с дълга роба, но все пак пристъпва внимателно. Аз го следвам и правя същото. С факла или без, от стълбите ти се завива свят. Няма парапет и се извиват в безкрайна спирала, докато чувството ми за ориентация се изгубва и нямам представа колко надолу сме слезли. Въздухът става все по-студен и влажен. Чувството е като да слизаме в гърлото на кит.

Като стигаме края, трябва да минем покрай стена и светлината от свещите рязко ни удря, когато влизаме в голямо, кръгло помещение. Свещи опасват стените на три ката: редица от бели и редица от черни, а в средата — редица от шарени черно-бели свещи. Стоят на полици, издялани в скалата.

„Робите“ са застанали в средата в полукръг, който чака да се затвори. Само най-старшите членове на ордена присъстват, оглеждам лицата им, всички са стари и анонимни, освен Томас и Кармел. Ще ми се да свалят тези качулки. Изглеждат ми странно, като се виждат само лицата им. Бърк, разбира се, е в центъра като ключов камък от арка.

Този път не го играе добър. Чертите му са се изострили от пламъците на свещите и точно така ще го запомня. Като пълен гадняр.

Томас и Кармел са в края на полукръга, Томас се опитва да не изглежда не на място, а на Кармел сякаш не ѝ пука от нищо. Усмивват ми се нервно, а аз оглеждам останалите членове. В колана на всеки от тях блести наточен нож; обръщам се към Гидиън. Ако нещо се обърка, надявам се той да държи някой трик в ръкава си, защото иначе него, Томас и Кармел ги чака съдбата на Юлий Цезар.

Томас намира погледа ми и двамата поглеждаме нагоре. Таванът не се вижда. Твърде високо е, за да го достигне светлината от свещите. Поглеждам Томас отново и очите му се разширяват. И двамата мразим това място. Чувството е все едно сме под всичко. Под земята. Под водата. Гадно място да умреш.

Никой не е продумал, откакто се появихме с Гидиън. Но усещам погледите им върху лицето си и по дръжката на ножа, затъкнат в задния ми джоб. Искат да го извадят. Искат да го видят, да охкат и да ахкат още веднъж. Ама, няма да стане, гъзове такива. Минавам през вратата, намирам си момичето и се връщам обратно. Тогава да видим какво ще кажете.

Ръцете ми са започнали да треперят; свивам ги в юмруци. Зад нас проехтяват стъпки по стълбите. Джестин влиза, водена от Харди и Райт, но „водена“ е грешната дума. По-скоро ескортирана. За ордена тя е центърът на това шоу.

Позволили са и на нея да е без роба. А може би тя самата е отказала. Когато я поглеждам, отново усещам упорито трептене в корема, което ми казва, че тя не ми е враг, и е трудно да не му се доверя, щом като го имам от толкова дълго време, макар че ми се струва налудничаво. Тя влиза в кръга, а двете ескортиращи се оттеглят нагоре по стълбите.

Кръгът от роби се затваря зад нея, оставяйки ни сами в средата. Тя поздравява ордена и после ме поглежда, опитва се да се усмихне, но се спира. Облечена е в бял потник и черни панталони с ниска талия. По нея не се виждат талисмани, медальони или бижута. Но усещам дъх на розмарин. Била е намазана за защита. За кракът ѝ е препасан калъф, в който, изглежда, има нож, и още един е стегнат за другото ѝ бедро. Някъде там Лара Крофт си иска запазената марка.

— Наистина ли не можем да променим решението ти? — пита Бърк без грам искреност.

— Давайте нататък — промърморвам.

Той се усмихва със стиснати устни. На някои хора всяко изражение им стои изкуствено.

— Кръгът вече е оформен — казва спокойно той. — Пътят към портала е разчистен. Остава само да го отворим широко. Но първо трябва да изберете кой ще бъде вашата котва.

— Котва?

— Човекът, който ще бъде вашата връзка с този свят. Без него няма да можете да намерите пътя си обратно. Всеки от вас трябва да избере.

Погледът ми се спира върху Гидиън. После се премества вляво.

— Томас — казвам.

Очите му се разширяват. Мисля, че се опитва да си даде вид на поласкан, но успява само да изглежда сякаш му е лошо от паника.

— Колин Бърк — казва Джестин до мен.

Не съм изненадан.

Томас преглъща и пристъпва напред. Вади камата от колана си и обръща острието с юмрук. Когато го прокара през дланта си, успява да не потрепне, дори когато кръвта потича и започва да капе от ръката му. Избърсва камата в робата си и я затъква обратно в колана, после натапя палец в кръвта, която се е събрала в дланта му. Топла е, когато прави малък полумесец по челото ми, точно над веждите ми. Кимам му, когато се отдръпва. До него очите на Кармел са ококорени. И двамата мислеха, че ще избера Гидиън. И аз така мислех, преди да си отворя устата.

Обръщам се; Бърк и Джестин повтарят ритуала. Кръвта му е лъскава и пурпурна по кожата ѝ. Когато тя се обръща към мен, се боря с импулса си да я избърша. Тя преглъща с мъка, а очите ѝ светят. Адреналинът се освобождава в кръвта ни и прави света около нас по-ярък, по-ясен и по-въздействащ. Не е точно като да държа камата, но е близко. По знак на Бърк останалите от ордена също вадят ножовете си. Кармел закъснява малко, когато прокарат остриетата през дланите си; очите ѝ се свиват от парещото ужилване. После всички, включително Томас и Бърк, обръщат ръце и оставят кръвта да покапе по пода, размазвайки се по мозайката на бледожълтите асиметрични плочи.

Когато капките падат, пламъците на свещите лумват и вълни от енергия като мараня се спускат към центъра на кръга и отшумяват навън. Усещам как повърхността под краката ми се променя. Трудно е да се опише точно как. Сякаш земята под обувките ни става по-малко. Сякаш изтънява или губи измерност. Стоим върху повърхност, която вече не е повърхност.

— Време е, Кас — казва Джестин.

— Време — казвам.

— Те свършиха своето, постлаха пътя. Но не могат да отворят вратата. Това трябва да го направиш сам.

Магия пълни главата ми като шибана придошла река. Като оглеждам кръга, едва различавам Кармел и Гидиън сред останалите. Чертите им се размазват под качулките. Тогавя виждам Томас толкова ясно, че спокойно можеше да свети, и стомахът ми, който се е качил в гърлото, слиза няколко сантиметра надолу. Ръката ми се движи; осъзнавам, че съм извадил камата, чак когато я виждам в ръката си, и гледам как пламъците от свещите проблясват оранжеви по острието.

— Трябва първо аз — казва Джестин.

Стои точно пред мен. Камата сочи стомаха ѝ.

— Не.

Отстъпвам, но тя сграбчва рамото ми. Не знаех, че това имат предвид. Мислех, че Бърк ще го направи. Мислех, че ще бъде леко порязване по ръката. Не знам какво си мислех. Нищо не си мислех; нищо не исках да си мисля. Отстъпвам крачка назад.

Щом ти отиваш, и аз отивам — казва Джестин през стиснати зъби.

Преди да мога да реагирам, тя хваща ръката ми, която държи камата, и я забива дълбоко в хълбока си. Гледам как острието потъва като в кошмар бавно, но лесно, сякаш във вода. Когато го вадя, блести в бистро червено.

— Джестин — крещя!

Викът заглъхва в ушите ми. Стените не връщат никакво ехо. Тялото ѝ се превива на две и потъва до коленете. Държи се за хълбока; само малка струйка кръв се процежда през пръстите ѝ, но знам, че е по-лошо от това.

Кръвта на живота ѝ.

Пред погледа ми тя губи измерност, изтънява като въздуха около нас и като пода под краката ни. Няма я, преминала е от другата страна. Това, което е останало, е празна черупка, нищо повече от маркер за съществуващото.

Поглеждам надолу към нея хипнотизиран и завъртам камата към себе си. Когато минава през кожата ми, светът се завърта. Имам чувството, че нещо дърпа съзнанието ми през много малка дупчица. Стискам зъби и натискам по-силно, мисля за Джестин, мисля за Анна. Коленете ми се сблъскват с пода и светлината изгасва.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

Тук няма нищо хубаво. Никога не е имало. Бузата ми лежи върху повърхност, която е нито студена, нито гореща, нито остра, нито тъпа. Но е твърда. Всичко, до което се докосва тялото ми, сякаш всеки момент ще се пръсне на парчета. Това беше грешка. Нямаме място тук. Каквото и да е това, то е липсата на всичко. Няма светлина, няма тъмнина. Няма въздух, няма вкус. Няма нищо; празнота.

Не искам да мисля повече. Очите ми ще експлодират и ще изтекат по лицето ми. Мога да си разбия черепа в това под мен и да слушам как парчетата хрущят като настъпени черупки от яйца.

(Кас, отвори очи.)

Очите ми са отворени. Но нищо не се вижда.

(Трябва да отвориш очи. Трябва да дишаш.)

Това място е материята на лудостта. Тук няма нищо добро. Това място го няма на картата. Ако ядеш гняв, той те задавя. Това място е като отворена за писък уста.

(Чуй ме. Следвай гласа ми. Тук съм. Трудно е, но трябва да го направиш. Създай го. В ума си.)

Умът ми се различава. Не мога да събера парчетата. Дойдох чак дотук, за да се разпадна и отломките да се разпръснат. Има неща, без които хората не могат. Въздух. Вода. Смях. Сила. Дъх.

Дишай.

— Точно така — казва Джестин. — Лека-полека.

Лицето ѝ се материализира като мъгла в огледало и останалата част от света прави същото, запълва се като детска книжка за оцветяване. Лежа върху нещо. Може би камък. Сякаш съм в тенджерата под налягане — нещо натиска черепа ми в камъка, раменете ми се забиват в него. Сигурно така се чувства уловената риба, когато я хвърлят на палубата и дъските натискат хрилете и очите ѝ, както нищо досега. Хрилете ѝ се отварят и затварят, но безполезно. Дробовете ми се свиват и разширяват, но безполезно. Нещо влиза и излиза от тях, но

то не е въздух. Не усещам до кръвта ми да стига кислород. Хващам се за гърдите.

— Не оставяй това да те паникьоса. Просто продължавай да дишаш. Няма значение дали е истински въздух или не. Остави го да ти се стори познат.

Тя хваща раменете ми; толкова е топла, по-топла от всичко, което помня. Не знам колко време сме тук. Имам чувството, че са часове. Имам чувството, че са няколко секунди. А може да е и двете, може те да са едно и също.

— Всичко е в съзнанието — казва тя. — Това сме сега. Виж.

Тя докосва стомаха ми и аз се свивам, очаквайки болка. Само дето няма такава. Раната я няма. Трябва да е там. В тениската ми трябва да има дупка и да е пропита с кръв. Камата трябва все още да стърчи от мен.

— Не, не ти трябва това — казва тя.

Пак поглеждам надолу. Там, където нямаше нищо, сега има малко разкъсване и тъмно, мокро петно.

— Не мисли за това — повтаря тя. — Това все още съществува. Там, от другата страна, кръвта изтича от телата ни. Ако не се върнем, преди да е свършила, ще сме мъртви.

— Как ще се върнем?

— Виж зад теб.

Зад мен е камък. Лежа по гръб. Но обръщам леко глава.

Томас. Виждам го. Ако фокусирам, прозорецът се разширява и показва останалата част от стаята. Раните по ръцете на ордена все още текат бавно по пода. Телата ни са там, моето и на Джестин, превити, където сме паднали.

— Ние сме от другата страна на огледалото — казвам.

— В някакъв смисъл, да. Но реално сме си все още там. Все още сме живи. Единственото нещо, което е тук физически, е камата.

Поглеждам ръката си. Държа камата и по острието няма кръв. Стискам дръжката, усещането за нещо познато ме изпълва на вълни. Толкова е различно от всичко в това място, че ми се иска пак да си я забия в корема.

— Сега трябва да се изправиш — Джестин става на крака.

Тя е в няколко нюанса по-светла от всичко останало. Подава ми ръка, а зад главата ѝ е безкрайно черно небе. Без звезди. Без хоризонт.

— Откъде знаеш всичко това? — питам и се закрепвам на крака без помощта ѝ.

Където и да сме, тук не важат правилата на перспективата. Сякаш виждам безкрайно далеч, а същевременно не повече от няколко метра във всяка посока. И няма светлина. Или поне не светлина в смисъла, в който я познаваме. Нещата просто са. И това, което са, е просто плосък камък, стени, изсечени в скала или нещо, което може да е сиво, а може и да е черно.

— Има летописи на ордена от първия път, когато са взели оттук метала за камата. Повечето са изгубени, а това, което е останало, е доста неясно, но все пак научих наизуст всяка думичка.

— Тук ли смяташ да ме захвърлиш, Джестин?

Тя поглежда встрани и леко надолу. Не виждам нищо зад нея, но щом като се обърна и виждам Томас, тогава тя сигурно вижда Бърк. Той е нейната котва.

— Ако умреш тук, значи тук ти е мястото.

— На никого не му е тук мястото.

— Не съм дошла, за да ти помогна да измъкнеш момичето. Имам си собствен план.

Стискам по-силно камата. Поне вече Анна е „момичето“, а не „мъртвата убийца“.

— Колко време имаме? — питам.

— Докато времето ни свърши — свива рамене Джестин. — Трудно е да се каже. Времето не значи същото тук. Тук времето не е време. Няма правила. Не нося часовник, но ако носех, щеше да ме е страх да го погледна. Стрелките сигурно щяха да се гонят като луди. Колко време мислиш, че мина, откакто започна да кървиш?

— Има ли значение? Каквото и да кажа, ще сбъркам, нали?

Тя се усмихва.

— Именно.

Оглеждам се. Това място изглежда едно и също във всички посоки. Още по-странен е фактът, че макар да знам, че някъде там умирам, нямам усещане, че трябва да бързам. Мога да стоя на едно място и да се оглеждам за Анна с дни, докато е вече отдавна късно, докато тялото ми от другата страна пътува към къщи или е заровено. С цялата си воля карам краката ми да се задвижат. Всичко тук се прави с воля.

Когато пристъпвам, камъкът се забива дълбоко в ходилата ми, сякаш съм без обувки. Явно обувките, измислени от съзнанието, имат супер кофти подметки.

— Няма смисъл — казвам. — Тя не е никъде. Няма къде да е. Това е само пространство.

— Ако търсиш нея, тогава просто ще завиеш зад ъгъла и тя ще е там — отговаря Джестин.

— Тук няма ъгли, зад които да завия.

— Тук навсякъде има ъгли.

— Мразя те.

Извивам вежди, а тя ми се усмихва. И тя се оглежда, очите ѝ отчаяно се стрелкат наляво-надясно. Трябва да не забравям, че тя беше избрана и че вината е на Ордена, а не нейна и че кръвта ѝ изтича до моята. Сигурно и тя е изплашена. А се оказва по-добър водач, отколкото мога и да мечтая.

Пред нас изведнъж се появява стена, черна шуплеста каменна стена, от която се стича вода, като седиментните скали по пътя към Тъндър Бей. Обръщайки глава, виждам още стени, отляво и отдясно. Те продължават километри назад, сякаш досега сме ходили в лабиринт. Само дето тепърва тръгнахме. Обръщам се още и гледам през прозореца към Томас. Той си е там, моята котва. Да продължаваме ли да вървим, или да се върнем назад? Натам ли е пътят? Лицето му не реагира на тези въпроси. Втренчил е поглед в тялото ми и гледа как кръвта напоява дрехите ми.

Минаваме покрай нещо, което лежи на земята. Труп на животно, върху който усърдно работят насекоми. Козината му някога е била бяла, но като изключим наличието на четири крака, би могло да е всякакво животно. Може би куче или голяма котка. Или пък малко теле. Подминаваме го, без да коментираме, и се опитвам да не гледам пъпленето под кожата му. Това няма значение. Не това търсим.

— Какво пише там? — пита Джестин и сочи стената пред нас.

Всъщност не е точно стена, а ниско образувание от варовикова скала, бяла и ерозирала, достатъчно ниска, за да можем да я изкатерим. По нея пише с прясна боя: „Маринет суха гора“^[1]. До надписа има нещо като рисунка: почернели кости на ръка от лакътя надолу и дебел черен кръст. Не знам какво значи това. Но подозирам, че Морфран знае.

— Не трябва да ходим натам — казвам.

— То няма много накъде — свива рамене Джестин.

Пред нас стената се променя, от шуплеста влажна скала пак се превръща в безцветен камък. Когато се приближаваме, премигвам и тя става полупрозрачна като дебел, пращен кристал или стъкло. В центъра се вижда бледа маса, нещо затворено или замръзнало. Забърсвам камъка с ръка и усещам дращенето на пращинките по дланта си. Отдолу се показват чифт очи, изцъклени, пожълтели и изпълнени с омраза. Разчиствам надолу и виждам, че бялата му риза все още е изпръскана с кръвта на съпругата му. Косата на вдовицата му също се подава, замръзнала в скалата. Това е Питър Карвър. Първият призрак, който убих.

— Какво е? — пита Джестин.

— Просто едно плашило — отговарям.

— Твое или нейно?

— Мое.

Взирам се в замръзналото лице и си спомням как ме гонеше, как пълзеше по пода, как стомахът му се влачеше, а краката му ритяха безпомощно. Една пукнатина се образува в стъклото.

— Не се страхувай — казва Джестин. — Той е просто плашило, както каза. Твоето плашило.

Пукнатината е тънка като косъм, но става все по-дълга. Докато гледам, пълзи нагоре и разцепва стъклото над окървавената му риза като светкавица.

— Съсредоточи се — изсъсква Джестин. — Преди да си го освободил от скалата.

— Не мога — казвам. — Не знам какво искаш да кажеш. Просто да се махаме. Трябва да се движим.

Тръгвам. Движа натежалите си крака толкова бързо, колкото ми е възможно. Свивам зад тъгл и после зад друг. Имам чувството, че бягам, а това е глупаво. Последното, което ни трябва, е да се загубим. Последното, което ни трябва, е да не обърнем внимание как пътеката ни се е превърнала в пещера. Краката ми забавят ход. Зад нас не се чуват звуци. Питър Карвър не се влачи по стъпките ни. Кой знае, може сам да съм си измислил тази пукнатина в скалата.

— Не мисля, че нещо се случи — казвам, но тя не отговаря. — Джестин?

Оглеждам се. Няма я. Без да мисля, тръгвам обратно. Не трябваше да тичам. Оставих я при Карвър, сякаш тя трябва да се оправя с това. Какво, по дяволите, ми става?

— Джестин! — викам я и ми се ще гласът ми да отеква в скалите, а не да заглъхва.

Не се връща никакъв звук, нито ехо от моето извикване, нито от нейно. Завивам зад ъгъл, после зад още един. Няма я. Няма го и Питър Карвър. И двамата са изчезнали.

— Тук беше — казвам. На кого?

Наистина беше тук. Просто връщането по обратния път не проработи. Нито една от стените не изглежда по същия начин, както когато минах за пръв път.

— Джестин!

Нищо. Защо не ми каза да не се разделяме? Защо не ме последва? Боли ме стомахът. Слагам ръка на него и усещам нещо топло и мокро. Раната се отваря.

Не ми трябва това. Нали го оставих назад. Трябва да се концентрирам. Да намеря Анна и Джестин.

Поемам дълбоко дъх няколко пъти и тениската ми е суха. Вятър брули бузите ми, първото подобно усещане, откакто съм тук. С него идва и звук. Маниакално момичешко кикотене, което изобщо не прилича на Джестин или на Анна. Мразя това място. Дори вятърът е откачил. Зад мен изтрополяват стъпки, но когато се обръщам, там няма нищо. Какво правя тук? Сякаш не мога да си спомня. Рамото ми се блъска в нещо твърдо, облегнал съм се на скалата. Когато вятърът пак донася смеха, затварям очи, докато усещам косата ѝ по бузата си.

Наполовина е потънала в стената. Очите ѝ са обезкървени, но много прилича на Кайт Хект.

— Емили Данагър — прошепвам.

Тя се усмихва без настроение и се разтапя в скалата. Когато изчезва, чувам стъпките ѝ зад мен, тича, все по-близо е. Затичвам се напред, залитайки. Блъскам се в скални образувания, които приличат на гръбначни стълбове на вкаменелости, и се препъвам в камъни, които се появяват, за да се спъна в тях. Това е просто още едно плашило, казвам си, но не знам колко дълго съм бягал, преди кикотът във вятъра да изчезне и да се появи един дрезгав, неразбираем тътен. Толкова много искам да закрия ушите си с ръце, че първоначално не

забелязвам какво още се носи по вятъра: силна миризма на сладникав дим. Същият дим, който ме удряше в лицето, когато се будех в леглото си миналата есен. Същият дим, който баща ми е помирил, преди да умре. Това е обиаманът. Той е тук. Той е близо.

В този момент краката ми олекват с няколко килограма. Камата запява в ръката ми. Какво каза Джестин? Ако я потърся, ще завия зад ъгъл и тя ще е там. Дали това се отнася и за него? И защо да бързам толкова? И какво всъщност може да ми направи той на това място?

Става точно както каза тя. Завивам зад ъгъла и ето го там, в края на лабиринта от стени, сякаш той е водил към него.

Обиаманът. Камата се превърта сърчно между пръстите ми. Чакал съм този момент. И го осъзнавам чак сега. Като го гледам, с превит гръб, облечен в същото дълго, тъмнозелено сако, със същите окъсани плитки, които се спускат по раменете му, стомахът ми се извива като змиорка. Убиец. УБИЕЦ. Ти изяде баща ми в онази къща в Батън Руж. Ти открадна силата на камата и поглъщаше всеки призрак, който исках да отпратя от моя свят.

Но докато мозъкът ми крещи тези неща, тялото ми остава скрито, полуприклекло зад стената. Ще ми се да бях питал Джестин какво може да ни се случи тук. Като в сънищата ли е? Или е като в „Матрицата“ — ако умреш там, умираш наистина? Приближавам се до ръба, опрял гръб в стената, подавам само крайчеца на окото си. Ако изобщо е възможно, обиаманът е станал още по-едър, отколкото помня. Краката му са по-дълги, а гърбът му по-извит. Сякаш го гледам в криво огледало, формата му е източена и неестествена. Все още не ме е видял, не ме е помирил и не ме е чул. Просто стои, наведен над нисък, плосък камък и напомня на нещо като паяк, който плете паяжина, а мога да се закълна, че на всяка от ръцете му е пораснала по още една става.

Спомням си заклинанието с лапландския барабан и колко изплашена от него изглеждаше Анна. Тя каза, че това е неговият свят.

Обиаманът подръпва нещо. Прилича на бял конец или на част от мрежа, като тези, с които касапите овръзват животински бутове. Когато дърпа конца отново, вдига ръка и преброявам четири отделни стави.

Да се хвърля в битка би било грешка. Трябва да разбере повече. Оглеждайки стените на лабиринта, виждам няколко грубо изсечени стъпала вдясно от мен. Не ги бях забелязал, като минавах оттам.

Вероятно защото не ги е имало. Изкачвам се тихо и когато стигам най-отгоре, започвам да лазя на колене и лакти до ръба на скалата. Налага се да забия пръсти в камъка, за да се спра да не се хвърля долу.

Анна е на камъка пред него. Проснал я е като на маса в морга. Тялото ѝ е увито в бял конец, на места обагрен от тъмна кръв. Това, което той прави с ръцете си, е да зашива очите и устата ѝ.

Не мога да гледам, но очите ми отказват да се затворят, докато той връзва възли и реже конца с пръсти. Когато се изправя и оглежда работата си, едната му ръка гали главата ѝ, сякаш е кукла. Навежда се до лицето ѝ, може би за да ѝ прошепне нещо или да я целуне по бузата. После разкривената му ръка се вдига във въздуха и виждам, че пръстите му са станали остри, преди да ги забие дълбоко в корема ѝ.

— Не!

Викът се изтръгва от мен, докато тялото ѝ се сгърчва, главата ѝ се мята напред-назад, а очите ѝ са защити, за да не плачат, устата ѝ е защита, за да не издава звук.

Обиаманът завърта глава нагоре. Изражението на шок е несъмнено, въпреки че и неговите очи са защити с кръстосан черен конец. Черните хиксове сякаш образуват психоделична драсканица по лицето му, а очите под тях изпъкват и кървят. Не беше така преди, когато беше само призрак. Какъв е сега?

Размахвам ножа и той изревава със звук като от машина; не се усеща емоция и не мога да кажа дали е изплашен, разгневен или просто безумен. Появяването на ножа, обаче го отблъсква и той се обръща и изчезва в скалите.

Не губя време, спускам се по скалата като рак, изплашен да не изпусна Анна от поглед и това място да я погълне, както изчезна Джестин. Приземяването ми е всичко друго, но не и елегантно, тупвам тежко, най-вече върху таза и рамото си. Боли, много, а в коремната област усещам нещо, което може да се окаже лошо разкъсване.

— Анна, аз съм — не знам какво друго да кажа.

Гласът ми, изглежда, не я успокоява. Тя продължава да се мята, а пръстите ѝ треперят до хълбоците, вдървени като съчки. После се отпуска назад и не помръдва.

Оглеждам се наоколо и поемам дълбоко дъх. Обиаманът не се вижда или помирисва, а пролуката между скалите, в която изчезна, вече я няма. Добре. Дано се изгуби завинаги. Но нещо ме кара да си

мисля, че няма. Това място изглежда като неговото място и му е удобно като колибката на куче.

— Анна.

Внимателно проследявам с пръсти конците и се чудя дали да не ги прережа с камата. Но ако пак започне да се мята, може да я порежа. Тъмна, почти черна кръв тече около раната, която той ѝ нанесе в стомаха, и оцветява конците и материята на бялата ѝ рокля. Трудно ми е да преглътна, трудно ми е да мисля.

— Анна, не...

Почти казвам „Анна, не умирай“, но това е глупаво. Тя е умряла много преди да я срещна. Концентрирай се, Кас.

И после, почти както си пожелах, конците започват да се разплитат. Отдръпват се от тялото ѝ, сякаш никога не са били там, а с тях изчезва и кръвта. Дори тези, които минават на зигзаг през клепачите и устните ѝ, се изнизват и изчезват, без да оставят дупки. Очите ѝ се отварят и внимателно ме фокусират. Тя се надига на лакти и си поема дъх през устата. Очите ѝ се взират в далечината. В тях не се чете паника. Не са измъчени. Погледът ѝ е празен и сякаш изобщо не ме забелязва. Името ѝ. Трябва да кажа името ѝ. Трябва да кажа нещо, но тя ми изглежда различна, някак отнесена. Чувството е както първия път, когато я видях да слиза по стълбите в рокля, от която капеше кръв. Испитах страхопочитание. Не можех да мигна. Но не ме беше страх. Сега ме е; страх ме е, че няма да е същата. Че няма да ме разбере и няма да ме познае. А може би част от мен се страхува, че ако кажа нещо прекалено рано, гранитните ѝ пръсти ще се стрелнат към мен и ще изцедят думите от гърлото ми.

Тъглчето на устата ѝ потрепва.

— Ти не си истински — казва тя.

— Ти също не си — казвам аз.

Очите на Анна премигват веднъж и се обръщат към мен. В секундата, преди да погледна в тях, ме обзема паника, но докато очите ѝ се изкачват нагоре по тялото ми, в тях има толкова недоверие и толкова много тиха надежда, че всичко, което мога да мисля, е: ето го моето момиче, ето го моето момиче, ето го моето момиче. Очите ѝ се спират на брадичката ми, вдига една ръка и посяга да ме докосне.

— Ако това е номер — казва тя и започва да се усмихва, — ще бъда много, много ядосана.

— Анна.

Прибирам камата в ножницата в джоба си и се протягам към нея, за да я вдигна от камъка, но ръцете ѝ ме обгръщат и ме стискат. Слагам главата ѝ на рамото си и просто стоим така; не искаме да се пуснем. Тя няма температура — нито е топла, нито студена. Правилата на това място са ѝ взели това, а аз жадувам допира на хладната ѝ кожа, както я помня. Но пък сигурно трябва да се радвам, че все още има правилния брой стави.

— За мен няма значение дали си истински — казва тя в рамото ми.

— Истински съм — прошепвам в косата ѝ. — Ти ми каза да дойда.

Пръстите ѝ се вкопчват в гърба ми, стискат ризата ми. Тялото ѝ се разтриса в ръцете ми и първоначално мисля, че ѝ е станало лошо. Но после се отдръпва и ме поглежда.

— Чакай — казва тя. — Защо си тук?

Очите ѝ ме изучават трескаво, а свитите ѝ юмруци са като камъни, опрени в ребрата ми. Тя се паникьосва. Мисли, че може да съм мъртъв.

— Не съм мъртъв — казвам. — Честно.

Анна слиза от камъка, повдига глава подозрително.

— Тогава как? Всичко тук е мъртво.

— Всъщност има две живи неща даже — казвам и стискам ръката ѝ. — Аз и едно друго досадно момиче, което трябва да открием.

— Какво? — усмихва се Анна.

— Няма значение. Важното е, че се махаме оттук.

Само дето не знам как да направим това. Не съм вързан с въженце около кръста, за да го подръпна и да ме изтеглят. Трябва да намерим Джестин.

Очите на Анна светят, а пръстите ѝ описват кръгчета по рамото ми, сякаш все още очаква да изчезна.

— Не трябваше да идваш — казва тя, иска да ми се скара, но не ѝ се получава.

— Ти ми каза да дойда — отвърщам. — Каза, че не можеш да останеш тук.

Тя премигва към мен.

— Така ли съм казала? — пита тя. — Точно в този момент не ми се струва чак толкова зле.

Почти се смее. Точно в този момент не е. Когато не я горят и режат, когато не е овързана като бут в касапница, не изглежда чак толкова зле.

— Трябва да се върнеш, Касио — прошепва Анна. — Той няма да ме пусне.

През блестящите ѝ очи виждам какво ѝ е причинило това място. Изглежда някак смалена. По лицето ѝ е изписана радост, че ме вижда, но не вярва, че наистина мога да я измъкна оттук.

— Не зависи от него — казвам.

— Винаги зависи от него — поправя ме тя. — Винаги е за негово удоволствие.

Прегръщам я по-силно. Тя е тук повече от шест месеца, но какво значи това? Времето не съществува. Дори аз съм тук твърде дълго. Струва ми се, че около час вървахме през лабиринта с Джестин, а после около час бях сам. Едва ли е вярно. Много е далеч е от истината.

— Какво стана? — питам аз. — Как така те победи?

Тя леко се отдръпва и оправя презрамката на бялата си рокля с едната ръка. Другата остава здраво вкопчена в мен, аз също не я пускам.

— Боря се с него и губя, пак и пак, отново и отново, до безкрай.

Очите ѝ разфокусират, гледа над рамото ми и се чудя какво вижда. Ако погледна в същата посока, сигурно няма да видя същото нещо. Погледът ѝ се изостря.

— Прометей на скалата. Знаеш ли легендата? Търпи наказание за това, че е дал огън на смъртните, като е вързан за една скала и всеки ден един орел му изяжда черния дроб. Винаги съм си мислела, че това е лошо наказание. Че в крайна сметка ще свикне с болката и че орелът ще трябва да измисли друго мъчение. Но не свикваш с болката. А той постоянно измисля нови мъчения.

— Съжалявам, Анна — казвам, но думите ми се изтърколват по нея.

Тя не се оплаква. В нейното съзнание това не е престъпление. Тя мисли, че е възмездие. Че е справедливост. Разглежда лицето ми.

— Колко време мина? Не те помня ясно. Спомените ми за теб са от толкова далечни, сякаш съм те познавала, когато бях жива —

усмихва се. — Мисля, че съм забравила какво представлява светът.

— Ще си спомниш.

Тя клати глава.

— Той няма да ме пусне.

Държи се странно. Не се връзва с характера ѝ; главата ѝ остава клюмнала на една страна и това ме кара да се чудя колко точно е увредена.

Дърпам я нежно с мен.

— Трябва да тръгваме. Трябва да намерим Джестин, която ми е приятелка. Трябва да...

Свивам се от остра болка в корема. После изчезва и мога да дишам отново.

— Кас.

Анна се взира в тениската ми. Не е нужно да поглеждам, за да знам, че кръвта е започнала да личи. Не знам дали това значи, че не се концентрирам достатъчно в това да я забравя или че не остава много време. Но не ми се рискува.

— Какво си направил? — пита тя.

Притиска с ръка стомаха ми.

— Не го мисли. Просто трябва да намерим Джестин и после да се махнем оттук.

Нещо почуква по рамото ми. Когато се обръщам, виждам Джестин, която изглежда по-доволна от себе си от всякога.

Кожата по пръстите и кокалчетата на ръцете ѝ е разранена. По бузите и челото ѝ е размазана кръв, като индианец, тръгнал на война, сигурно от това, че се е бърсала с разкъравените си ръце.

— Къде беше? — питам. — Какво стана?

— Решавах ни проблемите — казва тя и пъха ръка в джоба си.

От това движение я заболява и тя прави гримаса, но когато вади ръката си, лицето ѝ засиява. Разтваря пръсти и виждам блестящи късчета сребро в дланта ѝ.

— И двата ми джоба са пълни — казва тя. — Намерих жила. На метала. Същият метал, който е в острието на Биодаг Ду.

Прибира ги пак, скрива ги в джоба си. Два пълни джоба. Предостатъчно, за да може орденът да изкове нова кама. Нещо в мен затрептява, едно тихо, ревниво ръмжене.

— Сега орденът ще си има верния си воин. Ще оставят теб и твоята кама на мира.

Ще ми се да кажа, че не бих разчитал, но тя кима към тениската ми.

— Раната ти се е показала. Усещам и моята. Мисля, че това е моментът да си ходим.

Погледът ѝ се отмества към Анна и двете се гледат спокойно. Джестин се ухилва.

— Прилича си със снимката.

Обгръщам Анна с ръка отново.

— Хайде просто да се махаме оттук.

— Не — казва Анна.

Когато проговаря, обиаманът изревава, пискливо, механическо стържене, което ехти отвсякъде, сякаш е точно над нас или под нас.

Джестин прикляка и вади къс нож и нещо, което прилича на длето. И двете са нацърбени. Сигурно ги е използвала, за да извади метала от скалата.

— Това пък какво е? — пита тя, готова за бой с подръчни материали.

— Обиаманът — обяснявам. — Призракът, който Анна завлече тук миналата есен.

— Не е призрак — казва високо Анна. — Вече не е призрак. Не и тук. Тук е чудовище. Кошмар. И няма да ме пусне.

— Стига си повтаряла това — казвам.

— Където отиде той, отивам и аз — тя затваря очи, разстроена е. — Не мога да го обясня. Сега съм една от тях. От тези, които му принадлежат. Двадесет и пет мъртви убицеца. Четири стенещи жертви. Той е като окови за нас.

Крехките ѝ бледи пръсти се спускат и започват да бършат плата на роклята ѝ. Травматичен, механичен жест. Но когато вижда, че Джестин я гледа, отпуска ръце до тялото.

— Той е вързан за нея — казва Джестин. — Ако върнем нея, връщаме и него.

Въздъхва.

— Какво ще правим? Ти няма да си във форма, за да го пратиш обратно, когато се върнем. Предполагам, че орденът ще може да го

задържи, може би да го заключи със заклинание или да го пропъди за известно време.

— Не — настоява Анна. — Той вече е отвъд това.

Ушите ми са се изключили, докато те двете повтарят едно и също. Двадесет и пет мъртви убийци. Всички те са тук, затворени в него. Всеки призрак, който съм убил. Стопаджията с гелосаната коса. Дори Питър Карвър. Затова го видях в скалата и затова Емили Данагър ме гонеше. Нито един от тях не е отишъл там, където му е мястото. Той ги е дебнел, като акула с отворена уста, чакал е да ги погълне цели.

— Анна — чувам се да казвам. — Четири стенещи жертви. Какво искаш да кажеш? Кой са те?

Очите ѝ срещат моите. В тях се чете съжаление. Не е искала да го казва. Но го направи.

— Две момчета, които познаваш — казва бавно тя. — Един мъж, който не познаваш.

Свежда поглед. Уил и Чейс. Човекът от парка, излязъл за сутрешен крос.

— Това са трима. Кой е четвъртият? — питам, въпреки че знам.

Имам нужда да го чуя. Тя отново ме поглежда и поема дълбоко въздух.

— Толкова приличаш на него — казва тя.

Свивам юмруци, а когато извиквам, е с цяло гърло, за да може звукът да мине през това шибано място и това копеле да го чуе.

[1] Зъл и жесток дух от вуду магията, но някои я свързват с освобождаване от оковите. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

Хей — казва Джестин, хваща ме за раменете и ме разтриса. — Не е сега моментът за глупости.

Леко я отблъсквам. По дяволите моментът. Въртя се напред-назад по скапаните скали, стискам зъби всеки път, когато ходилото ми се сблъска с твърдата повърхност. Изпраща болезнени вибрации чак до коленете ми. С какво разполагам? Ножа в ръката ми. Гнева в гърлото. И тялото, на което му изтича кръвта в едно друго измерение. Обръщам се към Анна. Очите ѝ оглеждат пейзажа, учудени как скалите сякаш почервяват и стават електрикови. Прихващат намеренията ми. Ръбовете им стават по-остри.

— Можем ли да го победим?

Устните ѝ се разтварят от изненада, но нещо се раздвижва в ирисите на очите ѝ. Нещо пъргаво и тъмно, което помня. Нещо, което кара пулсът ми да се ускори.

Джестин блъска рамото ми.

— Не можем да го победим, мамка му! Не и тук. Тя не е успяла да го победи, а доколкото разбирам, е страшилището на призраците.

Тя поглежда към Анна, която стои тихо, тъмната ѝ коса се спуска по раменете.

— Е, точно сега не я виждам такава. Но дори да можехме, нямаме време. Усещаш ли това? Чуваш ли? Колин казва, че дишането ми се забавя. Какво казва Томас?

— Томас не казва нищо — отговарям.

И е така. Не съм чул и звук от него, откакто преминахме. Ако се обърна, ще го видя, но не го правя. Дишането на Джестин се забавя. Трябва и с моето да е така. Но тук времето е различно. Тук може да имаме часове. А аз няма да тръгна, преди с това да се приключи.

— Какво е това? — питам Джестин, вдигайки ножа пред очите ѝ.

— Ти полудя ли? — тя отблъсква ръката ми, сякаш е било заплаха. — Нямаме време за това.

— Просто ми кажи — вдигам пак ножа. — Сега е тук, откъдето е дошло. Тогава просто нож ли е? Или все пак мога да го използвам?

Джестин поглежда покрай острието право в очите ми. Не трепвам, тя отмества поглед първа.

— Не знам какво е — казва тя. — Но е свързано с магията на ордена. Винаги е повече от нож.

— И аз го усещам — казва Анна. — Не както преди, но... и той го усети. Затова избяга.

— Страх ли го е?

— Не — тя клати глава. — Не го е страх. Може би дори не е изненадан. Може би просто е развълнуван.

Кас? Чуваш ли ме? Времето изтича. Връщайте се.

Не сега, Томас. Не още.

— Джестин — казвам. — Не рискувай. Ти се връщай. Анна и аз ще дойдем, ако можем.

— Кас — казва тя, но аз отстъпвам и хващам Анна за ръката.

— Не мога да си тръгна оттук, преди да се е приключило — казвам и на двете. — Преди той да е сам и разкъсан. Не мога да ги оставя така. Нито Уил, нито Чейс, нито горкия джогър от парка. Нито пък баща ми.

Крайчето на устата ми се извива и поглеждам Анна.

— Дори този нещастник Питър Карвър. Ще ги освободя. Както и теб.

— Още веднъж — казва тя, а когато погледите ни се срещат, тя е момичето, което помня.

Ръката ѝ натиска стомаха ми. Да, знам. Трябва да побързаме.

— Майната му — казва Джестин. — Щом ти оставаш, и аз оставам. И без това имаш нужда от мен. Имам длето и магии.

Тя избърсва чело с опакото на ръката си.

— Но да побързаме — кима към Анна. — Надявам се и ти да можеш да свършиш някаква работа. Нещо ми подсказва, че няма да имаме време да спасяваме принцеси в беда.

Анна свива вежди.

— Принцеси? Теб да те режат, горят и хвърлят от скалите около хиляда пъти. И после да видим коя е принцесата.

Джестин отмята глава и се смее диво; смехът ѝ прозвънява в мъртвия въздух без ехо.

— Да се изправим срещу него лице в лице ще е грешка. Не знам дали може да ни убие тук, но с голи ръце може да ни обезвреди, да ни извади гръбначния стълб, все едно обезкостява риба. И това ще е достатъчно. Ще лежим тук, докато ни изтече кръвта. Тогава ще сме в ръцете му.

Джестин скръства ръце.

— Значи трябва заедно — казва Анна. — Ти можеш ли да се биеш?

Джестин кима към мен.

— Мога да се справя с Кас например без проблем.

— Да не би това да трябва да ме впечатли? — пита Анна, наклонила глава, а Джестин се смее.

— Кас, момичето ти не си поплюва — тя се приближава и присвива очи. — И подозрително рязко изглежда с всичкия си.

— Защото имаме цел — отговаря Анна. — Тук не съществува цел. Няма разум. Няма връзка между нещата. Ако трябваше да опиша това място с едно изречение, това щеше да е. Като имаме цел, съм добре.

Тя ме поглежда. Джестин не я познава толкова добре, че да усети сянката в погледа ѝ, но аз я виждам. Тя не е добре. Но се държи и е сложила маска. После ще има повече време да ѝ помогна да се справи, да я накарам да забрави. Това си казвам. Но ако съм честен пред себе си, нямам представа какво може да се направи, за да се измие всичко това.

Кас. Трябва да се върнеш сега.

Не, Томас. Не сега. Очите ми проучват пустия, безкраен пейзаж. Изглежда равен, със съвсем ниски хълмове тук-там. Завива ми се свят от липсата на перспектива и чувство за дистанция. Но това е лъжливо. Всичко тук е лъжливо. Той е някъде там и има много места, където може да се крие.

— Той ще дойде при нас — казвам. — Мисля, че знае какво искам.

— Да, ама не можем просто да си стоим и да чакаме — казва Джестин.

Тя мига бързо, а лицето ѝ потрепва. Сигурно Бърк говори в главата ѝ.

— Може да дойде — казва Анна. — Ако го оставим да ни гони.

— Звучи супер — промърморва Джестин саркастично. Поглежда към мен: — Предполагам, че самотната плячка изглежда по-апетитно, отколкото стадото. Ако се развикам, тичайте към мен.

Поема дълбоко дъх и се обръща.

— Недей — казвам. — Ако ни изпуснеш от поглед, може да те изгубим напълно. Това място може да те отведе някъде.

Тя се ухилва през рамо.

— Това място те води, където ти искаш. Ние ще търсим него, а той ще търси нас и пак ще се озовем един до друг. Тук си перманентно загубен, Кас. По един или друг начин.

Засмивам се. Не съм я изгубил преди. Тя е изчезнала нарочно, за да има време да намери скапаната жила метал. Добре. Трябваше да се досетя.

— Не поемай рискове — казвам ѝ. — Ако трябва да се върнеш, върни се.

— Не драматизирай — изсмива се тя. — Аз съм ти приятелка, но не смятам да умирам заради теб. Не съм Томас. Нито съм нея.

Стъпките ѝ отзвучават глухо по камъните, докато се отдалечава, подсвирквайки си някаква мелодия, която прилича на тази на Елмър Фъд, когато е на лов за зайци. С Анна се споглеждаме и знам, че зад нас Джестин вече е изчезнала.

Ходим с Анна през ада, а на мен ми се иска да излея всички скапани думи, които съм си мислел да ѝ кажа през последните шест месеца. Чувствам, че всяка секунда тук е открадната, въпреки че съм дошъл да я върна у дома. Всъщност не съм разчитал, че ще я видя пак. Беше само мечта. Поход, като рицар, тръгнал да търси Светия граал. Но сега съм тук, с дупка в стомаха, която започва да пулсира и се опитва да подмами убиеца на баща ми да се появи. Това е толкова сюрреалистично, че сигурно мозъкът ми кърви на девет места.

— Няма да ти казвам, че не трябва да правиш това — казва Анна. — Да се опитваш да освободиш баща си. Знам, че и аз така бих направила, ако беше мой баща.

— Това ли се опитвам да направя? Да го освободя?

— А не е ли това?

Май е. Опитвам се да ги освободя всичките. Уил и Чейс... те щяха да са затворени тук завинаги, ако не бях дошъл да търся Анна, и

от тази мисъл ми се обръщат червата. И баща ми. Мислех, че Анна е приключила това преди шест месеца, когато завлече обиамана тук.

Нещо помръдва встрани от нас и двамата подскачаме. Но не е той. Нещо в далечината виси от клоните на самотно дърво. Продължаваме да ходим, ходим, без да се движим, защото не може да се види дали напредваме в някаква посока. Пейзажът просто се сменя; скални образувания се появяват и изчезват. Сякаш вървим по огромна фитнес пътечка. Сега гледаме нещо като каньон под нас, дълбоко врязан в скалата. Дъното му се пресича от нещо, което прилича на масленочерна река.

— Ти... говорила ли си някога с него? С баща ми имам предвид?
Анна клати глава и ме гледа нежно.

— Тук той е просто сянка, Касио. Всички са.

— Но мислиш ли, че той знае къде се намира? Дали е знаел през цялото време?

— Не знам какво знаят те — казва тя.

Но извърща поглед. Не е сигурна. Но мисли, че той знае.

Пред нас каньонът се издига все по-близо, приближава се твърде бързо за темпото, с което вървим. Мразя това място. На някой професор по физика би му се изпилил мозъкът в рамките на три секунди. Къде е той? Къде е Джестин? Болката в хълбока ми натежава и ми става все по-трудно да ходя. Щом дишането на Джестин се е забавило, може вече изобщо да не е тук. Може би малко се надявам, че се е върнала. До мен Анна се напруга, докато оглежда пейзажа. Но все още няма нищо.

— Чуй ме — казвам. — Когато свърши всичко това, ако приемем, че съм още жив, искам да те взема с мен. Дойдох тук заради теб, Томас и Кармел също. Искаме да се върнеш.

Преглъщам.

— Аз искам да се върнеш. Но ти решаваш.

— Аз пак ще съм мъртва, Касио.

— И аз ще бъда някой ден. Това няма значение.

Докосвам рамото ѝ и спираме, за да погледна в очите ѝ.

— Няма.

Тя свежда глава и премигва бавно, миглите ѝ са черни ресни над белите бузи.

— Добре — казва тя и аз най-последно издишам. — Ще се върна.

Писъкът на обиамана прорязва всичко застинало наоколо и вибрациите резонират в краката ни.

— Ето го.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

Ходещата клечка по дъното на каньона би могла да бъде всеки. Но не е. Това е убиецът на баща ми, тъмничарят на баща ми. Веднъж ме надви с проклетие, което почти ме уби. Този път ще бъде друго. Важното е какво ще стане сега.

Стъпките му звучат в ушите ни твърде силно, за да е толкова далеч. Когато се приближава, местоположението ни се сменя; скалите се размърдват в рамките на едно премигване. Той беше долу. Сега е точно пред нас.

— Какво му има на ръцете и краката? — питам.

— Чужди стави. Чужда сила.

Погледът на Анна е стоманен; не мигва, когато гледа как се приближава.

Допълнителните стави карат движенията му да изглеждат грозни и шантави. Преди походката му беше вдървена, почти се влачеше. Сега краката му се мятат, сякаш са закрепени под грешен ъгъл. Приближава се до скалата и се ухилва, докато се хваща за нея с ръце и се набира по гладката стена против правилата на гравитацията. Когато се завърта и се втурва напред още по-бързо, на четири крака, отстъпвам крачка назад въпреки себе си.

— Фукльо — казвам с идеята да прозвучи подигравателно, но излиза нервно и по-близо до скимтене.

Точно както Анна каза, той е каквото си иска тук. Сигурно може да извие глава в пълен кръг около врата си. Ще ми се да можех да се похваля на баща ми колко добре следвам съвета му винаги да ме е страх.

— Ще го забавя, ще се опитам да го задържа — казва Анна, косата ѝ става черна и започва да се движи.

Бялото изчезва от очите ѝ и тъмни вени изпъкват под кожата ѝ. Роклята става червена, като бавно и целенасочено се просмуква с кръв.

Обиаманът е слязъл от стената и върви чевръсто на разкривените си крака. Защитите му очи ме фиксират. Не иска Анна. Вече я има. Аз

съм последната му недовършена работа.

— Първо ще ми счупи ръцете — казва Анна.

— Какво?

— Само ти казвам — отговаря тя, сякаш споделя научнопопулярен факт. — Ще се опитам да хвана ръцете му, затова той ще счупи моите. Не мога да го победя. Не разчитай на мен. Не знам дали ти можеш.

Тя ме поглежда с изражение, което лесно се чете. Скръб. Празни желаниа за повече време и по-добри шансове.

Ще ми се Томас и Кармел да бяха тук. Тоест не. Ще ми се да имаше план или капан, като миналия път. Щеше да е хубаво да имам някакво предимство, освен това, което стискам в юмрука си. Анна пристъпва напред.

— Не те ли е страх? — питам.

— Правила съм го и преди — отговаря тя.

Дори успява да извади отнякъде една усмивка. После я няма, скъсява дистанцията, движенията ѝ са по-бързи, отколкото помня. Замахва към лицето му и зъбите му раздират дълбока рана в ръката ѝ. Тя не трепва, не вика. Бие се почти като робот. Знае, че ще загуби, и е свикнала. Дори не чувства болката.

— Не стой така! Помогни ѝ!

Джестин крещи, докато профучава край мен и се хвърля в боя. Нямам представа откъде дойде. Сякаш изскочи от скалата. Но това няма значение; тя не се колебае. Гмурка се под замахващата му ръка и забива края на длетото си в рамото му. Анна е хванала главата му, но хватката ѝ не е добра.

Краката ми са замръзнали. Не знам как да се включа между двете, къде да атакувам. Ударите им нямат ефект. Трябваше да се махнем. Трябваше да излезем оттук, докато все още можехме. Томас говори в главата ми, гласът му е напрегнат. Не мога да го слушам, не мога да се обърна назад. Вместо това гледам как обиаманът скършва ръцете на Анна като съчки, блъска я и тя се претъркулва. От Джестин просто се отърсва като от нещо досадно, с което не си заслужава да се занимава. Нито за момент не е свалил поглед от мен. Взира се там, където трябва да са очите му, гледам как потрепват черните шевове и как бавно от тях се процежда кръв. Страхувам се от него. Винаги съм се страхувал от него. Разтърсва глава и челюстта му се откача. Ще е

върху мен след секунди и ще отхапва парчета, както е направил с другите и с баща ми, и ще остана тук завинаги.

Пипала от черна коса се издигат над раменете му, момент преди ръката на Анна да се стрелне пред него и да го сграбчи за челюстта, пръстите ѝ се свиват над зъбите му и дърпа надолу. Обиаманът издава остър, стържещ звук, черният му език се мята, докато тя извива главата му.

— Стой далеч от него — ръмжи тя и размазва тялото му в скалата.

Сблъсъкът е достатъчно силен, за да се разхвърчат камъчета. Засилва се пак и пак, блъска го в камъка. Чувам как се изваждат стави.

Чувам Джестин да казва „Боже мили“, останала без дъх.

Обиаманът е като разгневено животно. Върховете на пръстите му стават остри, той ги забива в раменете ѝ и реже, кълца мускули, докато ръката ѝ увисва, а краката му издрапват до земята. Но Анна не спира, със здравата си ръка млати главата му в скалата толкова силно, че всеки момент може да се пръсне като диня. Само дето не се пръска. А единствената кръв, която се стича по брадичката му, е от раните, които зъбите му оставят по дланта ѝ, докато го стиска за челюстта. Тя се свлича на коляно и най-последно отпуска хватката си. Той забива нокти в гърба ѝ и тя пада по лице в прахта.

Не е възможно, мисля си, докато той крачи спокойно към мен, а кръвта на Анна капе от върховете на пръстите му. Повече от всичко искам да го убия заради нея, заради баща ми. Но изглежда невъзможно. Вече е по-близо. Толкова близо, че помиривам дима.

Джестин се изправя зад него и изкрещява „Лиетлиши!“, и го удря с ръка по тила. Той пада напред, но преди това успява да я хване и да я тръшне върху камъка толкова силно, че когато извиквам името ѝ, звукът от трошенето на костите ѝ е по-силен от гласа ми.

Хвърлям се напред и я издърпвам изпод ръката му. По зъбите ѝ има кръв, стича се от ъгълчето на устата ѝ. Краката ѝ се влачат по земята като гумени.

— Това беше — изстенва тя. — Това беше всичко.

Тя надига глава и се обръщаме пак към обиамана. Каквото и да беше това заклинание, все още го държи превит на две. Има и нещо друго: около него сега има сенки и ефектът е почти като да се движи твърде бързо, за да се види с просто око. Вижда се още една ръка или

глава, която не е негова. Струва ми се, че виждам стопаджията от окръг 12, все още с бялата си тениска и коженото яке. После изчезва. Но ето какво се случва. Той се разделя.

— Какво направи? — поглеждам Джестин.

По челото ѝ са се събрали мъниста пот, а кожата ѝ е посиняла. Анна е успяла да се изправи на крака и коленичи до нас.

— Това е проклетие — казва Джестин, като плюе кръв по брадичката си. — Сега той е дестабилизиран. Мислех, че мога да направя повече, но...

Тя започва да кашля.

— Това беше. Умирам. А не искам да умирам тук.

Има толкова много изненада в гласа ѝ. Искам да направя нещо, да я стопля или да спра кървенето. Но няма какво. Сигурно вътрешностите ѝ са като премазани с парен чук.

— Връщай се — казвам и тя кима.

Завърта се на рамо и знам, че когато гледа в земята, не вижда камък, а Колин Бърк. Поглежда веднъж Анна, вижда черните вени и се усмихва. Поглежда мен, още веднъж и ми намигва. После веждите ѝ се свиват, а очите ѝ се затварят. Изглежда сякаш пропада, сякаш минава през камъка и после изчезва, все едно никога не я е имало.

Обиаманът продължава да се гърчи зад нас, стиснал е главата си в ръце, мъчи се да се съвземе. Поглеждам счупената ръка на Анна и раните ѝ, от които изтича кръв и пълни роклята ѝ.

— Не се наранявай повече — казвам ѝ.

— Няма да има значение след това — казва тя, но остава коленичила, когато аз се обръщам.

Камата е на мястото си, в ръката ми. Не очаквам нищо. Не знам какво ще стане. Само знам, че ще го понижа и ще разбера.

Когато се приближавам, миризмата му изпълва ноздрите ми, отвратителният дим, а под него киселият дъх на застояли, мъртви неща. На езика ми е да кажа нещо, да хвърля реплика от типа на „Свършено е с теб, задник“, но не го правя. Вместо това го изритвам с крак в стомаха и го обръщам по гръб само колкото да мога да забия камата дълбоко в гърдите му.

Нищо не се случва. Той крещи, но крещеше и преди. Вадя ножа и го пронизвам пак, но когато го правя, пръстите му се сключват около китката ми и стискат. Кости се трият в кости през кожата ми, докато

той ме вдига със себе си, изправяйки се на крака. Сенки на духове все още присветват по него. Взирам се, търся лицето на баща ми. Спирам да гледам, когато зъбите на обиамана потъват в мускулите ми. Ръката ми се стяга и се дърпа инстинктивно, но това е пеперуда срещу булдозер. Той извива глава и по-голямата част от рамото ми се откъсва и остава в устата му.

Паникьосвам се. Всичките ми крайници отказват едновременно и правя отчаяни опити да прехвърля камата в здравата си ръка. Когато го правя, просто махам във въздуха. Искам го далеч от себе си. Не искам да гледам как поглъща парчета от мен.

Един от ударите ми отрязва ръка. Не неговата, а на някой от другите, на някой от заключените в него духове, но обиаманът е този, който крещи, докато това тяло се откъсва от него, измъквайки се през дупката в гърдите му. Падаме в различни посоки и гледаме как полупрозрачната сянка на познатото ми лице на Уил Розенбърг се издига към небето. За един шантав миг той поглежда към мен и се чудя какво вижда и дали разбира какво се случва. Отваря уста, но никога няма да разбере дали е искал да каже нещо. Неговата сянка премигва и изчезва в нищото. Отива там, където Уил е трябвало да бъде, преди обиаманът да забие куките си в него.

— Знаех си, копеленце такава — казвам ей така, просто нещо безсмислено.

Нищо не съм знаел. Нямах представа, но сега имам и започвам да режа въздуха около него и над него, острието минава покрай раменете и главата му и гледам как духовете се откъсват от него и отлитат. Някои от тях по двама наведнъж. Крясъците му звучат в ушите ми, но аз търся баща си. Не искам да пропусна да го видя. И искам той да ме види. Когато се завъртам и отбягвам ударите му, го правя на автопилот; въпрос на време е да сгреща. За момент виждам черна опашка и това ме разсейва достатъчно, за да закъснея и обиаманът да ме удари с глава в гръдната кост като таран и да строши гръдния ми кош. После има само въздух и болка и твърдият камък под мен.

Анна крещи. Отварям очи. Тя се бори с него. Губи, но прави, каквото може, за да го държи далеч от мен. Трябва да го остави да дойде. Има твърде много кръв в гърлото ми, за да мога да говоря. Не мога да й кажа нищо. Само плюя и пръскам кръв. Джестин е мъртва. И аз съм мъртъв. Всичко свърши.

Но аз мога да се върна. Мога да направя това, което направи Джестин, и да умра при Томас и Кармел, и Гидиън. В стаята ще е топло от запалените свещи. Главата ми наполовина се обръща само като си го мисля. Ако се обърна още един сантиметър, ще мога да видя Томас, да видя цялата стая и ако натискам, докато стъклото се пръсне, ще се върна там.

— Касио, махай се оттук!

Анна, не мога да дишам. Тя все още се бори, с една ръка, отказва да се предаде. Колко духове освободих в тези няколко секунди? Три? Може би пет? Дали един от тях беше баща ми? Не можах да видя. Чудя се дали се брой, че направих каквото можах. Чудя се дали той знае, че съм тук.

КАС!

Тялото ми потрепва. Това го усетих. Точно между очите: гласът на Томас сякаш запалва нервните ми окончания.

Върни се! Трябва да се върнеш! Не остана кръв в теб. Сърцето ти спира! Кръвта ти свършва! Ще спрем това, чуваш ли? Аз ще го спра!

Не ми била останала кръв. Интересно, Томас. Защото има адски много кръв, която блика в дробовете ми. Галони кръв, които ме пълнят като потъващ кораб. Само дето... не е така. Изобщо не е така. И умът ми е бистър, въпреки че не съм си поемал дъх от нещо като час.

Поглеждам Анна, която вече използва и счупената си ръка, сякаш не ѝ пука дали ще се откъсне съвсем. Защото не ѝ пука. Защото няма значение. Нищо няма значение, нито окъсаните останки от рамото ми, нито смазаният ми гръден кош. Обиаманът подсича Анна в коляното и тя се строполява.

Изправям се на лакти и изплювам кръв по камъка. Болката е притъпена, все още е силна, но вече не е интензивна. Сякаш вече е... без значение. Свивам колене, стъпвам на краката си и се изправям. Когато поглеждам здравата си ръка, се усмихвам. Видя ли това, татко? Не изпуснах камата нито за момент.

Обиаманът ме вижда как се изправям, но аз не обръщам внимание. Твърде зает съм да гледам как духовете се опитват да се измъкнат от тялото му и да следя движенията им, за да видя къде се появяват най-често. Вибрациите на ножа запяват през китката ми. Атакувай. Парирай. Режи.

Когато се хвърлям напред, го хващам неподготвен. Претъркулвам се и с първия замах уцелвам един дух, който се подава от левия му крак. После го ритам и го свалям на коляно, а когато пак се изправям на крака, режа през превития му гръб и отрязвам още един дух, преди да отскоча встрани. Още два се измъкват като свредели от гърдите му, а той крещи, музика за ушите ми. Едната му четиристава ръка замахва към главата ми; навеждам се и го порязвам по ребрата и после още веднъж по тила. Нямам време да мисля, нямам време да гледам. Просто трябва да ги извадя оттам. Да ги освободя.

Още два. После още един. Гласът на баща ми звучи в ушите ми. Всеки съвет, който ми е давал, минава през съзнанието ми и ме прави по-бърз, по-добър. Това е моето призвание, това чаках, за това се готвих.

— Усещането не е, каквото очаквах — казвам и се чудя дали ме чува, дали ще разбере какво имам предвид.

Усещането не е каквото очаквах. Очаквах да има ярост. Но има само въодушевление. Той и Анна са с мен. Острието проблясва, а обиаманът не може да ни спре. Всеки път, когато от него излита нов дух, обиаманът става по-гневен, по-изплашен. Опитва се да запуши с пръсти дупката в гърдите си. Духовете я разкъсват все повече.

Анна се бие до мен, събаря го на земята. Аз режа и броя и ги гледам как излитат. Последните излизат като буря; изригват от гърдите му и отварят раната широко. Той лежи на камъка, разцепен почти наполовина, останал само със себе си.

Всичко стана толкова бързо. Очите ми гледат празнотата, където трябва да има небе, но там няма никого. Баща ми не е там. Изпуснал съм го сред всичко това. Всичко, което остана, е копелето, което ми го отне.

Пристъпвам напред и коленича. После, без съвсем да зная защо, прокарвам камата през шевовете на очите му.

Клепачите рязко се отварят. Очите му са си там, но са изгнили и черни. Ирисите са станали в неестествен жълт цвят, почти шарени, очите на змия. Извързват се към мен и ме фиксират невярващо.

— Върви, в който и ад да е твоят — казвам. — Трябваше да отидеш там преди десет години.

— Кас — казва Анна и хваща ръката ми.

Изправяме се и се отдръпваме. Обиаманът гледа, зениците му са като обезумели топлийки в жълтите ириса. Раната на гърдите му вече не се разширява, но краищата ѝ изсъхват и докато стоим, постепенно изсъхва и цялото му тяло, превръщайки плътта и дрехите му в кафява пепел, преди да се съсухри. Гледам го в очите, преди и те да се разпаднат. За секунда той лежи там като статуя от цимент върху камъка, а после се срива и парчетата от него се разпръсват във всички посоки, докато изчезват.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

Така и не видях баща ми.

След като разбрах, че кръвта няма значение, всичко стана много бързо. Просто режех и режех и не мислех. И те си тръгнаха. Всичко около нас сега изглежда празно.

— Не е празно — казва Анна, въпреки че съм почти сигурен, че не съм казал нищо на глас. — Ти го освободи. Даде му възможност да продължи.

Тя слага ръка на рамото ми, а аз поглеждам камата. Острието блести ярко, по-ярко от всичко друго тук.

— Той е продължил напред — казвам.

Но част от мен се надяваше да поостане. Дори само колкото да го видя. И може би да му кажа... и аз не знам какво. Може би само да му кажа, че сме добре.

Анна обгръща кръста ми с ръце и полага брадичка на рамото ми. Не казва нищо успокояващо. Не ми казва нещо, което не знае със сигурност. Просто е тук. И това е достатъчно.

Когато отмествам поглед от камата, всичко се е променило. След изчезването на обиамана пейзажът се променя. Надипля се и се преоформя около нас. Когато поглеждам нагоре, мрачната посинена празнота е станала по-светла. Изглежда по-ясна и почти виждам слабото блещукане на звезди. Камъните ги няма, а също и скалите. Вече няма остри ръбове. Няма никакви ръбове. Стоим заедно в средата на нещо, което тепърва се случва.

— Трябва да тръгваме — прошепвам. — Преди Томас да ми се развика.

Анна се усмихва. Мрачната богиня е изчезнала, прибрала се е обратно под кожата ѝ. Тя е просто Анна, която ме гледа любопитно в семплата си бяла рокля.

— Какво ще стане сега? — пита тя.

— Нещо по-добро — отговарям и хващам ръката ѝ.

Тя изглежда красива тук. Очите ѝ искрят, а слънчевите лъчи стоплят цвета на косата ѝ до блестящо шоколадовокафяво.

— Как ще се върнем? — пита тя.

Не отговарям. Вместо това се вирам през рамото ѝ в променящия се пейзаж. Не знам дали ще мога да си спомня какво е усещането да гледам нещо такова. Дали ще мога да си спомня какво е усещането да гледам едно сътворение. Може би всичко това ще изчезне, както сън, след като се събудиш.

Светът зад нея се издига от мъглата, само че никога не е имало мъгла. Разлива се към нас, издига се над нас и около нас, като водни бои, които се разливат върху празен лист. Слънцето се спуска върху некосена зелена трева, трева, в която бих легнал и спал с часове. Може би с дни. В далечината има дървета, а пред тях е къщата на Анна, стои бяла, висока и цяла. Никога не е изглеждала така, когато тя живееше в нея. Никога, никога не е изглеждала така. Толкова бяла, висока и обляна в слънце. Дори и когато е била новопостроена.

— Кас? Томас ли е? Трябва ли да бързаме?

Тя поглежда в очите ми и започва да следва погледа ми. Хващам и двете ѝ ръце.

— Недей — казвам. — Не поглеждай.

Тя не го прави. Очите ѝ се разширяват и тя ме слуша, доверява ми се, изплашена от това, което може да види, ако се обърне. Но не мога да скрия усещането за полъха на вятъра, който минава през дрехите ни. Не мога да заглуша топлите неща, звуците на птичките, които пеят, и на пчелите в цветята пред къщата. И тя се обръща. Косата ѝ пада над рамото и очаквам да усетя как пръстите ѝ се изплъзват от моите всеки момент. Това е нейното място. Нейният свят. Сянката на обиамана я няма. Нейното място е тук.

— Не.

— Какво?

— Не ми е мястото тук — тя стиска ръцете ми по-силно от преди. — Нека се върнем.

Усмиввам се. Тя мина през смъртта, за да ме повика. Аз минах през ада, за да я намеря.

— Анна!

И двамата гледаме към мястото, откъдето идва гласът ми. Един силует се подава на прага на къщата ѝ.

— Кас? — казва тя неуверено и фигурата пристъпва на светло.

Това съм аз. Невероятно, напълно аз. Анна се усмихва и ме дърпа за ръцете. Един мъничък смях излиза от гърлото ѝ.

— Хайде — вика той. — Мислех, че искаш да излезем на разходка.

Тя се поколебава. Когато се обръща леко към мен и ме вижда, истинския мен, изглежда объркана и стиска очи.

— Да тръгваме — казва тя. — Това място лъже. За момент аз... аз забравих къде сме. Забравих, че си тук.

Тя поглежда пак към къщата си и когато заговаря, гласът ѝ е далечен, сякаш вече е там.

— За момент си помислих, че съм си у дома.

— Хайде — вика отново другият аз. — После ще отидем при Томас и Кармел.

Поглеждам през рамо. Стаята със свещите още си е там. Виждам Томас, коленичил на земята, ръцете му работят трескаво. Нямам много време. Но всичко се случва твърде бързо.

Ако пусна ръцете на Анна, тя ще ме забрави. Ще забрави всичко, освен това, което съществува в другия край на полето. Всичко ще изчезне. Убийството ѝ, проклятието ѝ. Ще заживее вечно живота, който е трябвало да има. Живота, който можехме да имаме заедно, ако всичко беше различно. Това място лъже. Но е хубава лъжа.

— Анна — казвам.

Тя се обръща към мен, но очите ѝ са разширени и пълни с колебание. Усмихвам се и пускам една от ръцете ѝ, за да прокарам пръсти през косата ѝ.

— Трябва да тръгвам.

— Какво? — пита тя, но аз не отговарям.

Вместо това я целувам, само веднъж, и се опитвам в този единствен жест да ѝ кажа всичко, което ще забрави в момента, в който се обърне. Казвам ѝ, че я обичам. Казвам ѝ, че ще ми липсва. И после я пускам.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТА

Има звук от нещо, което се пръска, и усещане, че се блъскам в нещо, без да помръдвам. Очите ми се разтварят и виждам стая, пълна със запалени свещи и червени роби. Нямам много чувствителност в тялото си, освен смазваща болка. Томас, Гидиън и Кармел веднага се навеждат над мен. Чувам гласовете им като три отделни квакания. Някой притиска стомаха ми. Другите членове на ордена стоят наоколо и изглеждат безполезни, но когато Гидиън излайва нещо, няколко червени роби се размърдват. Поне някой от тях се е хванал да свърши нещо. Заглеждам се в тавана, който е твърде висок, за да се види, но знам, че е там. Не ми е нужно да поглеждам вляво или вдясно, за да знам, че съм се върнал сам.

Ситуацията ми е сравнително позната. Лежа в легло със система в ръката и шевове в корема — и вътрешни, и външни. Гърбът ми е подпрян с четири-пет възглавници, а табла с недокоснатата храна почива на масичката до леглото. Поне на нея няма зелено желе.

Казват, че съм бил в безсъзнание цяла седмица и че съм бил на ръба на оцеляването през повечето време. Кармел казва, че съм поставил рекорд по кръвопреливане и че съм невероятен късметлия, че орденът има, общо взето, напълно оборудвано спешно отделение в мазето си. Когато се събудих, се изненадах да видя кестенявосребрилата глава, задрямала до леглото ми. Гидиън взел полет на майка ми до Глазгоу.

На вратата се чука и влизат Томас, Кармел и майка ми, която веднага сочи таблата с храна.

— По-добре да го изядеш това — казва тя.

— Гледам да си пазя стомаха — протестирам аз. — Все пак доскоро имаше нож в него.

Не е смешно, присвива очи към мен. Добре, мамо. Взимам купичката с ябълково пюре и започвам да го сърбам само за да я накарам да се усмихне, което тя прави с неохота.

— Решихме всички да останем, докато се оправяш достатъчно, за да можеш да пътуваш — казва Кармел и сяда в края на леглото. — Ще летим заедно, точно навреме за началото на учебната година.

— Юху, Кармел — казва Томас и върти пръст във въздуха. После ме поглежда. — Тя е супер развълнувана, че ще бъде последна година. Сякаш вече не командва цялото училище. Аз лично никак не бързам. Може да направим един тигел през Гората на самоубиеца на връщане ей така, за кеф.

— Много си забавен — казва саркастично Кармел и го сръгва.

Пак се чука на вратата и влиза Гидиън с ръце в джобовете и сяда в един стол. Забелязвам смутените погледи, които си разменят с майка ми. Не знам дали отношенията им някога пак ще бъдат същите след всичко това. Но ще направя всичко възможно да ѝ обясня, че вината не беше на Гидиън.

— Току-що говорих по телефона с Колин Бърк — казва ни Гидиън. — Явно Джестин се възстановява много добре. Вече ходи.

Джестин не умря. Раните, които получи от обиамана, не бяха по смъртоносни от моите. А и тя се върна по-рано от мен, така че не беше изгубила чак толкова кръв. Също така явно повече е внимавала къде си нанася раната, защото не си е причинила толкова много поражения по вътрешностите, колкото аз. Може би някой ден ще успея да я накарам да сподели всичките си тайни. А може би не. Животът е по-интересен с малко мистерия.

Стаята се изпълва с тишина. В съзнание съм от три дни, но те ходят на пръсти покрай мен и още не са ме питали какво се случи от другата страна. Но си умират да разберат. А аз нямам против да им кажа. Просто ми е малко забавно да ги чакам и да се чудя кой от тях първи няма да се стърпи.

Оглеждам неловко любопитните им лица. Всичко, което правят, е да ми се усмихват.

— Добре, аз ще отида да измисля нещо за вечеря за останалите от нас — казва майка ми и скръства ръце. — Ти засега си на пюрета, Кас.

Тупва Томас по рамото, като излиза. Без съмнение знае, че него съм избрал за моя котва. Ако преди имаше топли чувства към него, сега може направо да го осинови.

— Поне видя ли я? — пита Томас и аз се усмихвам.

Най-последно.

— Да. Видях я.

— Какво... какво стана? Обиаманът ли беше?

Той пита толкова колебливо. Очите на Кармел ще изскочат, следи за признаци на стрес у мен, готова да стане и да спре въпросите на Томас. Малко е глуповато, но оценявам загрижеността им.

— Беше обиаманът — казвам. — Ти се оказа прав, Гидиън. Бяха затворени там заедно.

Той кима и погледът му помръква. Сигурно не му се е искало да бъде прав.

— Но с него вече е приключено. Аз го довърших. И освободих другите. Всички други, които е погълнал в себе си през годините. Всички тези духове. И Уил и Чейс — кимам към Кармел. — И баща ми.

Гидиън затваря очи.

— Не казвай на майка ми засега. Аз ще ѝ кажа. Но... не е като да съм го видял. Не съм говорил с него. Трудно е да обясня.

— Не се безпокой — казва той. — Ще ѝ кажеш, когато решиш.

— Ами Анна? — пита Томас. — Тя добре ли беше? Освободи ли и нея?

Усмивам се.

— Надявам се — отговарям. — Мисля, че да. Мисля, че сега ще е добре. Мисля, че ще бъде щастлива.

— Радвам се — казва Кармел. — Но ти ще бъдеш ли добре?

Тя слага ръка на коляното ми и го стиска през чаршафите. Кимам. Ще бъда добре.

— Ами ордена? — питам Гидиън. — Джестин донесе метал със себе си, за да изковат още една кама. Казаха ли ти?

— Намекнаха ми — кима Гидиън. — Тя винаги е била умно момиче.

— Още една кама? — казва Томас. — Могат ли да направят такова нещо?

— Не съм сигурен. Явно мислят, че могат.

— И какво — изстенва Кармел, звучи изтощена. — Това значи ли, че сега ще трябва да преборим целия орден? Не че имам против, но — сериозно?

— Ако искаха да ме видят мъртъв, вече имаха идеалната възможност за това — казвам. — На практика бях умрял на оня под. Можеха просто да ме оставят. Да ми откажат медицинска помощ.

Поглеждам Гидиън и той кима в съгласие.

— Не мисля, че трябва да се тревожа за тях. Те ще си имат собствена кама. И собствен инструмент — добавям горчиво. — Ще ми се махнат от главата.

— Те получиха, каквото искаха — съгласява се Гидиън. — А и, изглежда, изчезнаха някъде. Само ние сме тук. Ордент замина в момента, когато Джестин се оправи достатъчно, за да я преместят.

Забелязвам, че Гидиън говори за ордена, все едно никога не е бил член. Това е добре. Той се обляга в стола и сключва пръсти на гърдите си.

— Изглежда, Тезеус, пътят ти е чист.

Усмиввам се и си спомням последните моменти с Анна. Помня как ме целуна и как усещах усмивката, едва сдържана в бузите ѝ. Помня как устните ѝ бяха толкова невероятно топли.

До леглото ми стоят и ме гледат Кармел и Томас, който има белег на врата си. Може би отнякъде ме гледа и баща ми. Може би го прави, докато по главата му скача една досадна черна котка. Усмивката ми се разтяга. Пътят ми е чист.

БЛАГОДАРНОСТИ

Кралица на кошмара дължи много на моята редакторка, Мелиса Фрейн. Що се отнася до редактори, тя е истинският бос. Така че благодаря ти, Мел, за верния поглед и за това, че ме подкрепяш супер много. Благодаря и на агентката ми, Адриан Ранта, която продължава да ме води през морето на издателствата и да ми казва кое как. Благодаря на Сет Лърнър и художника Некро за още една удивителна корица. И благодаря на целия екип на „Тог Teen“, че направиха всичките неща, от които зависи една книга да стане книга.

Също така светът се нуждае от читатели и благодаря на всички тях и на всички критици, учители, библиотекари и блогъри, които продължават да разпространяват любовта към книгите.

Поздрави на родителите ми, особено на баща ми този път, който никога не се съмнява и вдига продажбите в места като Майнът, Северна Дакота. Благодаря ти, татко!

И накрая обичайните заподозрени: Райън Вандер Вентер, Миси Голдсмит, Сюзън Мъри и Дилан Зорб за късмет.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.